

ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းအင်းစိမ်းဖျော်ဝါးကုန်လိ

အကျည်းတန်မလေး၏
ဗွဲ့စာတိုက်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင်

(ပထမပိုင်း)

နှင်းတောထဲမှဒုက္ခသည်

နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အံ့ရိုးကွဲမတတ်သောအေးစိန်မှုကလွှမ်းခြုံထားလေသည်။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ခရီးသွားများကင်းရှင်းကာ ပကတိငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သန်မာထွားကျိုင်းလှသည့် မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်သည်...

မြေပေါ်၌ဖုံးလွှမ်းနေသောနှင်းပွင့်များကို ဖြာခနဲဖြာခနဲလွင့်စဉ်ထွက်သွားအောင် ရေးကြီးသုတ်ပျာဒုန်းစိုင်းနှင်လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့်....

အသက်ဘေးမှလွတ်မြောက်အောင် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC

၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မြင်းနက်ကြီး၏ကျောပေါ်တွင် ပါးလွှာသောအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိလူငယ်တစ်ဦးလိုက်ပါလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

အရိုးကွဲမတတ်အေးစိမ့်နေသည့်ကြားထဲ ပါးလွှာသောအဝတ်ဝတ်ကာမြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင့်နေခြင်းမှာ ရူးသွပ်နေခြင်းကြောင့်သာဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် လူငယ်၏ရုပ်သွင်ကို သေသေချာချာကြည့်မည်ဆိုလျှင် ရူးသွပ်သည့်အသွင်လက္ခဏာကိုတစ်ရွေးသားမျှတွေ့မြင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

လူငယ်သည် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသည့်ရုပ်သွင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ လူငယ်၏နဖူးပေါ်တွင်ချွေးများစို့နေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်းစသည့်အရိပ်အယောင်များလည်းပေါ်လွင်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်သောကရောက်နေပုံရှိသည်။

လူငယ်သည် မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးနင်းကာ တောအုပ်တစ်ခုကိုဖြတ်သန်းလာစဉ်... ရုတ်တရက် သစ်ပင်ကြားမှမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြေးလွှားလာခြင်းဖြစ်ပြီး လူငယ်သတိပြုမိလိုက်ချိန်တွင် နှင်းတောထဲဖုတ်ခနဲလဲကျသွား၏။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ပေ။ မိန်းကလေး၏အဖြစ်ကြောင့် လူငယ်မှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (၁) ❖ ၇

ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ်နှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

သူမ လဲကျသွားပုံကိုကြည့်လျှင် ဒဏ်ရာသို့မဟုတ် ဝေဒနာတစ်ခုခုခံစားနေရဟန်လည်းရှိလေသည်။

“ဒီလောက်အေးတဲ့အချိန် နှင်းတောထဲလဲနေရင် သွေးခဲပြီးသေသွားနိုင်တယ်”

လူငယ်သည် မိန်းကလေးအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။

သို့သော် မြင်းကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ ဆက်လက်၍ဒုန်းစိုင်းနှင့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လဲကျနေသောမိန်းကလေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှဖြတ်သွားပြီး မိန်းကလေးကိုနောက်ချန်ထားရစ်ကာ ရှေ့သို့ဦးတည်သွားနေလေသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရှေးကြီးသုတ်ပျာဒုန်းစိုင်းနေရသည်မဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

၈ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်နေသည်။

လူငယ်သည် မြင်းကိုအရှိန်မပျက်ဆက်လက်ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

နှင်းတောထဲလဲကျနေသောမိန်းကလေးမှာ....

နောက်ဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေသည်။

လူငယ်သည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင်းနေသည့်တိုင် သူ၏အာရုံတွင် မိန်းကလေး၏အဖြစ်ကငြိတွယ်လိုက်ပါလာ၏။

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဥပက္ခာပြုခဲ့တာ တရားပါ့မလား”

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သစ်တောများဖုံးလွှမ်းနေပြီး လူနေအိမ်ခြေမရှိချေ။ ထိုမိန်းကလေးအား အခြားသူတစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့မြင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ပင် မလွယ်သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည်....

အကျဉ်းတန်ဖလေးစုံစာရှင် (၁) ♦ ၉

လူသူအရောက်အပေါက် အလွန်နည်းသည့်နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကယ်မည့်သူသာမရှိပါက မိန်းကလေးမှာ မလွဲမသွေအသက်အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

လူငယ် ဟူးခနဲသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“သူ့ကိုဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ့လောက်လူမဆန်တဲ့လူ လောကမှာရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

လူငယ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကိုယတိပြတ်ချလိုက်၏။

“ကဲ... ရှိစေတော့၊ သူ့ကိုကယ်ဖို့အချိန်ပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့လိုက်နေတဲ့လူတွေ မိချင်မိသွားပါစေတော့၊ သူ့ကိုငါကယ်မယ်”

လူငယ်သည် ချက်ချင်းပင် မြင်းဇက်ကြိုးကိုတင်းတင်းဆွဲကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

နှင်းပွင့်များ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက်ကျဆင်းနေသည်။
မိန်းကလေးသည် နှင်းတောထဲ၌မှောက်လျက် လဲကျနေ၏။
ယခု လူငယ်သည် မိန်းကလေးအနီးသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
ပြီဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ ခပ်သွက်သွက်ချဉ်း
ကပ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။ သူမ၏နက်မှောင်
သောဆံကေသာများက နှင်းတောထဲ၌ဖွာကျနေပြီး ဆံပင်များပေါ်၌
လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌လည်းကောင်း နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များ
တစ်ချို့တစ်ဝက်ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ကြာလျှင် နှင်းတောထဲမြုပ်သွားနိုင်လောက်ပေသည်။

မိန်းကလေး၏ပြေပြစ်ကျောရှင်းလှသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအ
ဆစ်ကို လူငယ်ပီပီသတိပြုလိုက်သော်လည်း မည်သို့မျှသဘောမ
ထားနိုင်ခဲ့ပေ။ သူမ၏အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်းသိနိုင်ရန်သာ
စိတ်စောနေမိလေသည်။

“မိန်းကလေး... မိန်းကလေး”

လူငယ်ကတကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း မိန်းကလေး၏လက်ကိုဆွဲ
ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးထံမှ မည်သည့်တုန်ပြန်မှုမျှမရှိချေ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

လူငယ်သည် ညည်းညူရင်း မိန်းကလေးအားပက်လက်အနေ
အထားဖြစ်သွားအောင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေး၏မျက်နှာသည် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်
လွင်လာ၏။ မိန်းကလေးမျက်နှာကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လူငယ်
မှာ မျက်နှာကြီးရှုံ့တွသွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ မိန်းကလေးသည် အလွန်လှပကျော့ရှင်းသော
ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် အရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်
နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

မိန်းကလေး၏ရုပ်ရည်ထက် အသက်ရှင်သန်ဖို့က ပို၍အရေး
ကြီးသဖြင့် လူငယ်သည် တွေဝေတုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ မိန်းကလေး
၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သွေးခုန်နှုန်းအလွန်နွေးနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ တိုးတစ်
ချက် မတိုးတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ နှာဝတွင်လက်ကိုထား၍စမ်းကြည့်
ပြန်ရာ အသက်ရှူနှုန်းမှာ မရှူတစ်ချက် ရှူတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်ကို

၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သိရှိရပြန်သည်။ မိန်းကလေး၏အခြေအနေကား အလွန်ပင်ဆိုးဝါးနေပေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်တောင့်တင်းကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်းဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပေ၏။

“ဟူး... ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်သေးပါဘူး”

လူငယ်သည် သူ၏အင်္ကျီကိုချွတ်ကာမိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူမအားပွေ့ချီကာ မြင်းပေါ်တင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းခုန်တက်လျက်....

“ကဲ... မဟူရာရေ၊ ခိုးပျံအောင်ပြေးပေတော့ဟေ့”

လူငယ်သည် ပြောရင်းမြင်းနက်ကြီး၏တင်ပါးကိုပုတ်ကာခုန်းစိုင်းနှင်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၁၃

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

နေရောင်ခြည်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့်ပင် အမှောင်ထုကလွှမ်းမိုးလာလေတော့၏။

သို့သော် နှင်းပွင့်များကား အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ အေးစိမ့်မှုကလွှမ်းခြုံထားဆဲ....

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းနက်ကြီးပိုင်ရှင်လူငယ်သည် မိန်းကလေးကိုတင်ဆောင်ကာ ခရီးနှင်နေသည်။ အမှန်တော့ အကာလ ညအချိန်တွင် ရပ်နားသင့်သည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာ တစ်ခုရှာဖွေကာ အနားယူသင့်သည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နားခိုစရာနေရာမယ်မယ်ရရမရှိသဖြင့် ဆက်လက်ခရီးနှင်နေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ကာဖြစ်သလိုအိပ်စက်အနားယူမိမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမူ....

၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်နေရသည့်မိန်းကလေးကြောင့် လူနေ
အိမ်ခြေတွေ့လိုတွေ့ငြား ညအချိန်၌ပင် ရုပ်နားခြင်းမပြုဘဲ ခရီးဆက်
နေရခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ နွေးထွေးသောနေရာတစ်ခုရှိခဲ့လျှင်....

အရက်ပြင်း ပြင်းရှိခဲ့လျှင်....

ပွမ်းစောင်ထူထူရှိခဲ့လျှင်....

ရုတ်တရက် မှောင်ရိပ်ထဲမှခပ်မည်းမည်း အဆောက်အအုံကြီး
တစ်ခု၏အရိပ်သဏ္ဌာန်ကိုဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။

လူငယ်ဝမ်းသာသွားသည်။

အိမ်ရှိလျှင် အိမ်ရှင်ရှိရပေမည်။

အိမ်ရှင်ရှိလျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြအကူအညီတောင်း
ကာ ထိုအိမ်ရှင်ထံတွင် ဒုက္ခရောက်နေသောမိန်းကလေးကို ထားပစ်
ခဲ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ဓာမူ အနားယူရန် စိတ်မကူးနိုင်သေး။

သူ့နောက်တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် ဒုက္ခပေးမည့်သူ
များနှင့်ဝေးအောင် ပြေးရဦးမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့်... လူငယ်သည် အဆောက်အအုံမည်းမည်းကြီးဆီသို့
ဦးတည်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

အဆောက်အအုံကြီးရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးတိပူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၅

မသဲမကွဲလရောင်ကြောင့် အဆောက်အအုံကြီးမှာ လူနေအိမ်
ယာမဟုတ်ဘဲ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုဖြစ်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရလေ
သည်။ လူငယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

သူ့အနေနှင့်ဒုက္ခပေးမည့်သူများလက်မှလွတ်အောင် ပြေးနေ
ရသူဖြစ်သည်။ ဘယ်ရပ်ဘယ်ဆီသွားရမည်မသိဘဲ ဦးတည်ချက်မဲ့
ပြေးလွှားပုန်းရှောင်နေရသူဖြစ်သည်။

သူတစ်ယောက်တည်းအနေနှင့်ကား ပြဿနာမရှိ။ မိုးအဆုံး
မြေအဆုံးသွားနိုင်သည်။ ယခုမူ....

သေမည် ရှင်မည်မသိရသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလာ
၏။ ထိုမိန်းကလေးအတွက် သူ့တွင်တာဝန်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ လူငယ်
သည် မိန်းကလေးအားပွေ့ချီကာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၆ ♦ လှူဒါန်းအောင်

ဘုံကျောင်းပျက်....

လူသူစွန့်ခွာသွားသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍...

ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းကာ ပျက်စီးချင်တိုင်းပျက်စီးနေသောဘုံ
ကျောင်းပျက်တွင် သစ်သားအကျိုးအပွဲများကို အလွယ်တကူရရှိနိုင်
ပေသည်။ထိုသစ်သားအကျိုးအပွဲများကိုစုပုံကာ မီးမွှေးလိုက်ခြင်းဖြင့်
မီးပုံတစ်ခုရရှိလာသည်။ အမှန်တော့ လူငယ်သည် မီးရောင်ကို အလို
ရှိသူမဟုတ်ပါ။ဘုံကျောင်းပျက်မှထွက်ပေါ်နေသောမီးရောင်ကို အဝေးမှပင်
တွေ့မြင်နိုင်ရာ....ထိုမီးရောင်သည် သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေ
သူများအား လမ်းပြပေးသလိုဖြစ်နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။သို့ရာတွင် မိန်းကလေးအသက်ရှင်နိုင်ရန်အတွက် မီးပုံမှအပူ
ငွေ့လိုအပ်နေပြန်သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ပုစွန် (ပ) ♦ ၁၇

ထိုမီးရောင်သည် သူ့အားဒုက္ခပေးမည့်သူများကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်
သလို....ထိုမီးရောင်မှအပူဓာတ်သည် မိန်းကလေးအသက်ကိုလည်း
ကယ်တင်နိုင်ပေ၏။လူငယ်သည် မီးရောင်ကိုအလိုမရှိသော်လည်း မိန်းကလေး၏
အသက်ကိုကယ်တင်နိုင်ရန် မီးမွှေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်
ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကိုအရေးမထား၊ ဒုက္ခရောက်နေသည့်
မိန်းကလေးအားကူညီရန်သာ ကြိုးစားခဲ့သည့်လူငယ်၏စိတ်ထားမှာ
သူ မည်ကဲ့သို့သောလူစားဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြနေသလိုရှိပေတော့၏။

၀၀၀၀

ညတာသည် ရှည်လျားလှသည်။

လူငယ်သည် မီးပုံထဲသို့ သစ်သားချောင်းများ အဆက်မပြတ် ထည့်ပေးနေသည်။

သို့တိုင်အောင် အအေးဓာတ်ကအားကောင်းနေဆဲပင်....

လူငယ်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အတွင်းခံအင်္ကျီပြတ်ကလေးသာရှိ တော့သည်။ သူ၏အင်္ကျီကို မိန်းကလေးအား လွှမ်းခြုံပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်မီးလျှံများ အားကောင်းလာတော့မှ လူငယ်သည် ဘုံကျောင်းပျက်နံရံကိုကျောမှီကာ ငိုက်မျဉ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကြောင့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲနားခိုနေရချိန်တွင် အနားယူ အားမွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောအချဉ်များဖြေလျှော့ပြီး ပူပန်သောကဟူသမျှကိုမေ့ထားကာအသက်မှန်မှန်ရှူရှိုက်လျက်အနားယူလိုက်သည်။

မျက်ခွံများလေးလံလာပြီး တဖြည်းဖြည်းငိုက်မျဉ်းလာသည်။ မွေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည့်တစ်ခဏတာအချိန်လေးမှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အေးစက်ခက်ထန်သောအသံတစ်သံက သူ၏အာရုံကိုလှန့်နှိုးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ် မျက်ခနဲလန့်နှိုးလာသည်။

အိပ်မက်လိုလိုထင်မိသောအသံကို ထပ်မံရှုစိစစ်ပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ရှင်.... ရှင်.... ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်က မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မီးပုံဘေးမှအကျည်းတန်မိန်းကလေးသည် သတိကောင်းစွာရကာ ထထိုင်နေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

လူငယ်ဝမ်းသာသွား၏။

သူ၏စေတနာသည် အရာထင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

အက်ကွဲသောမိန်းကလေး၏အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးသလို အသံသြဇာကလည်း မကောင်းသူဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်....

သူမ၏အရုပ်ဆိုးသောမျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာနေပြီး သူမ၏မျက်လုံးများကလည်း မိမိအား မသင်္ကာသလိုကြည့်နေသည်ဟု လူငယ်သတိပြုမိလိုက်သည်။

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရှင် ဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဒီနေရာခေါ်လာရတာလဲ”

မိန်းကလေးကဒေါနှင့်မောနှင့်မေးလာ၏။

လူငယ်သက်ပြင်းချမိသည်။

သူ့အတွက်ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို အရေးမထားဘဲ မိန်းကလေးအားကယ်တင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မိန်းကလေးက ကျေးဇူးတင်ရမည့်အစား သူ့အားမယုံသင်္ကာဖြစ်နေ၏။

“အတော့်ကိုရယ်စရာကောင်းပါလား”

လူငယ်က စိတ်ထဲမှတွေးရင်း ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြောလေ”

မိန်းကလေး၏အသံက ပို၍ မာကျောလာသည်။

မီးပုံဘေး၌ချထားသောသစ်သားချောင်းတစ်ခုကိုဆွဲကာ မတ်တတ်ရပ်လာလေသည်။

လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကဘာပြောရမှာလဲ”

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ရှမ်းစု”

“ကျွန်မကိုဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာတာလဲ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ရှမ်းစုအမည်ရှိလူငယ်က အရေးမစိုက်သလိုပြောလိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးစာရှင် (၁) ❖ ၂၁

“ဘာပြောတယ်... ကျွန်မကို ဒီနေရာရောက်အောင် ဘာကြောင့်ခေါ်လာတာလဲ၊ ရှင့်မှာ မကောင်းတဲ့အကြံအစည်ရှိလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမကစွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောလာခြင်းကြောင့် ရှမ်းစုမှာဒေါပွသွားလေသည်။

မိန်းကလေးအား အော်ငေါက်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးနှင့် အချေအတင်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို တွေးမိသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက....

“ပြောလေ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုဒီနေရာခေါ်လာရတာလဲ”

ရန်တွေ့မေးမြန်းလာသဖြင့် ရှမ်းစုမှာ မပြောလည်းခက် ပြောလည်းခက်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်....

“သမားတော်ကြီးဆီခေါ်မသွားနိုင်လို့”

ခပ်တိုတိုပြောလိုက်၏။

“ဘာရှင့်... သမားတော်ဆီခေါ်မသွားနိုင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်မှာငွေမရှိဘူး၊ မင်းကိုသမားတော်ဆီပို့

ရင် ငွေပေးရလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့သမားတော်ဆီသွားရမှာလဲ”

၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု ဘာမှမပြောချေ။

မိန်းကလေးသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ထပ်မံမေးမြန်းရန်ဟန်ပြင်
လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုတွေးမိကာ....

“ဪ... ကျွန်မက နှင်းတောထဲမှာ လဲခဲ့လို့ပေါ့ဟုတ်လား”

ရှမ်းစုမဲ့ပြီးပြီလို့လိုက်သည်။

“မင်းမှတ်မိတာကိုပဲကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

မိန်းကလေးက....

“ဘာဖြစ်လို့မမှတ်မိရမှာလဲ၊ ကျွန်မက နှင်းတောထဲလဲပြီး
သတိလစ်သွားတယ်၊ ရှင်ကတွေ့ပါလျက်နဲ့သမားတော်ဆီခေါ်မသွား
ဘဲ ဒီကိုခေါ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ငွေမရှိဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

မိန်းကလေးက ရှမ်းစုအားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် တော်တော်အသုံးမကျတဲ့လူဘဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် ရှမ်းစုထဲခုန်မိမလို့ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင်ကိုအသုံးမကျဘူးလို့ပြောတာလေ၊ ရှင်လောက် အသုံးမ
ကျတဲ့လူ လောကပေါ်မှာမရှိတော့ဘူး”

“မင်း... မင်း...”

ရှမ်းစု စိတ်တိုလာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကိုချုပ်
တည်းကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ပ) ❖ ၂၃

မိန်းကလေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး...

“ရှင်ကိုအသုံးမကျဘူးလို့ပြောတာကို ရှင်ကနာတယ်ပေါ့လေ၊
ကျွန်မပြောမယ်၊ ရှင်သေချာစဉ်းစား... ရှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားဆိုတာမာနရှိရတယ်၊ ရှင်မှာငွေမရှိရင်
ရအောင်ရှာနိုင်ရမယ်၊ မရှိဘူးဆိုပြီး ညည်းနေတော့ ရှင်လောက် အ
သုံးမကျတဲ့လူ... ပျော့ညံ့တဲ့လူရှိပါဦးတော့မလားရှင်”

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရတော့သည်။

မိန်းကလေးက သူအသုံးမကျကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံးပြော
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုမှာနားထောင်ရင်းစိတ်ပျက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ...

“ဟိုမှာ သစ်သားချောင်းတွေရှိတယ်... မိုးလင်းတဲ့အထိ မီးပုံ
အတွက်ထင်းပူစရာမလိုဘူး၊ မနက်မိုးလင်းရင် တစ်ယောက်ယောက်
နဲ့တွေ့နိုင်တယ်”

“ရှင်စကားကဘာသဘောလဲရှင်”

“ကျုပ်ထွက်သွားတော့မလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျုပ်သွားတော့မယ်”

“ရှင်... ရှင်...”

ရှမ်းစုက....

၂၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“မီးလင်းနေတော့ တောတိရစ္ဆာန်တွေလဲလာရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊
မိုးလင်းရင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတွေ့နိုင်သေးတာပဲ၊ ဆက်ပြီး
အကူအညီတောင်းပေါ့... ကဲ... သွားမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့်ရှမ်းစုသည် ဘုံကျောင်းတံခါးပေါက်ဆီသို့
ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်လှမ်းသွားလေသည်။

မိန်းကလေးမျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ရှင်... ရှင် တကယ်သွားမှာလား”

ရှမ်းစု လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

“ရှင်တော်တော်ရက်စက်တာပဲ... တောထဲတောင်ထဲ ညကြီး
အချိန်မတော် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကူ
အညီမပေးဘဲ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ထားသွားတော့မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

သူမ၏စကားကြောင့်....

“ဟောဗျာ....”

ရှမ်းစုလွှတ်ခနဲရေရွတ်ကာ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွားတော့၏။

မိန်းကလေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်....

“တတ်လဲတတ်နိုင်ပါပေတယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးကဂရုမစိုက်ဘဲ....

“ကျွန်မသိပြီ... ရှင် ကျွန်မရဲ့ရန်သူတွေကိုကြောက်လို့ ကျွန်မ
ကိုထားပြီးထွက်သွားချင်တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟေ....”

အကျည်းတန်ပလေးထိုးစာရှင် (၁) ♦ ၂၅

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“မင်းမှာ ရန်သူရှိတယ်ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက အကျည်းတန်သောမျက်နှာကိုပို၍ အကျည်း
တန်သွားအောင်မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်....

“ကျွန်မက ပျော်လို့ နှင်းတောထဲမှာလာပြီးအိပ်နေတယ်များ
ထင်နေလား”

ရှမ်းစု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ဟာ အသုံးမကျတဲ့လူပျော့ညံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
အပြင် ကြောက်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်လဲဖြစ်တယ်”

ရှမ်းစုအား ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတော့သည်။

ရှမ်းစုမှာနားညည်းနေသော်လည်း ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှထွက်
မသွားဖြစ်တော့ဘဲပြန်လှည့်ဝင်လာသည်။

“ရှင် မသွားတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်မသွားတော့ဘူး”

“ဘာလဲ... ကျွန်မအပေါ်မကောင်းကြံချင်လို့ပေါ့လေ”

ရှမ်းစုဘာမှမပြောဘဲ နံရံအနီးသို့သွားပြီး ကျောမှီကာထိုင်ချ
လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကရှမ်းစုအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာပြီး....

“ရှင် ထွက်သွားမလိုလုပ်ပြီးမှပြန်ဝင်လာတာ ဘာသဘောတာ
ကဲ... ရှင့်မှာဘယ်လိုအကြံအစည်တွေရှိနေလဲ... ပြောစမ်းမိဦး”

၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ခါးထောက်ကာ ဟန်ပါပါဖြင့်မေးလေသည်။

ရှမ်းစု ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်
လေသည်။ ထိုစဉ်....“တောင်ပိုင်းနဂါးက သူ့မှာဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိတယ်ဆို
တာ ဘယ်သူ့ကိုမှဖြင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှမ်းစုနှင့်မိန်းကလေးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ အပြာရောင်ဝတ်စုံတစ်ထည်
လက်ထဲကိုင်ထားသူတစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်
ရလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေးတစ်ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၂၇

ပရိယာယ်

အပြာရောင်ဝတ်စုံ လက်ထဲကိုင်ထားသူသည် ခြေလှမ်းကျကျ
ဖြင့် ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့လှမ်းဝင်လာလေသည်။ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီးဥပမီရုပ်ကောင်းသူ
ဖြစ်သည်။အထူးသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံ မီးခိုးရောင်သမ်းနေသည်မှာ
ထူးခြားလှပေသည်။ထိုလူအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရှမ်းစုမျက်နှာကွက်ခနဲ
ပျက်သွားလေသည်။

“ဆရာလုံ”

ထိုလူ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ကွာ... မြင်းခွာရာကိုကြည့်ပြီး ငါခြေရာခံလိုက်
လာနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့မိသင့်တာပေါ့၊ ငါ့ကိုလှည့်စားပြီးထွက်
ပြေးပေမဲ့ နောက်ဆုံးပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

၂၈ ♦ ထွဏ္ဍအောင်

မိန်းကလေးသည် ရှမ်းစုကိုတစ်လှည့် ဆရာလုံကိုတစ်လှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ....

“နေပါဦး... ရှင်ကဘယ်သူလဲ”

ဆရာလုံဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။

မျက်နှာကြီးမဲ့ရွဲ့ကာ....

“ကျုပ်လား... ကျုပ်ကနလပိန်းတုံးလေ”

“ဘာရယ်”

မိန်းကလေးကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော်လည်း ဆရာလုံ
ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို ရှမ်းစုနားလည်လိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ဆရာလုံအား သူက နလပိန်းတုံးဟုပြောခဲ့ဖူး
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် အံ့သြသွားရာမှခပ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ နလပိန်းတုံးနဲ့မတူပါဘူး”

ဆရာလုံက....

“နလပိန်းတုံးထက်တောင်ပိုပြီး အသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ
ရဲ့ ဟောဒီအပေါ်ဝတ်ရုံကိုယူထားလိုက်မိတာပေါ့”

လက်ထဲမှအပြာရောင်အပေါ်အင်္ကျီကို ဝေ့ယမ်းကာပြော၏။
မိန်းကလေးက ဆရာလုံကိုတစ်လှည့် ရှမ်းစုကိုတစ်လှည့်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ♦ ၂၉

ပြီးနောက် ရှမ်းစုကိုလက်ညှိုးညွှန်ရင်း....

“သူ့ရဲ့အင်္ကျီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ့အင်္ကျီမှသူ့အင်္ကျီအစစ်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကဘာကြောင့်ယူထားရတာလဲရှင်”

ဆရာလုံကမကျေမနပ်ဖြင့်....

“သူကအင်္ကျီချွတ်ပေးပြီး ကျုပ်လက်ကိုဖမ်းချုပ်ဖို့ကြိုးစား
တာလေ”

“ဘယ်လို ရှင့်စကားကတစ်မျိုးကြီးပါလား၊ အင်္ကျီက ရှင့်လက်
ထဲမှာမဟုတ်လား၊ လက်ကိုဖမ်းချုပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ရှင့်လက်က
အင်္ကျီကိုကိုင်ထားတာလား၊ အင်္ကျီက ရှင့်လက်ကိုကိုင်ထားတာလား
ပြောပါဦးရှင်”

ဆရာလုံအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးအတူတူပါပဲ”

“အတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

ဆရာလုံသည် ပြောရင်းဒေါသထွက်လာဟန်ရှိသည်။

မျက်နှာကြီးနီရဲလာပြီး....

“သူ့အင်္ကျီကို ကျုပ်ကကိုင်ထားလိုက်တော့ ကျုပ်ရဲ့လက်တွေ
မအားလေ... အချိန်မီမတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

လေးက....

၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘယ်လို ရှင်ကသူ့ကိုတိုက်ခိုက်မလို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ရှင်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရှင် မတိုက်ခိုက်နိုင်အောင် သူ့အင်္ကျီကိုပေးကိုင်ထားလိုက်တာနေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မသိလို့မေးစမ်း ပါရစေဦး၊ ရှင် သူ့ကိုမတိုက်ခိုက်နိုင်အောင် သူကဒီလိုလုပ်ရတာ ဘာ သဘောလဲရှင်”

“ဘာသဘောရှိရမှာလဲ... ကျုပ်မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ သူထွက် ပြေးဖို့အချိန်ရသွားတာပေါ့”

မိန်းကလေး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်တိုက်ခိုက်လို့ မရအောင် လုပ်ပြီး သူထွက်ပြေးတာပေါ့ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိန်းကလေးက ဆရာလုံအားအကဲခတ်ရင်း...

“နေပါဦး ရှင်ကသူ့ကိုတိုက်ခိုက်တယ်၊ သူကထွက်ပြေးတယ် ဆိုတော့... အင်း ရှင်သူ့ကိုတမင်သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲဖြစ်ရ မယ်”

“ဟေ... ”

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ဆရာလုံမှာမျက်လုံးပြူးသွားရ တော့သည်။

မိန်းကလေးက....

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၃၁

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ရှင်ဘာကြောင့်မတရားလုပ်ချင်တာလဲ”
ဆရာလုံက ပြန်လည်ဖြေရှင်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်... ထိုမိန်းကလေးသည် စကားကိုကပ်သီးကပ်သတ် ပြောတတ်သူဖြစ်ကြောင်းဆင်ခြင်မိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ သည်။

မိန်းကလေးက....

“ရှင် မတရားလုပ်ရင်တော့ ကျွန်မလက်ဖိုက်ကြည့်နေမှာမ ဟုတ်ဘူး”

နောက်ပြောင်ကျီစပယ်ခြင်းမဟုတ်။

မိန်းကလေးက အတည်ပေါက်ဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆရာလုံသည် ဒေါသကိုထိန်းရင်း...

“မိန်းကလေး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်မရွပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ အေး အေးဆေးဆေးဖယ်နေလိုက်စမ်းပါ”

မိန်းကလေးကအလျှော့မပေးဘဲ....

“ရှင်သာ ဒီနေရာကအေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားစမ်းပါ”

“မိန်းကလေး... မင်း.... ”

ဆရာလုံရှေ့တိုးလာသည်။

မိန်းကလေးကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရှင် တကယ်မသတ်ဘူးဆိုတာကျွန်မယုံပါတယ်”

“ဘာ.... ”

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရှင် သူ့ကိုသတ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မပြောရဲတယ်ရှင်”

“ဘာကြောင့်မသတ်ရဲရမှာလဲ”

“သူဟာသနားညာတာတတ်တဲ့စိတ်ရှိပြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆရာလုံ ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာရှင်”

မိန်းကလေးက လျှပ်တစ်ပြက်လျှပ်ရှားလာသည်။ ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ပြီး ဆရာလုံ၏လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ... ပြေးပါတော့လား”

ရှမ်းစုအားအော်ပြောလိုက်၏။

သူမ၏အပြုအမူကြောင့် ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် သူသည် ထွက်ပြေးရန်မကြိုးစားဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

ဆရာလုံသည် သူ့မကျူးလွန်ခဲ့သည်ကိုစွတစ်ရပ်အတွက် သူ့အပေါ်အထင်မှားနေသူဖြစ်သည်။

ထိုသို့အထင်မှားနေစဉ်မှာ ဘယ်ယောက်တည်းမဟုတ်။

ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းယ ကီးမူကောက်တို့လည်းပါ၏။

ထိုသိုင်းသမားကြီးသုံးယောက် ညည်း....

အကျဉ်းတန်ဖလေးတို့စာရှင် (ပ) ❖ ၃၃

သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့အားလုံးက သူ့အပေါ်အထင်မှားပြီး....

နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်နေကြသဖြင့် ရှမ်းစုသည် သေပြေးရှင်ပြေးထွက်ပြေးနေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆရာလုံသည် မိန်းကလေးကသူ၏လက်ကိုဆွဲထားပြီး ရှမ်းစုအားထွက်ပြေးရန်အော်ပြောနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည့်အခါ သတိဝင်လာပြီး....

“သွားစမ်း”

ဟုငြိမ်သက်ကာလက်ပြန်ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်...”

“အမယ်လေး...”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် အဝေးသို့လွင့်သွားပြီး ဘုံကျောင်းနံရံနှင့်ဝင်ဆောင်မိကာကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ချေ။

ရှမ်းစုသည် မိန်းကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စ သူနဲ့မဆိုင်ဘူးဗျ”

ဆရာလုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၃၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်... သူနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာငါသိတယ်... ဒါကြောင့် သူဝင်မရှုပ်နိုင်အောင် လုပ်လိုက်ရတာပါ။ ကဲ.. တို့ စာရင်းရှင်းလိုက် ကြရအောင်... ကျားတောင်ကုန်းကိစ္စဟာ...”

သူ၏စကားဆုံးမိ ရှမ်းစုကကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တရားခံမဟုတ်ဘူးဗျ”

ဆရာလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းမဟုတ်ရင် အဲဒီမှာတစ်ခါတည်းရှင်းပေါ့၊ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးသွားတာလဲ”

“ကျုပ်...”

“ရှမ်းစု မင်းရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ သက်သေအထောက်အထား တွေရှိနေပါလျက်နဲ့ မင်းငြင်းချင်သေးသလား”

ရှမ်းစုဒေါသသွားလေသည်။

“ကျုပ်မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူးပြောတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီ ကိစ္စဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုဗျ”

“ထောင်ချောက်”

ဆရာလုံက သံယောင်လိုက်ကာပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ပီပီရီရီဆင်ထားတဲ့ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲဗျ”

“တော်စမ်းပါကွာ... မင်းလျှောက်ပြောနေလို့ ဘယ်သူကယုံ မှာလဲကွ”

ရှမ်းစု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးတိုင်းစာရှင် (ပ) ♦ ၃၅

“ယုံကြည်လာအောင် သက်သေအထောက်အထားပြဖို့ ကျုပ် ရှောင်တိမ်းလာခဲ့တာပဲ၊ ဒီကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ကိစ္စမှာ တရားခံ အစစ်ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်ဖော်ထုတ်ပြမယ်”

ဆရာလုံက....

“မင်းပြောချင်တာနောက်မှပြော... ဒါမှမဟုတ် ငါနဲ့ရင်ဆိုင် မလား... ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေးပါ”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒုတိယလမ်းကိုကျုပ်ရွေးမယ်”

“ငါနဲ့ရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဆရာလုံခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှမ်းစု... မင်းဟာ တောင်ပိုင်းနဂါးဆိုပြီး သိုင်ခေးလာကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လို ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကိုသိုင်းကွက်တစ်ရာတောင် ယှဉ်နိုင်ပါ့ မလားကွ”

“သိုင်းကွက်တစ်ထောင်ဆိုလဲယှဉ်မှာပဲ... ကျုပ်မတရားတာ မလုပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သေရမှာမကြောက်ဘူး”

ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။

ဆရာလုံက ရှမ်းစုအားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက် လေ၏။

၃၆ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းစုသည်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်အသွင်ရှိနေသည်။

ကျားတောင်ကုန်းပြဿနာမပေါ်မီက တောင်ပိုင်းနဂါးရှမ်းစု ဆိုလျှင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကချိုးမွမ်းခဲ့ကြပေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းလောကအတွက် မျိုးဆက်သစ်....

တစ်နေ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ၏အရိုက်အရာကိုဆက် ခံမည်သူ....

တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သည်။ ရိုးသားသည်။ စသည်စသည် ဖြင့် ဂုဏ်သတင်းမွေးပျံ့ခဲ့သည်။

သိုင်းလောက၌ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့်လူငယ်ကြယ် တစ်ပွင့်သည် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှ သောကိစ္စတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

ဆရာလုံသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ....

“အင်း... မင်းနဲ့ငါ တိုက်ခိုက်စရာမလိုတော့ဘူးထင်တာပဲ”

ရှမ်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျ”

“ဪ... မင်းနဲ့ငါ တိုက်ခိုက်စရာမလိုတော့ဘူးထင်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ခင်... ခင်ဗျား.....”

ဆရာလုံက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ပ) ♦ ၃၇

“ငါ သံသယဝင်လာလို့ပါ”

သူသည် ရှမ်းစုကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းနောက်ကို ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်လာနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ခင်ဗျားပြောပြီးပြီပဲ... ကျုပ်မြင်းရဲ့ခွာရာတွေကိုကြည့်ပြီး လိုက်ခဲ့တာဆို”

ဆရာလုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေးပေါ့... တကယ်ဆို ကျားတောင်ကုန်းကိစ္စမှာလက်သည် တရားခံဟာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့်မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဆုတ်လမ်းကိုကြိုတင်စီစဉ်ထားမှာပဲ။ ခုတော့ မင်းဟာပြေးမိပြေးရာ ပြေးသလိုဖြစ်နေတော့ မင်းဟာကြံစည်တဲ့လူဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင် ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့်....

ရှမ်းစုမှာ ထခုန်မိမတတ်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“တကယ်ပါဗျာ... ကျုပ်ဘာမှမသိခဲ့ရပါဘူး၊ သေတဲ့လူတွေ သေကုန်မှတစ်ခုခုမှားနေပြီလို့ရိပ်မိခဲ့တာ၊ မဖွယ်မရာကိစ္စတွေ ကျုပ် ခေါင်းပေါ်ပုံကျလာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး”

ဆရာလုံက....

“ဒါကြောင့်... ပရမ်းပတာဖြစ်နေတယ်လို့တွက်မိပြီး မင်းဟာ တရားခံအစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သံသယဝင်လာတာပေါ့”

၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျုပ်လက်ချက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. ကျိန်တွယ်ပြီးပြောပုံပါတယ်”

ဆရာလုံ သူ့အပေါ်နားလည်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ရှမ်းစုအားတက်လာ၏။ ဆရာလုံက....

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းကိုငါကယုံပေမဲ့ ကျင်းမြို့စားနဲ့သိုင်းထိပ်သီးဖုထောက်တို့ကတော့ ယုံချင်မှယုံကြလိမ့်မယ်”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“အေး... မင်းနားလည်တယ်ဆိုရင် ငါအကြံပေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ငါနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ချင်တဲ့စိတ်တော့ မင်းမှာရှိမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာလုံက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“တရားခံအစစ်ဟာ အပြစ်တွေကို မင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်ပုံချပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ်... တကယ်များ ငါတို့ကမင်းကို ဖမ်းဆီး ပြီးတရားခံပါလို့ကြေညာလိုက်ရင်... သူ အပြစ်ကလွတ်ပြီလို့ ယုံကြည်သွားမယ်၊ ဆက်ပြီးလုပ်ရှားလာလိမ့်မယ်... ဒီတော့မှ ငါတို့ နှံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ လွယ်ကူသွားလိမ့်မယ်၊ ငါပြောတာရှင်းပါတယ်နော်”

အကျဉ်းတန်ဖလေးချင်းစာရှင် (၁) ❖ ၃၉

“ဟုတ်ကဲ့... ရှင်းပါတယ်”

“အေး... မင်းအနေနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမှာက လောလောဆယ် ဟန်ဆောင်အဖမ်းခံဖို့ပဲ”

“ကျုပ်....”

“ရှမ်းစု တရားခံပေါ်အောင်လုပ်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်ကွ”

ရှမ်းစုပိုင်သွားသည်။ ဆရာလုံက....

“ရှမ်းစု... မင်းကိုငါယုံကြည်သလို ငါ့ကိုလဲမင်းယုံကြည်မှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လူခွဲပြီးလိုက်ရှာနေကြတဲ့ကျင်းမြို့စားကလဲ မကြာခင် ဒီဘက်ကိုရောက်ကောင်းရောက်လာနိုင်တယ်၊ မင်း အချိန်ပြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဆရာလုံကဲ့သို့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အား မယုံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါချေ။

ကျီးလန့်စာစားဘဝဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရခြင်းထက် ဆရာလုံ၏စကားကိုလက်ခံလိုက်ခြင်းက တရားခံအစစ်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ပိုနီးစပ်သည်ဟုတွေးမိလာကာ....

“ကျုပ်သဘောတူပါဟယ်ဗျာ”

ဆရာလုံ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ... ငါ့စကားကိုလက်ခံလိုက်လို့ မင်းအကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး”

၄၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလေသည်။ ရှမ်းစုလည်း အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်မိလေသည်။ ထိုတဒဂုံအချိန်အတွင်းမှာပင် အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဆရာလုံ၏လက်တစ်ဖက်က ရှမ်းစု၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရှမ်းစု၏ရင်ဝကိုရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရှမ်းစုထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟုအော်ကာ လက်ကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ လျင်မြန်စွာနောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သို့တိုင်အောင်... ဆရာလုံ၏လက်ဝါးက ရှမ်းစု၏ရင်ဝကိုရိုက်ချမိပြီး...

“ဝုန်...”

“အာ...”

ရှမ်းစုမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (၁) ♦ ၄၁

ရှမ်းစုသည် လဲကျနေရာမှကပျာကယာခုန်ထလိုက်သည်။

ဆရာလုံအားမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း...

“ခင်... ခင်ဗျား...”

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆရာလုံက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှမ်းစု... ငါက နလပိန်းတုံးအဖြစ်ခံမယ်လို့ မင်းထင်သလား၊

ငါ့ကိုနလပိန်းတုံးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းကိုကော ခွင့်လွှတ်မယ်ထင်သလား”

“ခင်... ခင်ဗျားဟာ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှချည်လားဗျာ”

ရှမ်းစုခံပြင်းနေလေသည်။

ဆရာလုံက...

“မင်းပြောချင်သလိုသာပြော... ငါကတော့ မင်းကိုသတ်ရမှာ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ဆရာလုံကမဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးကာ

“မင်းကိုသက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ ဝေဒနာသိပ်မခံစားရဘဲ ဘဝကူး
ကောင်းအောင်ငါလုပ်ပေးမှာပါ”

ပြောရင်းထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ....

“ဝုန်း”

ရှမ်းစုကလက်ဝါးဖြင့်ဆီးခံလိုက်သော်လည်း မဟန်နိုင်ဘဲပစ်
လဲကျသွားပြန်လေသည်။ မျက်လုံးများလည်းပျာဝေသွားသည်။ သူ
၏သိမ်တိတ်လည်း မှောင်အတိကျသွား၏။

ဆရာလုံကကျေနပ်စွာပြုံးရင်း....

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဆရာလုံသည် ရှမ်းစုအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာ၏။

ထိုစဉ်...

“သူ့ကိုထိရဲရင်ထိကြည့်စမ်း”

ခြင်တစ်ကောင်ပျံသန်းသလို အလွန်ဘေးငယ်စူးရှသော အသံ
တစ်သံနားထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဆရာလုံလန့်ဖြန့်သွားသည်။ သူနား
ကြားလွှဲခြင်းမဟုတ်။

တင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်မိခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်။

အမှန်တကယ်ကြားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘော
ပေါက်သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးစီးစာရှင် (၁) ❖ ၄၃

“ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ထွက်မသွားသေးဘူးလား”

အသံသာကြားရပြီး လူကိုမတွေ့ရပါ။

သိုင်းလောကတွင် အလွန်ယူးဆန်းသော အတွင်းအားပညာ
ကိုအခြေခံသည့်အဝေးရောက်အသံလှိုင်းပညာတစ်ခုရှိကြောင်း ဆရာ
လုံကြားဖူးထားသည်။ ယခု ကြားလိုက်ရသောစကားသည် တစ်စုံ
တစ်ယောက်က သူတစ်ယောက်တည်းကြားအောင် အဝေးရောက်
အသံလှိုင်းပညာအသုံးပြုကာပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်သည်။

ထိုပညာရပ်တတ်မြောက်ထားသူသည် အလွန်ကြောက်စရာ
ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်းလည်း သူသိထား၏။

ဆရာလုံသည် အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုအားသတ်ရန်
ကြိုးစားလျှင် မိမိသာအရင်ဦးစွာဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်ကိုကောင်း
စွာနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

“တစ်နေ့ ကျုပ်အကြောင်းသိမယ်”

ဟုကြိုးဝါးကာ ချာခနဲလှည့်ပြီးပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အမည်မဖော်လိုသူ

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

“အင့်....”

မသဲမကွဲညည်းညူသံနှင့်အတူ ရှမ်းစုသတိရလာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် လူးလူးလွန်လွန်လှုပ်ရှားရင်းလဲနေရာမှလူးလိမ့်
ထလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ရင်ဘတ်တွင် အလွန်ခံရခက်သောအောင့်သက်
သက်ဝေဒနာခံစားလိုက်ရပြီ....

“ဝေ....”

သွေးများအန်ထွက်လိုက်သည်။

ဆရာလို၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရခဲ့ပြီဖြစ်
ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ... ယခုတိုင် အသက်ရှင်သန်နေသေးသည်မှာ
ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။

ရှမ်းစုသည် ချက်ချင်းပင် အသင့်ဆောင်ထားသည့်အသက်
ကယ်ဆေးကိုရှာဖွေကာသောက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အတွင်းအား
ဖော်ထုတ်ပြီး ရရှိထားသည့်ဝေဒနာကိုကုစားလိုက်လေ၏။

သိုင်းလောကသားတို့သည် ယှဉ်ဖြိုင်တိုက်ပွဲများနှင့် အမြဲ
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေကြရသူများဖြစ်ရာ သိုင်းပညာစတင် သင်ကြား
သည်နှင့်ဒဏ်ရာကုသနည်းပါ သင်ကြားရလေ့ရှိသည်။

ပညာပြည့်စုံ၍ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားကြပြန်
သောအခါ၌လည်း မတော်တဆဒဏ်ရာရခဲ့လျှင် ကုစားနိုင်ရန် အစွမ်း
ထက်သောအသက်ကယ်ဆေးများ ဆောင်ထားလေ့ရှိကြပေသည်။

ရှမ်းစုသည်လည်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အသက်
ကယ်ဆေး လျှို့ဝှက်ချက်ဆောင်ထားသည်မှာမဆန်းချေ။

အသက်ကယ်ဆေးသောက်ပြီး... အတွင်းအားလေ့ကျင့်ကာ
ဒဏ်ရာကိုကုစားလိုက်လျှင် ရေခွေးတစ်အိုးကျက်ခန့်အချိန်ကြာသော
အခါ အတော်လေးသက်သာပြီး နေသာထိုင်သာရှိသွားလေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည့်
အခါ မီးပုံမှာမီးငြိမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

မီးကျည်မီးခဲများမှထွက်ပေါ်နေသည့် အလင်းရောင်ကြောင့်
အကျဉ်းတန်ဖလေးကလေး ခွေခွေလေးလဲနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ရက်စက်ယုတ်မာလှသောဆရာလုံကိုမူ မတွေ့ရချေ။

၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဆရာလုံ မည်သည့်နေရာရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

ဆရာလုံသည် သူ့အား သုတ်သင်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားသည် မှာထင်ရှားလှသည်။ ယခု သူ့အားအသက်ရှင်လျက်ထားပြီး ထွက် သွားသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ခုရှိနေပြီဟု ရှမ်းစုသဘောပေါက်လိုက် လေသည်။ ထိုစဉ်....

“အင်း... အင်း...”

ညည်းညူသံနှင့်အတူ အကျည်းတန်မိန်းကလေးလူးလွန်လှုပ် ရှားလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ရှမ်းစုဝမ်းသာသွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့... သူလဲဘာမှမဖြစ်လို့”

အကျည်းတန်မလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ထန်ထန်ရထားပုံမရှိချေ။

သူမသည် မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်သည်နှင့်....

“အမယ်လေးချမ်းလိုက်တာ.... အတော့်ကို နေနိုင်ကြတဲ့လူ တွေပဲ”

ဖြစ်တင်စကား စပြီးပြောလာတော့သည်။

ရှမ်းစုပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“သူ့အကျင့်ကသေဋ္ဌာအထိပါမဲ့ပဲပဲ”

စိတ်ထဲရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၄၇

အကယ်၍... သူထိုသို့ရေရွတ်လိုက်သည်ကို မိန်းကလေးသိ မည်ဆိုလျှင် သူ့အားကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့မှာသေချာပေ သည်။

မိန်းကလေးသည် မီးကျည်မီးခဲများမှထွက်ပေါ်နေသည့်အ လင်းရောင်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း....

“ဟော... အပေါ်ဝတ်ရုံတစ်ထည်ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသည့် အပြာရောင်အ ပေါ်ဝတ်ရုံကိုကောက်ယူကာလွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။

ထိုအပေါ်ဝတ်ရုံမှာ ရှမ်းစု၏ဝတ်ရုံဖြစ်ပါသည်။

ဆရာလုံယူလာပြီး ဤနေရာ၌ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားတောင်ကုန်း၌ ရှမ်းစုအခက်ကြုံတွေ့ခဲ့စဉ် ဆရာလုံက သူ့အားအန္တရာယ်ပြုရန်ကြိုးစားရာ ရှမ်းစုသည် ထိုအပေါ်ဝတ်ရုံကို အသုံးချ၍ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့သည်။

ရှမ်းစု၏အပေါ်ဝတ်ရုံသည် အဖိုးတန်အကောင်းစား သိုးမွေး ဝတ်ရုံဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့အေးချမ်းလှသည့်ရာသီဥတုတွင် ဝတ်ဆင် ထားပါက စောင်တစ်ထည်ဖြင့်ရစ်ပတ်ထားသလို နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ယခု.... ထိုအပေါ်ဝတ်ရုံသည် အကျည်းတန်မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ထိုအပေါ်ဝတ် ရုံကိုဝတ်ဆင်လိုက်ရသဖြင့်....

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အအေးဒဏ်မှသက်သာသွားသော်လည်း ရှမ်းစုမှာမူခိုက်ခိုက်
တုန်အောင် ချမ်းအေးနေလေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ
သောရှမ်းစုကိုတွေ့မြင်သွားသည့်အခါ....

“ဪ... ရှင်ကိုး”

သူမသည် ရှမ်းစုကိုသေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“နေပါဦး.... ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေတာလဲ”

ရှမ်းစု ဒေါသွားသည်။ ချမ်းလွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးခိုက်ခိုက်
တုန်နေသည်ကိုခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်ဟု အပြောခံရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သိလျက်နှင့်တမင်ခွတိုက်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။

ရှမ်းစုကလက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ရဲ့အပေါ်ဝတ်ရုံပေးပါ”

“ဘာရှင်”

မိန်းကလေးက အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုတင်းတင်းဆွဲစေလိုက်ပြီး....

“ရှင်ရဲ့အပေါ်ဝတ်ရုံလို့မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ဟိုအဘိုးကြီးယူ
လာတာ... ရှင်လက်ထဲမှာရှိရင် ရှင်ပစ္စည်း၊ သူ့လက်ထဲမှာရှိရင် သူ
ပစ္စည်း၊ အခု ကျွန်မလက်ထဲမှာရှိတော့ ကျွန်မပစ္စည်းပေါ့”

“ဪ... မင်းတော်တော်တရားပါလား”

“တရားတာမတရားတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

အကျဉ်းတန်ပလေးတိုင်းစာရှင် (၁) ❖ ၄၉

“မင်း....”

ရှမ်းစု ပို၍ဒေါသဖြစ်လာသည်။

မိန်းကလေးကလည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။

ဟန်ပါပါခါးထောက်ရင်....

“ရှင်ဘာပြောချင်သလဲ”

သူမနှင့်အပြန်အလှန်ငြင်းခုံနေလျှင် ဆုံးနိုင်တော့မည်မဟုတ်
ကြောင်းဆင်ခြင်မိသဖြင့် စကားနည်းရန်စသဘောဖြင့်....

“မီးပုံမှာမီးသေနေပြီ... မီးမွေးလိုက်ပါဦး”

ဟုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက....

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ချမ်းလို့ပေါ့”

“နေပါဦး... ရှင်ချမ်းတာလား၊ ကျွန်မချမ်းတာလား”

“ကျုပ်ပေါ့ဗျာ”

ရှမ်းစု၏လေသံတွင် စိတ်မရှည်နိုင်သည့်အသွင်ပေါ်လွင်နေ
လေသည်။ မိန်းကလေးက....

“ရှင်ချမ်းလို့မီးလှုံချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်ဘာသာရှင် မီးမွေးပေါ့၊
ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မမီးမွေးရမှာလဲ”

ရှမ်းစုခံပြင်းသွားသည်။ သူသည် မိန်းကလေးဒုက္ခရောက်စဉ်
ကလျစ်လျူရှုမထားနိုင်ဘဲအကူအညီပေးခဲ့သည်။

၅၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ယခု မိန်းကလေးသည် သူမ၏အလှည့်တွင် မိမိအား လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဥပေက္ခာပြုလေသည်။

“ရုပ်ဆိုးသလောက် စိတ်ထူးလဲပုပ်တယ်”

ရှမ်းစုစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်.... မိန်းကလေးက....

“ဟော... မိုးတောင်လင်းတော့မယ်”

ပြောရင်း ရှမ်းစုအား ဖုတ်လေသည့်ငဝိ ရှိသည်ဟုပင် မမှတ်
ဘဲ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှလှမ်းထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ♦ ၅၁

ဘုံကျောင်းပျက်....

အိုမင်းဟောင်းနွမ်းကာပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော
ဘုံကျောင်းပျက်၏ပေါက်ပြဲနေသောခေါင်မိုးနှင့်ပြိုပျက်နေသောနံရံမှ
နံနက်ခင်း၏အလင်းရောင်တန်းများ တိုးဝင်လာသည်။ သာယာ လှပ
သောနေ့သစ်တစ်နေ့ အစပျိုးပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှမ်းစုအတွက်
ကား သာယာသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းတန်
မိန်းကလေး၏အပြုအမူကြောင့် ဒေါသထွက်နေရသည်။

“တောက်... ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ မ
တွေ့ပါရစေနဲ့”

ရှမ်းစု ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါချေ။ အကြောင်းမှာ မိန်းကလေး
သည် ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဝင်လာသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

အလင်းရောင်သည် ဘုံကျောင်းပျက်အား လွှမ်းမိုးသွားပြီဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဝင်လာလေသည်။

သူမသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

ရှမ်းစုကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုပြောချင်နေပုံရသည်။

ဘာကစပြောရမည်ကို မသိ၍လော။

သို့မဟုတ်....

သူမ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် မပြောဝံ့၍လော မဆိုနိုင်ပေ။

ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့်ဖိကိုက်ထားလေသည်။

သူ့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားပြီးမှပြန်ဝင်လာခြင်းကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေမည်သူမျိုးမဟုတ်ချေ။

ဘာကစပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု ရှမ်းစုယုံကြည်ထားသည်။

သူ၏ယုံကြည်ချက်မှန်ကန်မည်ဆိုပါလျှင် ဘုံကျောင်းအပြင် ဘက်၌ အလွန်ထူးခြားသောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပွားနေမည်မလွဲချေ။

ရှမ်းစုစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

နောက်ဆုံး သူကပဲ စ၍မေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်မှာ မင်းဘာတွေ့ခဲ့လို့လဲ”

“ရှင်ကကော ဘာတွေ့တယ်လို့ထင်သလဲ”

မိန်းကလေးကလည်း သူမ၏ဉာဉ်အတိုင်း ချက်ချင်းပြန်မေးသည်။ ရှမ်းစုက....

“မင်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့တွေ့ခဲ့ရတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

တမင်အရွဲ့တိုက်ကာပြောလိုက်သည်။

“ဘာရှင်....”

မိန်းကလေး ဒေါသသွားသည်။

“ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စနဲ့တွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်မရယ်သံ ရှင်ကြားရမှာပေါ့... ရှင်ရူးနေသလား”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုတွေ့ခဲ့လို့ပဲဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ပါရဲ့ဗျာ... ကျုပ်ကတော့ လောကပေါ်မှာ မင်းကြောက်စွံတာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ထင်နေတာ”

“ရှင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့... ကျွန်မလဲ လူထဲကလူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်၊ ကြောက်စရာတွေ့ရင်ကြောက်တာပေါ့”

၅၄ ♦ လတ္တီဒ်

“အဲဒါကောင်းတယ်”

“ဘာ....”

“မင်းမှာ ကြောက်စရာရှိသေးတာကို ကောင်းတယ်လို့ပြောတာ”

“ရှင်... ရှင်....”

“ကဲ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဘယ်လိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စမျိုးကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ရန်တွေ့ရန်ဟန်ပြင်နေသောမိန်းကလေးမှာ ချက်ချင်း စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်”

ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာလုံလို့ ရှင်ပြောတဲ့လူလေ”

“ဟင်....”

ရှမ်းစုရင်ထိတ်သွား၏။

ဤနေရာတွင် ဆရာလုံရှိနေခြင်းသည် တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းသောကိစ္စဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးက....

“ဘာလဲ... ရှင်ကောကြောက်သွားပြီမဟုတ်လား”

ရှမ်းစု ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖုတ်ရှင် (၁) ♦ ၅၅

မိန်းကလေးက....

“သူ ထွက်မသွားသေးဘူးဆိုတော့...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ရှမ်းစုကကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး... သူကဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အိပ်နေတယ်ရှင်”

“ဘယ်လို....”

မိန်းကလေးမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် နားပင်းနေသလား... အိပ်နေတယ်လို့ပြောတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်... သူက ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာ သွားအိပ်နေရတာလဲလို့မေးတာ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲဘယ်သိမလဲရှင်၊ ဘုံကျောင်းရှေ့လှေကားရင်းမှကန့်လန့်ကြီးအိပ်နေတာ”

ရှမ်းစုကမိန်းကလေးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏အကြည့်ကြောင့် မိန်းကလေးက....

“ဘာလဲ... ကျွန်မပြောတာကို ရှင်မယုံဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိန်းကလေးကစိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်....

“ဒါဆို ရှင်ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်... တွေ့လိမ့်မယ်”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၅၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်သွားကြည့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

သို့သော် အနည်းငယ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လိုက်သည်နှင့် ခူး

များကွေးညွတ်ကာ လဲကျမလိုဖြစ်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ ဘုံကျောင်းပျက်နံရံကိုလက်ထောက်ကာအသာ
ထိုင်ချလိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးက....

“ရှင် မထနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုအမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ ရှင်မထနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မသွားကြည့်ပေးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့်မိန်းကလေးသည် ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်
သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်မလေး၏ဖုစာရှင် (ပ) ❖ ၅၇

ရှမ်းစုက နံရံကိုမှီ၍ထိုင်ကာအမောဖြေနေလိုက်သည်။

ဆရာလို၏လက်ဝါးရှိက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ
သက်သာလှသည်မဟုတ်ပါ။ အသက်ကယ်ဆေးသောက်ပြီး အတွင်း
အားဖြင့်ပူသခဲ့သည့်တိုင် လတ်တလော လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်နိုင်
ချေ။ အချိန်အနည်းငယ်အနားယူရန်လိုအပ်နေသည်။ထို့ကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေခြင်းသည် မိမိအတွက် အကောင်း
ဆုံးဖြစ်ကြောင်းရှမ်းစုသဘောပေါက်ထားသည်။ ကြာကြာမစောင့်
လိုက်ရပါ။ မိန်းကလေးပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ယခုတစ်ကြိမ် သူမသည် ရှမ်းစုရှေ့ရောက်မဆိုက်ပင် အလွန်
သေချာသောလေသံဖြင့်....

“သူ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်နေတာတော့မဟုတ်ဘူးရှင်”

“အိပ်နေတာမဟုတ်ရင် အညောင်းပြေလှုံနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

ရှမ်းစုက ရွဲ့ကာပြောလိုက်သည်။ အကျဉ်းတန်မလေးနှင့်
တွေ့မှ ရှမ်းစုလည်းအရွဲ့တိုက်တတ်လာသည်။ ခန့်တတ်လာသည်။
မိန်းကလေးကစိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၅၈ ❖ ဂျော့အောင်

“တော်စမ်းပါရှင် သူကအိပ်နေတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အညောင်း
ပြေလို့လျောင်းနေတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ သေနေတာရှင်”

“ဟင်....”

ရှမ်းစုမှာပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ မျက်လုံးကြီး
ဖြူးကာ မိန်းကလေးကိုမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း....

“ဆရာလုံသေနေပြီဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက....

“သူ့ရင်ဘတ်မှာ တစ်ထွာလောက်စားဖော်ရာကြီးရှိနေမှတော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအသက်ရှင်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ရှမ်းစုခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက အတည်ပေါက်
ပြောနေခြင်းကြောင့် မယုံ၍လည်းမဖြစ်တော့ပေ။

“ဆရာလုံဟာ ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်ပဲ၊
သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ဆိုတာလွယ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

ကြုံတွေ့နေရသောအဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်
ပြီးကြောက်စရာကောင်းအောင် အန္တရာယ်ကြီးမားနေကြောင်း ဆင်
ခြင်မိသည်။ တကယ့်ပြဿနာကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့မမျှော်လင့်ဘဲ ပါ
ဝင်ပတ်သက်မိခြင်းကြောင့် ယူကြိုးမရဖြစ်မိသည်။

“မနေတတ် မထိုင်တတ် ထူးခြားတာကိုစိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့
ငါ့အကျင့်ကြောင့် ဘယ်လိုမှတွေးမရနိုင်တဲ့ပြဿနာကြီးတစ်ခုနဲ့ပတ်
သက်ခဲ့ရပြီ”

အကျည်းတန်မလေးပါးစွာရှင် (ပ) ❖ ၅၉

ရှမ်းစုတီးတိုးသည်းညူမိလေသည်။

မိန်းကလေးမျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ရှင်ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်မဘာမှမကြားဖူးရှင်”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ပြောတာပါ”

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခါတလေ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ၊ ကံ
ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မကိုလဲပြောစမ်းပါဦး”

ရှမ်းစုလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ထားလိုက်စမ်းပါ... အရေးကြီး
တာက ဆရာလုံကိုဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲဘယ်သိပါ့မလဲရှင်”

“ဆရာလုံဟာ သိုင်းလောကထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေထဲ
မှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့မပြောနဲ့၊
ရင်ဆိုင်ဖို့တောင်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းကလေးကမဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်....

“ရှင်ကချီးမွမ်းခန်းထုတ်နေလိုက်တာ... ဟိုမှာဖြင့် အသက်
ပျောက်လို့ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီ၊ ရှင်ပြောသလိုဆိုရင် ခုလိုခံ
လိုက်ရပါ့မလား”

၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုက....

“မဟုတ်သေးဘူး... ကျုပ်ပြောတာက ဆရာလုံကိုချီးမွမ်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာတော်ပါလျက်နဲ့... ခုလိုခံလိုက်ရတာကို ကြည့်ရင် လူသတ်သမားဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူဆိုတာပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာလုံကိုတောင် သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် လူသတ်သမားရဲ့သိုင်းပညာ အတော့်ကိုကြောက်စရာကောင်းနေပြီ”

“အဲဒီတော့”

ရှမ်းစုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောမိလိုက်ဟန်ဖြင့်....

“ဒီနေရာဟာမလုံခြုံတော့ဘူး”

ဟုရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေ၏။

၀၀၀၀

ဆရာလုံ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိရသော လူသတ်သမား၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ ရှမ်းစုနှင့်အကျည်းတန်မလေးတို့ရှိနေကြသည်။ ရှမ်းစုသည် နံရံကိုကျောမှီထိုင်ကာငူငူကြီးဖြစ်နေ၏။

အကျည်းတန်မလေးက ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်စုံတစ်ရာလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေပုံရသည်။

အတော်လေးကြာမှ ရှမ်းစုကသက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်တို့ ဒီမှာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

မိန်းကလေးကလည်း....

“ဟုတ်တယ်... ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီနေရာက သွားမှဖြစ်မယ်”

သူမသည် ချာခနဲလှည့်ကာထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရှမ်းစုကမူ နံရံကိုမှီကာထိုင်နေဆဲ။

၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အမှန်တော့ ယခုအချိန်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်နိုင်လောက်
အောင် သူတွင်ခွန်အားမရှိသေးပေ။ မိန်းကလေးသည် ခြေလှမ်းလှမ်း
နေရာမှရပ်ကာ ရှမ်းစုအားလှည့်ကြည့်ရင်း....

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟုပြောလေသည်။

ရှမ်းစု ဘာမှပြန်မပြောသလို တုတ်တုတ်မျှလည်းမလှုပ်ချေ။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ကော”

ရှမ်းစုပခုံးတွန်ပြလိုက်၏။

မိန်းကလေးက....

“ရှင် မထနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ရှမ်းစုကအမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကအားနာဟန်ဖြင့်....

“ကျွန်မက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုခေါ်သွားရမှာစိုးလို့ ပြောနေ
တာမဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
ထွက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်တိုင် စိတ်ထဲကမကောင်းချေ။

မိန်းကလေးဒုက္ခရောက်နေစဉ် သူကကူညီခဲ့ရပြီး....

အကျယ်တန်ဖိုးမလေးတိတိစာရှင် (ပ) ❖ ၆၃

သူဒုက္ခရောက်နေသည့်အခါ မိန်းကလေးက အကူအညီမပေး
သည့်အပြင် သူ့အားစွန့်ခွာသွားတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးက သူ့အားလှမ်းကြည့်ကာ....

“ရှင် ဒီလောက်သဘောထားကြီးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်မိ
ခဲ့ဘူးရှင်”

“ရပါတယ်... ကျုပ်ကိုချီးကျူးနေစရာမလိုပါဘူး”

မိန်းကလေးကပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါရှင်... ပြီးတော့ ကျွန်မကလဲ ဝေး
ဝေးသွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

ရှမ်းစုစိတ်ထဲခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိလာသဖြင့်....

“ဘာလဲ... ကျုပ်ကကုန်းပိုးပြီးပိုးပေးရဦးမှာလား”

ဟုအငေါ့တူးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ဘာသာတောင် မထနိုင်တာပဲရှင်... အဲဒီလို ကျွန်မက
တောင်းဆိုပါ့မလား”

ရှမ်းစုစိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“မင်းဘာပြောချင်သလဲ... မြန်မြန်ပြော”

ဟုအော်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ရဲ့မြင်းနက်ကြီး ကျွန်မကိုခဏငှားလိုက်ဖို့ ပြောမလို့ပါရှင်”

၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။
 ထိုမိန်းကလေးလောက် အလိုက်မသိတတ်သူ လောကပေါ်
 တွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်ချေ။
 အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ....
 “ငါစေတနာထားခဲ့တာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”
 ဟုတွေးရင်းစိတ်လျှော့လိုက်သည်။
 “ကဲ.... ကဲ.... ယူသာယူသွား... ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး၊
 မဟူရာကြီးကိုစီးသွားရင် အချိန်ပိုင်းအတွင်း အဝေးဆုံးကိုရောက်သွား
 လိမ့်မယ်”
 မိမိနှင့်ဝေးလေ ကောင်းလေဟူသောသဘောဖြင့်ပြောလိုက်
 ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 မိန်းကလေးဝမ်းသာသွား၏။
 “ရှင်ဟာ တကယ့်ကိုစိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲရှင်”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ... ယူသာယူသွားပါတော့”
 “နေဦး... ကျွန်မစကားမဆုံးသေးဘူးရှင်”
 ရှမ်းစုမှာ စိတ်ရှည်အောင် မနည်းချုပ်တီးထားရလေသည်။
 “မင်းဘာပြောချင်သေးလို့လဲ၊ ပြော....”
 မိန်းကလေးက ရှမ်းစုအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....
 “စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူဟာ သူတစ်ပါးလိမ်ညာတာကိုအမြဲတမ်း
 ခံရတတ်တယ်ရှင်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၆၅

စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းကလေးသည် တုံ့ကျောင်းပျက်ထဲမှ
 ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်ထွက်သွားလေသည်။
 ရှမ်းစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့
 သည်။

၀၀၀၀

နေရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။
 သို့သော် နှင်းဖွဲများအဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသဖြင့်ဝန်းကျင်
 တစ်ခုလုံးအေးစိမ့်နေ၏။
 အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် ဖိုထားခဲ့သောမီးဖိုမှာ ယခု
 တော့ မီးငြိမ်းနေပြီဖြစ်သည်။
 မီးမရှိသဖြင့် အအေးဒဏ်၏နှိပ်စက်သမျှကို ရှမ်းစုခံစားနေရ
 လေသည်။
 မီးပုံကိုအသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည်ပြုလုပ်လျှင် ရနိုင်ကောင်း၏။
 သို့သော် ရှမ်းစုသည် မီးမွေးရန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ခြင်းဖြင့်
 ခွန်အားကိုမဖြုန်းတီးလိုပါ။
 မီးအပူရှိန်မရသဖြင့် အချမ်းဒဏ်ကိုကာကွယ်နိုင်ရန် အပေါ်
 ဝတ်ရုံအနွေးအင်္ကျီ၊ ထိုအနွေးအင်္ကျီသည်လည်း မိန်းကလေးထံပါ
 သွားသည်။
 မီးပုံမှာ မီးငြိမ်းနေရုံမျှမက အေးစက်နေပြီဖြစ်သည်။

၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မိန်းကလေးသည် ရှမ်းစုအတွက် မီးထပ်မွေးပေးခြင်းမရှိပါ။
 ရှမ်းစု၏အနွေးအကိုနှင့် မြင်းကိုလည်း ယူဆောင်သွားပြန်
 သည်။ ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။
 သူကယ်တင်ခဲ့သောမိန်းကလေးသည် သူ့အား ရက်စက်စိမ်း
 ကားသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၆၇

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှမိန်းကလေးထွက်သွားသည်မှာ အတော်
 ကြီးကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုမှာ နံရံကိုမှီကာထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူ့အခြေအနေကို သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်
 ထားပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် အနားမယူဘဲ လှုပ်ရှား၍ရနိုင်တော့မည်
 မဟုတ်ပါ။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ အနားယူဖို့ဆိုသည်မှာလည်း အ
 လွန်ခက်ခဲသောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေပေတော့သည်။

ရှမ်းစုစိတ်ဓာတ်ကျနေစဉ် လေအေးများ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်
 လာသည်။ လေထဲတွင်....

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ရှည်လျားသောမြင်းဟိသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“မဟူရာ”

မြင်းဟိသံသည် သူ့မြင်းကြီးမဟူရာ၏ဟိသံဖြစ်ကြောင်း သူ
 ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။

၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ပြင် မြင်းဟိသံသည် ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

မိန်းကလေးသည် ယခုမှ မြင်းကြီးမဟူရာကိုဒုန်းစိုင်းစီးနင်းထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုသိလိုက်ရလေသည်။

“ဒီရုပ်ဆိုးမလေးလုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ”

ထိုစဉ်....

“မြန်မြန်လာဟေ့”

အော်ပြောသံနှင့်အတူ ပြေးလွှားလာသောခြေသံများကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟိုက်....”

ရှမ်းစု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အသံရှင်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကျင်းမြို့စား”

ရှမ်းစု၏နှုတ်မှလွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူ့အား လူသုံးယောက်က သဲကြီးမဲကြီးလိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၆၉

ထိုလူသုံးယောက်မှာ... ဆရာလုံ၊ ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာလုံမှာသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့မှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြပေသေးသည်။ ယခု... ကျင်းမြို့စားတို့သည် သူ့အားရှာဖွေရန်ရောက်ရှိလာကြပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟိုမှာ အလောင်းတစ်လောင်းဟေ့”

အသံသံသယကြီးတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှမ်းစု အသက်ရှူကျပ်သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုသူကား သိုင်းရာဇာဗုတောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကျင်းမြို့စားကော သိုင်းရာဇာဗုတောက်ပါ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြမည်ဆိုလျှင် သူ့အား မလွဲမသွေတွေ့ရှိသွားကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်အသက်ရှင်သန်ရန်ဆိုသည်မှာ အလွန်အလွန်မျှော်လင့်ချက်နည်းပါးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

“ဟာ... ဆရာလုံပါလား”

“ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်လေကွာ... တောက်”

အပြင်ဘက်မှဒေါသတကြီးပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆရာလုံ၏အလောင်းကို ကျင်းမြို့စားတို့တွေ့မြင်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ရှမ်းစုအတွက် ကြက်သီးထစရာဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဒီကောင် ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီ”

၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တယ်... လက်မတင်လေးပဲ”

“ဒီကောင်ကိုအလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ... လိုက်ကြမယ်”

ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့၏အသံသည် တစ်စထက်တစ်စဝေးကွာသွားလေသည်။ သူတို့ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲဝင်မလာခဲ့ကြပါ။ ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ကျင်းမြို့စားတို့သည် မဟူရာအား စီးနင်းသွားသည့်ရပ်ဆိုင်းမလေးကို သူဟုထင်မှတ်ကာအပြေးအလွှားလိုက်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှမ်းစုကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့အနွေးဓာတ်ရအောင် မီးမွှေးမပေးသည့်အပြင် မြင်းကြီးမဟူရာကိုပါယူသွားခြင်းသည်....

သူမအား သူကယ်တင်ခဲ့သလို....

သူမကလည်း သူ့အားကယ်တင်လို၍ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုစာရှင် (ပ) ❖ ၇၁

ကျားတောင်ကုန်း

နှစ်ရက်....

နှစ်ရက်ဟူသောအချိန်ကာလသည် ကြာမြင့်ရှည်လျားလွန်းလှသည်ဟု ရှမ်းစုထင်မိလေသည်။ အေးစက်နေသောဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ နှစ်ရက်လုံးလုံးမီးမရှိ။ အနွေးထည်မရှိ။ အစာရေစာမရှိဘဲ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနှစ်ရက်အတွင်း ရှမ်းစုသည် အတွင်းအားကိုသွေးကြောများမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့လှည့်ပတ် စေသောပညာရပ်ဖြင့် ရရှိထားသောအတွင်းဒဏ်ရာကိုကုစားခဲ့လေသည်။

အအေးဒဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကိုလည်းကောင်း ကြုံကြုံခံကာရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်ဟူသောအချိန်ကုန်သွားသောအခါ ရရှိထားသောဒဏ်ရာမှာ သိသိသာသာကြီးသက်သာသွားလေသည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၏နှိပ်စက်ခြင်းသာလျှင် ကျန်ရှိတော့သည်။

၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုသည် လူပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဘုံကျောင်းပျက် မြေကွက်လပ်တွင် နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

နှင်းတောထဲ၌ ဆရာလုံ၏အလောင်းကိုအတိုင်းသား တွေ့ မြင်ရသလို အကျည်းတန်မလေးစီးနှင်းထွက်ခွာသွားသည့်မြင်းခွာ ရာများကိုလည်းတွေ့မြင်နေရပေသည်။

ရှမ်းစုသည် ဆရာလုံက သူ့အပေါ်မကောင်းကြံခဲ့သော်လည်း သေဆုံးသွားရှာပြီဖြစ်ရာ အာဃာတမထားတော့ဘဲ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ် ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက်... အကျည်းတန်မလေးထွက်သွားသည့်မြင်းခွာရာ များကိုစစ်ဆေးသုံးသပ်ကာ....

“သူ့အရှေ့ဘက်စူးစူးကိုဦးတည်ထွက်သွားတာပဲ”

သူ့အားဒုက္ခပေးမည့်သူများဖြစ်ကြသည့်ကျင်းမြို့စားနှင့် သိုင်း ရာဇာဗုတောက်တို့အား အကျည်းတန်မလေးက မျှားခေါ်သွားပြီဖြစ် သည်။ သူ၏မြင်းကြီးမဟူရာကလည်း အလွန်လျင်မြန်စွာပြေးလွှား နိုင်သော အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်သောမျိုးကောင်းမျိုးသန်မြင်းကြီးတစ် ကောင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ကျင်းမြို့စားတို့၏ကိုယ်ဖေပညာမှာ ပြိုင်စံရှားထက်မြက်နေ ရာ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မည်ဟု တစ်ထစ်ချမှတ်ယူ၍မရချေ။

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၇၃

အကျည်းတန်မလေးလွတ်မြောက်သွားလျှင် အရေးမကြီးပါ။ အကယ်၍ ကျင်းမြို့စားတို့ဖမ်းမိသွားကြမည်ဆိုလျှင် စိုးရိမ်ရ သည်။ သို့သော် ကျင်းစုသည် တစ်စုံတစ်ခုတွေ့တော့မိလိုက်သည်နှင့် ရယ်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အကြောင်းမှာ အကျည်းတန်မလေးသည် သူ၏အပေါ်ဝတ်ရုံ ကိုခြုံလွှမ်းပြီး သူ၏မြင်းကိုစီးနှင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သူဟုထင်ရပေမည်။

တကယ်တမ်းဖမ်းမိ၍ အကျည်းတန်မလေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သွားကြလျှင် ကျင်းမြို့စားတို့ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားကြ မည်မှာသေချာလှသည်။

ဤအဖြစ်သည် ရယ်ချင်စရာအလွန်ကောင်းနေသည်မဟုတ် ပါလား။

ကပ်တီးကပ်ဖဲ့ပြောတတ်သောအကျည်းတန်မလေးကို ကျင်း မြို့စားတို့ ဒုက္ခပေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ထိုသို့တွေ့တောရင်း အကျည်းတန်မလေးအပေါ်အထင်အမြင်သေး မိသည့်စိတ်များကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူ၊ လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်ကြောင်းသဘောပေါက်လာသည်။ တစ်ဖက်သား မခံချင်အောင် ပြောဆိုတတ်သော်လည်း စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းစုသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

“သူက အရှေ့ဘက်ကိုများခေါ်သွားတယ်ဆိုတော့ ငါက အနောက်ဘက်ကိုသွားတာအကောင်းဆုံးပဲ”

သို့ဖြင့် အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ဦးတည်ခရီးနှင်လေသည်။

လမ်းခရီးတွင်လူနေအိမ်ခြေမရှိပါ။ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ၊ တောအုပ်များ၊ လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်းပါးများအတိဖြစ်နေ၏။ ရှမ်းစုသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောခရီးလမ်းကိုဖြတ်သန်းရင်း သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားစဉ် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အချိန်ကာလများကို ပြန်လည်သတိရလာမိသည်။

မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့် ကျားတောင်ကုန်းသို့လာခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကိုလည်းပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာကိစ္စရပ်များသည် ကျားတောင်ကုန်း၌ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။ အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်ကြီး၏ဝဲဘက်တွင် လှပသပ်ရပ်သည့်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိနေသည်။

ထိုအိမ်လေး၏ပိုင်ရှင်မှာ ချင်းချင်းအမည်ရှိမိန်းကလေးဖြစ်ပါ၏။ ချင်းချင်းသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီးချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ချောသလို စိတ်နေသဘောထားလည်း ကောင်းသူဖြစ်ရာ သူမ၏မေတ္တာပန်းကိုဆွတ်ချူလက်လှမ်းလိုသူ ပေါများလှသည်။

သို့သော် ချင်းချင်းသည် မေတ္တာတောင်းခံလာသူတိုင်းကို ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ငြင်းပယ်လေ့ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ၏နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးထားသူတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာသည့်လူငယ်သိုင်းသမားများအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သောရတနာနာမင်းလီဖြစ်လေသည်။

၇၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီသည် ချင်းချင်း၏မေတ္တာကိုပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသဖြင့် အလွန်ကံကောင်းသူဟုဆိုနိုင်ပေသည်။

ယနေ့ ချင်းချင်းသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိပန်းအိုးထဲ၌ ပန်းများထိုးနေ၏။ ပန်းအိုးတွင်ပန်းထိုးသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း ပန်းအလှထိုးသည့်ပညာမှာမူ လွယ်ကူသောပညာတစ်ရပ်မဟုတ်ပါ။

ချင်းချင်းသည် ပန်းအလှထိုးသည့်ပညာတွင်အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

ယခု ချင်းချင်းသည် ပန်းအိုးတွင်ပန်းထိုးရင်း ရှုဆောင်အမျိုးမျိုးမှအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ စိတ်တိုင်းကျသွားချိန်မှာပင် ခြေသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် အိမ်လေးထဲသို့လှမ်းဝင်လာသည်။

ထိုလူသည် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသူဖြစ်သည်။ ခါးတွင်ရတနာ စီခြယ်ထားသောအဖိုးတန်ဓားတစ်လက်ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုလူသည် သိုင်းလောကသမီးပျိုများအကြား ရေပန်းစားနေသော ရတနာဓားဝမ်းလီဖြစ်ပါသည်။

“ဟော... အစ်ကိုတောင်ရောက်လာပြီကိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ အစောကြီးပါလား၊ ညီမက ထမင်းစားချိန်လောက်မှရောက်လာမယ်လို့ထင်နေတာ”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရင် ❖ ၇၇

ချင်းချင်းကနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက....

“ဟုတ်တယ်ညီမ... ဒီနေ့စောတယ်”

ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီ၏မျက်နှာမရွှင်မပျူဖြစ်နေသည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်သဖြင့်....

“အစ်ကို... မျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

ဝမ်းလီခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးညီမရယ်”

ဘာမှမဖြစ်ဟုပြောသော်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာနေသည်။ မျက်နှာမကောင်းသလို လေသံကလည်း အလွန်တရာစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေဟန်ရှိသည်။

ချင်းချင်း နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာသည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ညီမကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ၊ အစ်ကို့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ ညီမ စိတ်ပူလိုက်တာအစ်ကိုရယ်”

ဝမ်းလီကသက်ပြင်းချရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

ရက်... နတ်ပင် ချင်းချင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များစီးကျလာလေသည်။

၇၈ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“အစ်ကို... ညီမဟာ အစ်ကိုအတွက် အသက်ကိုတောင် စွန့်ဝံ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ညီမကိုမချစ်ဘူးလားဟင်... မယ့်ဘူးလား၊ အစ်ကိုမှာ ဘာတွေအခက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

တိုးလျှိုးတောင်းပန်မေးလာသည့်အတွက် ဝမ်းလီမနေသာတော့ပါ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့်....

“အစ်ကိုဒုက္ခရောက်တော့မယ်ညီမရယ်”

ဟုမပွင့်တပွင့်ပြောလေသည်။

“ဟင်.... ဘယ်လိုဖြစ်တာမို့လဲအစ်ကိုရယ်”

“ဒီလိုညီမရဲ့”

ချင်းချင်းက စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။

“အစ်ကိုဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်နော်”

“အစ်ကိုရယ်... အစ်ကိုဟာသိုင်းလောကမှာကျော်ကြားနေတဲ့ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ရတနာစားဝမ်းလီဆိုတာ လူတိုင်းသိကြသလို ညီမလဲသိတာပေါ့ရှင်”

“အစ်ကိုဟာ သိုင်းပညာကိုဘဝတစ်ခုလုံးသဘောထားပြီး လေ့လာလိုက်စားခဲ့တာပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြိုးစားလေ့ကျင့်ပြီးမှ သိုင်းလောကမှာခြေချရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျော်ကြားမှုကိုမက်မောလို့

အကျည်းတန်ပလေးထိုးစာရှင် (ပ) ♦ ၇၉

မဟုတ်ပေမဲ့ အစ်ကိုရဲ့ပညာအစွမ်းကြောင့် အခုလိုကျော်ကြားလာခဲ့တာပါ။ ဒီလိုကျော်ကြားလာတာဟာ အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေပြီညီမရယ်”

“ရှင်....”

ချင်းချင်းမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“အစ်ကို... ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတယ်ဆိုတာ ညီမကိုပြောပြပါလားဟင်”

ဝမ်းလီက....

“ညီမလဲ သိုင်းလောကနဲ့မစိမ်းပါဘူး... တောင်ပင်လယ်က အတုမဲ့ဒေဝီဆိုတာကြားဖူးမှာပေါ့”

“ကြားဖူးတယ်... အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတိုင်းအဆမရှိအောင်မြင်မားတယ်လို့ကြားဖူးတယ်အစ်ကို”

“ဒါအမှန်ပဲ... သိုင်းလောကမှာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ရှောင်လင်းပူတန်း... ဂူဗီ... ငိုမေ... ငါစန်းစတဲ့ဂိုဏ်းကြီးတွေကဂိုဏ်းချုပ်တွေတောင် အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သိုင်းပညာကိုလိုက်လို့မမီကြဘူး”

“အစ်ကိုနဲ့ အတုမဲ့ဒေဝီတို့ ပတ်သက်စရာအကြောင်းရှိလာလို့လားဟင်”

ဝမ်းလီမချိုပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဟာ သိုင်းလောကမှာကျော်ကြားတယ်ဆိုပေမဲ့ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့ခြေဖျားတောင်လိုက်လို့မီမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုအနေနဲ့

အတုမဲ့ဒေဝီကို မရိုမသေမလုပ်ပုံပါဘူး”

“ဒါဖြင့်....”

“သူက အစ်ကိုကိုပတ်သက်လာတာပါ”

“ဘယ်လိုများပတ်သက်လာတာလဲဟင်”

ချင်းချင်း မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲအလောတကြီးမေးလိုက်လေသည်။ ဝမ်းလိက....

“အတုမဲ့ဒေဝီမှာ တာရာသခင်မလေးဆိုတဲ့ သမီးတစ်ဦးရှိတယ်၊ မိုးနတ်မယ်တမျှချောမောလှပတယ်လို့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသူတွေကဆိုကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတော့မမြင်ဖူးပါဘူး”

သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အလှကိုသတင်းကိုဖြောနေခြင်းကြောင့် ချင်းချင်းမျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။ ဝမ်းလိ၏ဘဝတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာရှိရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလိကဆက်ပြောသည်။

“ခုဆိုရင် တာရာသခင်မလေးဟာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ၊ အတုမဲ့ဒေဝီက သူ့ကိုအိမ်ထောင်ချပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါ....”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဟင်”

ဝမ်းလိက....

“အတုမဲ့ဒေဝီက သေပြန်တဲ့ တာရာသခင်မလေးအတွက် ပူးစာဘက်ရွေးဖို့သိုင်းလောကမှာကျော်ကြားနေတဲ့ အစ်ကိုတို့လူငယ်

သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်ကိုစဉ်းစားတယ်”

“ဟင်....”

“အစ်ကိုတို့ဆယ့်သုံးယောက်တည်းက သူတို့သဘောကျတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုရွေးချယ်လိမ့်မယ်”

ချင်းချင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလိ၏စိတ်သောကရောက်မှုများသည် သူမထံသို့ကူးစက်လာပြီဖြစ်ပါသည်။ အတုမဲ့ဒေဝီသည် သိုင်းလောကတွင်ကျော်ကြားနေသော လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တည်းမှ တစ်ယောက်ကို သမက်အဖြစ်ရွေးချယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ အလွန်ကောင်းသောစိတ်ကူးတစ်ခုဟု သိုင်းလောကသားများကဆိုကြလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ချင်းချင်းအတွက်ကား ရွေးစရာရှားလှချည်လားဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ချစ်သူဝမ်းလိမှာ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တွင်ပါဝင်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“တကယ်လို့ အစ်ကိုကိုရွေးလိုက်မယ်ဆိုရင်ကော”

ဝမ်းလိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးညီမရယ်”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲအစ်ကို... ညီမကိုဖြောစမ်းပါဦး”

“အစ်ကိုမှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ အတော်များများသိကြတာပါ၊ ချစ်သူရှိပြီးသားလူကို အတုမဲ့ဒေဝီကရွေးပျံမလားညီမရယ်”

၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အစ်ကိုပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်... သူတို့က အစစအရာရာ စင်းလုံးချောမှလိုချင်ကြပေမယ့်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုစိုးရိမ်နေတာက....”

“အတုမဲ့ဒေဝီဟာ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်မှာ အစ်ကိုကိုချန်ထားရင်မကောင်းလို့ သမက်ရွေးပွဲမှာအစ်ကိုကိုပါထည့် သွင်းထားတာဖြစ်မယ်လို့ အစ်ကိုယုံကြည်ဖူးပဲ”

ချင်းချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်မယ်လို့ ညီမလဲထင်တယ်”

ဝမ်းလီက....

“အစ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆ အတုမဲ့ဒေဝီမျက်စိလည်သွားပြီး အစ်ကိုကို သမက်ရွေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမစဉ်းစားတတ်လို့ပဲ”

ချင်းချင်း ပင့်သက်ရှိကြိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီသည် မိန်းမပျိုတိုင်း၏မိဘများ သဘောကျလောက် အောင် အရည်အချင်းပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ မှန်မှန်ကန်ကန်ရွေးချယ် မည်ဆိုပါက ဘာမှပူစရာလိုမည်မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းလီသည် ချစ်သူရှိပြီးသူဖြစ်၍ပယ်လိုက်ရုံသာရှိသည်။

အကယ်၍ ဝမ်းလီပြောသလို မျက်စိလည်ကာရွေးချယ်လိုက် မည်ဆိုလျှင်....

“အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ပြော ပါဦး အစ်ကိုရယ်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (၁) ❖ ၈၃

ချင်းချင်းက ဝိုသံပါလေးဖြင့်မေးလေသည်။

“ညီမ....”

“ရှင်... အစ်ကို”

“အစ်ကိုကိုယုံကြည်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

ချင်းချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်”

ဝမ်းလီကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“တကယ်လို့ အတုမဲ့ဒေဝီက အစ်ကိုကိုရွေးလိုက်ရင်....”

သူ၏စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်ထားလိုက်သည်။

ချင်းချင်းက....

“ပြောပါဦးရှင်”

“အစ်ကိုအလောင်းပဲရမယ်”

ဝမ်းလီကတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ချင်းချင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များ စီးကျနေလေသည်။ သူမနှင့်ဝမ်းလီတို့၏သာယာသောဘဝလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ လေပြင်းမုန်တိုင်းမွေ့နှောက်တိုက်ခတ်ခြင်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အတုမဲ့ဒေဝီသည် ဝမ်းလီအား ချန်ထားရန်မကောင်း၍သာ သမက်လောင်းစာရင်း၌ထည့်ထားခြင်းဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းရမလိုဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍....

မျက်စိမှောက်ကာရွေးချယ်လိုက်မည်ဆိုလျှင်....

ဝမ်းလီသည် သူမအားသစ္စာဖောက်ကာ အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမီးတာရာ သခင်မလေးအားလက်ထပ်မည်မဟုတ်ပါ။

အတုမဲ့ဒေဝီကို လွန်ဆန်အံ့တုရန်လည်းမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင်သွားမည်သာဖြစ်သည်။

ချင်းချင်းကနှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်ပြီး....

“အစ်ကို....”

“ပြော... ညီမ”

“အစ်ကို စိတ်ချလက်ချသာသွားပါရှင်... တကယ်လို့ အစ်ကိုကို ရွေးလိုက်ပြီဆိုရင်....”

“စိတ်ချညီမ... ဆယ်ရက်ပြည့်လို့မှ အစ်ကိုပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင်....”

“ညီမလဲ လောကပေါ်မှာဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်”

ပြောရင်း ချင်းချင်းကခေါင်းလေးငုံထားလိုက်လေသည်။

“ညီမရယ်”

ဝမ်းလီက သူမအား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ချင်းချင်းက ဝမ်းလီ၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး၌စွဲစိုသွားအောင်ငိုချလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ ချင်းချင်း တဖြည်းဖြည်းအငိုတိတ်သွားသည်။

ဝမ်းလီက....

“ညီမ... အစ်ကိုအတွက်ဆုတောင်းပေးပါ”

ချင်းချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါအစ်ကိုရယ်”

“ကဲ... အစ်ကိုသွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဝမ်းလီသည် ချင်းချင်းအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲလှည့်ကာအိမ်လေးထဲမှထွက်သွားလေသည်။

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

နေမွန်းတည့်တော့မည်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူ
စည်ကားနေသည်။ ထန်ကုသည် ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိသီးသန့်စားပွဲတစ်
လုံးတွင်ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေ၏။

ထန်ကုသည် အရက်အလွန်သောက်နိုင်သူဖြစ်၏။

ယနေ့ ထန်ကုသည် ခါတိုင်းနေ့များထက်ပို၍သောက်လေ
သည်။ အကြောင်းမှာ ယနေ့နံနက်ခင်းတွင် ထူးဆန်းသောဖိတ်စာ
တစ်စောင်ကိုလက်ခံရခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဖိတ်စာမှာ တောင်ပင်လယ်အတုမဲ့ဒေဝီထံမှဖြစ်သည်။

အတုမဲ့ဒေဝီသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီး တာရာသခင်မ
လေး၏ဖူးစာဘက်ရွေးချယ်ရာ၌ မိမိအား စာရင်းသွင်းထားကြောင်း
အကြောင်းကြားသည့်ဖိတ်စာဖြစ်သည်။

ထန်ကု ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပြီ။

တာရာသခင်မလေးသည် မိုးနတ်မယ်အလားချောမောလှပ
ပြီး စားမကုန်သောက်မကုန်အောင်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ ထို့ပြင်
သိုင်းပညာ၌လည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင်တော်သူဖြစ်ပေသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးတို့စာရှင် (၁) ❖ ၈၇

အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်ဖြစ်ရဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ထူးကဲသော
အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်ပေတော့သည်။

ထန်ကုသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ အရက်ကိုအဆက်မပြတ်
သောက်နေမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းမူးယစ်လာသောအခါ....

“အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ရင် သိုင်းလောကမှာလက်မတင်
မဟုတ်ဘဲ ခြေမပါထောင်နိုင်မှာ၊ ငါသွားပြီးရွေးချယ်ခံမယ်... ဟဲ့...
ဟဲ့... ဟဲ့”

ထန်ကုသည် အားရကျေနပ်စွာရေရွတ်ရင်း ရယ်မောနေလေ
တော့၏။

၀၀၀၀

ဖိတ်စာ....

တောင်ပင်လယ် အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်ရွေးပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် သိုင်းလောက၌ကျော်ကြားနေသော လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တံသို့ဖိတ်စာများရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိနေလင့်ကစား သမက်ရွေးပွဲသို့တက်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ လူငယ်သိုင်းသမားများထဲတွင် ရှမ်းစုလည်းတစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဆောင်းရာသီ....

အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဖြူဖွေးသောနှင်းများဖုံးလွှမ်းနေ၏။ လူငယ်တစ်ယောက်သည် နှင်းဖုံးနေသောမြေပြင်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ တောင်ကုန်လေးတစ်ခုသို့ဦးတည်သွားနေလေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ရတနာစားဝမ်းလီဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလီသည် ချစ်သူချင်းချင်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ....

တောင်ပင်လယ်ဘက်သို့ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမီး တာရာသခင်မလေး၏ဖူးစာဘက်ရွေးသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလီသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်လှမ်းလာခဲ့ရာ....

ဟိုကျောင်းသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ဖိတ်စာတစ်စောင်ကိုင်ထားသည်။ အတုမဲ့ဒေဝီထံမှဖိတ်စာဖြစ်၏။ ဟိုကျောင်းသည် ခြေလှမ်းရပ်ကာ ဖိတ်စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်နှင့်ဆိုလျှင် အကြိမ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်တိတိ ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဖိတ်စာပေါ်တွင် ရေးထားသောစာများကို ပင် တစ်လုံးမကျန်အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သည်။

“သူကငါ့ကိုသမက်ရွေးမယ်တဲ့လား”

ဟိုကျောင်းတီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်အဖြစ်ကို လူတိုင်းမက်မောမိကြလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဟိုကျောင်းစိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

“တကယ်လို့ တခြားတစ်ယောက်ကိုရွေးပြီး ငါ့ကိုပယ်လိုက်ရင်ကော”

မည်သို့ဆိုစေ အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်ရွေးပွဲကိုတက်ရောက်ရန် ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

၉၀ ❖ ထွဏ္ဍအောင်

တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာသည်။
ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိနေ၏။
သစ်ပင်အောက်တွင်....

“ဖူးစာရှင်တို့စုစည်းရာအရပ်”

ဟုရေးထားသောစာရွက်တစ်ရွက်ကပ်ထားသည်။

ဝမ်းလီသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး သစ်ပင်၌
ကပ်ထားသည့်စာရွက်လေးကိုမြင်သည့်အခါ....

“အင်း... ကျားတောင်ကုန်းကိုတောင်ရောက်လာပြီပဲ”

တာရာသခင်မလေး၏ဖူးစာရှင်အဖြစ် အရွေးချယ်ခံကြမည့်
လူငယ်ဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်သည် ကျားတောင်ကုန်းတွင် စု
ရပ်အဖြစ်ဆုံစည်းကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလီ ကျားတောင်ကုန်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လူသူ
တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမတွေ့ရချေ။

ဝမ်းလီသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရိပ်
ခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် အကျအနထိုင်ကာ
အကျီရင်ဘတ်ကြားမှကြိုးတစ်ချောင်းထုတ်ယူလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်း
တွင် ကြိုးစတစ်ဘက်ကိုမြဲမြံစွာချည်နှောင်ကာ ကျန်ကြိုးတစ်ဖက်ကို
ကွင်းလျော့ပြုလုပ်လိုက်လေ၏။

ကြိုးကွင်းသည် လေထဲတွင်တွဲလောင်းဖြစ်နေပြီး လှုပ်ယမ်း
နေသည်။

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၉၁

ဝမ်းလီသည် အဘယ်ကြောင့် ကြိုးကွင်းပြုလုပ်ထားရပါသ
နည်း။ ထိုအချိန်တွင်... ခြေသံများကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး
လူတစ်စုကျားတောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

၀၀၀၀

ကျားတောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူတစ်စုရောက်ရှိလာကြသည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသူများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်လေးလုံး၊ ပန်းကန်
ခွက်ယောက်များ၊ စားသောက်စရာများ၊ အရက်အိုးများသယ်ဆောင်
လာကြလေသည်။

ဝမ်းလီရှိနေသောသစ်ပင်အောက်တွင် စားပွဲကိုခင်းလိုက်ကြ
သည်။ ကုလားထိုင်လေးလုံးကိုချပြီး စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်
ရာများ၊ အရက်များပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။ ဝမ်းလီသည် ထိုမြင်ကွင်း
ကိုမျက်တောင်မခတ် အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

သစ်ပင်အောက်မှလူစုသည် သူတို့၏အလုပ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာ
ဖြင့်ခပ်သွက်သွက်လုပ်ကိုင်ကြရင်း တစ်ယောက်က....

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာလာပြီး စားသောက်ကြမလို့တဲ့... အံ့ဩ
စရာပဲ”

ဟုပြောလေသည်။

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း....

၉၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလလဲမဟုတ်ဘူး...
နေရာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ အရူးထတာဗျ”

“ဟေ့... စကားကိုအရမ်းမပြောနဲ့”

တစ်ယောက်ကဝင်ပြီးသတိပေးလေ၏။

နောက်တစ်ယောက်က....

“ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“အေးပေါ့... ငါတို့ကိုကျေနပ်အောင်ငွေပေးပြီး ခိုင်းတာပဲ...
လုပ်စရာရှိတာလဲ လုပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့”

စကားမပြောကြတော့ဘဲဆက်၍ လုပ်ကိုင်လိုက်ကြလေ၏။
သစ်ပင်အောက်တွင် လူလေးယောက်ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နိုင်သည့်
စားပွဲတစ်ခုနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ခင်းကျင်းတည်ခင်း
ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ထိုလူစုသည် တောင်ကုန်းလေး
ပေါ်မှဆင်းသွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဝမ်းလီကား သစ်ကိုင်းပေါ်၌ထိုင်နေဆဲပင်....

စားသောက်ဖွယ်ရာများလာရောက်တည်ခင်းသူများ ထွက်
သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုစားသောက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းလီသည်
မည်သို့မျှသဘောမထားချေ။

ဤနေရာသည်.... တာရာသခင်မလေး၏ဖူးစာဘက်များ စု
စည်းကြရမည့်နေရာမဟုတ်ပါလား။

အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်ရွေးပွဲသည် စကတည်းက ထူးခြားနေ
ပေတော့သည်။ ဝမ်းလီ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော်လည်း တွဲလောင်း
ချထားသည့်ကြိုးကွင်းလေးမှာ လေထဲယိုင်းနွဲ့နေဆဲဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ညင်သာပေါ့ပါးသောခြေသံများထွက်ပေါ်လာ
သည်။ လူတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ရောက်ရှိလာ
လေသည်။ အစိမ်းရောင်အပေါ်ဝတ်ရုံလွမ်းမြို့ထားသူဖြစ်သည်။ ခါး
တွင်ဟောင်းနွမ်းနေသောစားတစ်လက်ချိတ်ဆွဲထား၏။

ချောမောခန့်ညားသောအသွင်ရှိသည်တိုင် မျက်မှောင်တူ
ထား၍မှုန်ကုပ်ကုပ်ရှိနေသည်ဆိုနိုင်၏။

၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူသည် အသင့်ခင်းထားသောစားပွဲဆီသို့လှမ်းသွားပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲကာထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်တော့ချေ။ ဝမ်းလီကထိုလူငယ် ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်... နောက်ထပ်ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူငယ်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြန်လေ၏။ ထိုလူမှာ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးပြီးစွင်နေ၍ အလွန်မျက်နှာချိုသူဟုဆိုနိုင် ပေသည်။ ထိုလူငယ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်လာသည်နှင့်....

“ဟော... စားပွဲသောက်ပွဲတွေတောင် အသင့်ပြင်ထားပါ လား၊ ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့အတော်ပဲ”

ပြောရင်း စားပွဲအနီးသို့လှမ်းသွားကာ မှုန်တေတေဖြင့်ထိုင်နေ သူအား....

“မိတ်ဆွေ... ဒါ ခင်ဗျားမှာထားတာလားဗျ”

ဟုမေးလေသည်။ မှုန်တေတေနှင့်လူက....

“မဟုတ်ဘူး”

တုံးတိတ်ပြန်ပြောလေသည်။

မျက်နှာချိုသောလူငယ်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ပိုင်ရှင်မရှိဘူးဆိုပါတော့”

“ပိုင်ရှင်မရှိဘဲ အလိုလိုခြေထောက်ပေါက်ပြီး ရောက်လာပါ့မ လားဗျ”

အကျဉ်းတန်ပလေးဇီးစာရှင် (ပ) ❖ ၉၅

မှုန်တေတေနှင့်လူက ဘုတောလိုက်သည်။

မျက်နှာချိုသူက....

“မှုန်လိုက်လေဗျာ... ခင်ဗျားဟာလဲမဟုတ်ဘူး... ပိုင်ရှင်လဲရှိ တယ်ဆိုတော့”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် သစ်ကိုင်းပေါ်ထိုင်နေသောဝမ်းလီကိုတွေ့ မြင်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူငယ်ကရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ထိုင်စရာရှားလို့ဗျာ... သစ်ပင်ပေါ်တက်ထိုင်နေရသလားဗျ” ဟုလှမ်းပြောလေသည်။

ဝမ်းလီကဘာမှပြန်မပြောဘဲနေလိုက်သည်။ ထိုလူငယ်က....

“ဒါ ခင်ဗျားမှာထားတာလားဗျ”

ဟုမေးပြန်သည်။ ဝမ်းလီတုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ချေ။

လူငယ်ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကသစ်ကိုင်းပေါ်မှာလဲထိုင်နေတယ်... ကြိုးကွင်းတစ် ခုကိုလဲအဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်ဆိုတော့ အင်... မဟုတ်မှလွဲရော ရတနာအားဝမ်းလီပဲဖြစ်ရမယ်”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်....

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်”

ဝမ်းလီက အေးတိအေးစက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟဲ... ဟဲ... ရတနာစားဟာ ဖူးစာဘက်ရွေးပွဲမှာဖိတ်ကြား
ခံရလို့ အတော့်ကိုစိတ်ပျက်နေပြီထင်တယ်”

မျက်နှာချိုသောလူငယ်၏စကားကြောင့် ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်နေ
သည့်မျက်နှာမူန့်ကုပ်ကုပ်နှင့်လူက....

“တာရာသခင်မလေးရဲ့ဖူးစာဘက်ရွေးပွဲမှာ ဖိတ်ကြားခံရတာ
စိတ်ပျက်စရာလား၊ မင်း စကားကြည့်ပြောရင်ကောင်းမယ်”

ဟုလှမ်းပြောလာသည်။

မျက်နှာချိုသောလူငယ်က....

“ကျုပ်ပြောတာမယ့်ရင် သူ့ကိုမေးကြည့်ပေါ့”

မူန့်ကုပ်ကုပ်လူက....

“သူပြောတာအမှန်ပဲလား”

ဟုဝမ်းလီကိုမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက....

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထပ်မေးသောအခါမဖြေတော့ပေ။

မျက်နှာချိုသောလူငယ်က....

“ခင်ဗျားကော ဘာကြောင့်မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ထားရတယ်
ဆိုတာမေးရင် ကြိုက်မှာလား”

ဟု ကြားဝင်မေးလိုက်လေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၉၇

မူန့်ကုပ်ကုပ်နှင့်လူက....

“မလိုပါဘူး”

“မလိုဘူးမလုပ်နဲ့လေ၊ ခင်ဗျားရှေ့မှာ အကောင်းစားပန်း အ
ရက်ရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားကအရက်ကြိုက်တယ်၊ အခုပန်းအရက်ကို
တွေ့တော့သောက်ရင်ကောင်းမလား၊ မသောက်ဘဲနေရကောင်းမ
လား ဝေခွဲမရတာနဲ့ မူန့်ကုပ်ကုပ်ကြီးလုပ်နေတာမဟုတ်လား”

မူန့်ကုပ်ကုပ်နှင့်လူက....

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ကော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

မျက်နှာချိုသောလူငယ်၏စကားကိုမငြင်းဘဲ ဝန်ခံလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။ မျက်နှာချိုသောလူငယ်က....

“လုံ့ရှည်ထန်ကုဆိုတဲ့သူရဲကောင်းဟာ စကားကိုအမှန်အတိုင်း
ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သိရလို့ယုံသွားပြီဗျို့၊ စုရပ်အဖြစ်
သတ်မှတ်ထားတဲ့ဒီနေရာမှာ အရက်နဲ့စားသောက်စရာတွေ စားစေ
ချင်လို့ပေါ့ဗျာ... စဉ်းစားနေစရာမလိုတော့ပါဘူး”

မူန့်ကုပ်ကုပ်လုပ်နေသူ၏မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်
လာလေသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေ
သည့်လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက် အပါအ
ဝင်ဖြစ်သောလုံ့ရှည်ထန်ကုဖြစ်လေသည်။

ထန်ကုသည် အရက်ကြိုက်သည်။

၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဖူးစာဘက်အရွေးခံမည့်သူများဆိုစည်းရာ စုရပ်နေရာတွင် အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများတွေ့ရသဖြင့် စားသောက်ရန် သင့် မသင့်တွေ့ကာ မျက်မှောင်ကုပ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခု မျက်နှာချိုသည့်လူငယ်၏စကားကြောင့် ရင်ထဲရှင်းရှင်း လင်းလင်းဖြစ်သွားတော့သည်။

မျက်နှာချိုသောလူငယ်ကိုကြည့်ရင်....

“မင်းက....”

သူ၏အမေးမဆုံးမီ သစ်ပင်ပေါ်၌ထိုင်နေသောဝမ်းလီက....

“ဒီလောက်တောင်စကားများနေမှတော့ သူဟာရွှေကျာပွတ် ဟိုကျောင်းပဲဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

မှန်ပေသည်။ မျက်နှာချိုသောလူငယ်၏ခါးတွင် ရွှေရောင်ကျာ ပွတ်တစ်ခုကိုကြိုးခွေတစ်ခွေကဲ့သို့ခွေကာချိတ်ထားသည်။ ရွှေကျာ ပွတ်ဟိုကျောင်းသည်လည်း လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက် တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဟိုကျောင်းသည် ဝမ်းလီကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ် စကားများတယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားက ကော ဘာကြောင့်ကြိုးကွင်းလုပ်ထားရတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ဝမ်းလီကဘာမှမပြောချေ။

ဟိုကျောင်းက ထန်ကုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကောသိသလား”

အကျဉ်းတန်ပလေးထိုးစာရှင် (၁) ❖ ၉၉

ဟုလှမ်းမေးလေသည်။ ထန်ကုက....

“ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ”

ဟိုကျောင်းရယ်မောလိုက်သည်။

“မသိရင် ကျုပ်ပြောပြပါမယ်ဗျာ၊ ရတနာစားဝမ်းလီမှာ လှပ ချောမောတဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်လေဗျာ၊ အတုမဲ့ဒေဝီက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့မလာဘဲလဲမနေနိုင်ဘူး၊ လာပြန်တော့လဲ အရွေး ခံရရင် ချစ်သူနဲ့တွေ့ကွင်းမယ်၊ ဒါကြောင့် ကြိုးကွင်းကို အသင့်လုပ် ထားတာပေါ့”

“အတုမဲ့ဒေဝီကရွေးရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့သဘောလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ထန်ကုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလောက်သတ္တိကောင်းစရာမလိုပါဘူးလေ၊ ချစ်သူရှိပြီးသား လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကရွေးမှာတဲ့လဲ”

ဟိုကျောင်းက....

“ဒါပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းလီမှာမနေနိုင်တော့ဘဲ....

“လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်ကိုဖိတ်ခိုင်းတယ်၊ ဖူးစာ ဘက်ကို အဲဒီဆယ့်သုံးယောက်တည်းကပဲရွေးလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ မျက်စိမှောက်ပြီး ကျုပ်ကိုမရွေးဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့အာမခံနိုင်သလား”

၁၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟိုကျောင်းက....

“ကျုပ်တို့ဆယ့်သုံးယောက်ထဲကပဲ ရွေးမယ်၊ တခြားလူကို စိတ်မကူးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဟုတ်လို့ပဲ ကျုပ်တို့ကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ကြလေသည်။ ထန်ကုက....

“မျက်စိမှောက်ပြီး ကျန်တဲ့ဆယ့်နှစ်ယောက်ကိုမရွေးဘဲ ခင်ဗျားကိုရွေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ခုလိုကြိုးကွင်းကိုအဆင်သင့်လုပ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဟိုကျောင်းကရယ်မောလိုက်ပြီး....

“သိပ်လဲစိတ်ပူမနေပါနဲ့လေ.... ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲမဟုတ်လား”

ဝမ်းလီက....

“ခင်ဗျားကို သမက်များရွေးလိုက်ရင် အတုမဲ့ဒေဝီတော့ နားညည်းရမှာသေချာနေပြီ”

ဟိုကျောင်းသည် အလွန်စကားများသူဖြစ်၍ တမင်အရွဲ့တိုက်ကာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အကျဉ်းတန်ဖလေးစဉ်းစာရှင် (ပ) ❖ ၁၀၁

ဟိုကျောင်းက....

“စကားများတာဟာ အရက်သောက်တာလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးဗျာ”

ထန်ကုဘက်သို့မြှားဦးလှည့်သွားသည်။ ထန်ကုက....

“စုရပ်မှာ စားသောက်စရာတွေ၊ အရက်တွေ အဆင်သင့်ထားပေးတယ်ဆိုတော့ အတုမဲ့ဒေဝီဟာ အရက်သောက်တာလောက်ကို စာမဖွဲ့ဘူးဆိုတာထင်ရှားနေတာပေါ့၊ ကဲ... ကျုပ်သောက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အရက်နှစ်ခွက်ငဲ့လိုက်သည်။ သူက တစ်ခွက်ကိုယူပြီး ကျန်တစ်ခွက်အားဝမ်းလီကိုမြှောက်ပြကာ....

“သောက်ပါဦးလား”

ဟုလှမ်းပြောလေသည်။ ဝမ်းလီခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မသောက်ဘူး”

တန်ကုကဟိုကျောင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်....

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။ မြင်းခွာသံထွက်ပေါ်လာပြီးမရှေးမနှောင်းပင် မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင် စီးနင်းထားသည့်လူငယ်တစ်ယောက် ကျားတောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုလူငယ်မှာ တောင်ပိုင်းနဂါးရှမ်းစုဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

၁၀၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ဟိုကျောင်းအားစကားပြောရန် ဟန်ပြင်နေသောတန်ကုက မြင်းနက်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာသည့်ရှမ်းစုအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တောင်ပိုင်းနဂါးက အတော်ပီရိယကောင်းပါလား”

ရှမ်းစု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မလာမနေခုံလို့သာ လာရတာဗျ။ ဖူးစာဘက်ရွေး ပြီးလောက်အောင် တမင်နောက်ကျပြီးမှလာခဲ့တာ”

ထန်ကုက....

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက တာရာသခင်မလေးရဲ့ဖူးစာဘက်မဖြစ် သင့်ဘူးပေါ့”

ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်လိုအညတရတစ်ယောက်နဲ့တာရာသခင်မလေး မတန် ဘူးထင်မိလို့ပါဗျာ”

“ဒါဆို မလာဘဲနေလိုက်ရောပေါ့”

ဟိုကျောင်းကဝင်ပြောသည်။ ဝမ်းလီမှာချစ်သူရှိနေ၍ဖူးစာ ဘက်အဖြစ်ရွေးချယ်ခံရမည်မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းစုမလာလျှင် မိမိနှင့်ထန်ကုတို့သာ အခွင့်အရေးရှိမည်ဟု ဟိုကျောင်းယုံကြည်၏။ ထန်ကုကအရက်သမားဖြစ်နေ၍ အရွေးခံရ ရန်မလွယ်ပေ။ မိမိသာ အခွင့်အရေးအကောင်းဆုံးဟုတွက်ဆထား ချိန်တွင် ရှမ်းစုရောက်လာခြင်းကြောင့် ဟိုကျောင်း မကျေမနပ်ဖြစ် သွားခြင်းပင်။

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ♦ ၁၀၃

ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီလေ... အတုမဲ့ဒေဝီကို မလေးမစားမလုပ်ခုံ လို့လာခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ကျားတောင်ကုန်းကိုလာကြတဲ့လူငယ်သိုင်း သမားတွေထဲက တချို့ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သေဆုံးကုန်ကြ တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့်လဲ လာဖြစ်သွားတာပါ”

ဟိုကျောင်းက....

“အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်နိုင် စွမ်းရှိရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ပဲ ကျားတောင်ကုန်းကိုလာချင်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

ဟုပြောသလိုထန်ကုကလည်း....

“ကျားတောင်ကုန်းပေါ်ကိုတောင် ရောက်အောင်မလာနိုင် ကြရင် ခေါင်းထဲထည့်ပြီးစဉ်းစားနေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့လေ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားကြောင့် ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွား လေသည်။

“အတုမဲ့ဒေဝီ ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့လူငယ်သိုင်းသမားတွေထဲက တချို့ဟာ ကျားတောင်ကုန်းကိုလာရင်း လမ်းမရီးမှာ အကြောင်းအ မျိုးမျိုးနဲ့သေဆုံးကုန်ကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကြားပြီးပြီပေါ့ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့ဖြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းစုက....

“ဒါဆို ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲမှာကပ်ခုခုမှားယွင်းနေပြီဆိုတာ ခင်ဗျား
တို့သိနေပြီပေါ့”

ဟိုကျောင်းကထန်ကုကိုကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘယ်လိုလဲဗျာ... ခင်ဗျားပြောတာမှားပြီထင်တယ်၊ သူနဲ့ကျုပ်
ဘယ်သူကပိုပြီးစကားများသလဲ”

ဟုလှမ်းမေးလေသည်။

ထန်ကုက....

“အင်း... ဒါတော့ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းစုခံပြင်းသွားသည်။

“ဒီကိုလာတဲ့လူတွေအသတ်ခံရတာကိုသိလျက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့
လျစ်လျူရှုနေနိုင်တာအံ့ဩစရာပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဟိုကျောင်းက....

“လျစ်လျူရှုမထားလို့ ကျုပ်တို့ကဘာလုပ်ရမလဲ”

ထန်ကုက....

“သူတို့သေသွားတာထက် မသေဘဲ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်နေ
သူတွေထဲက ဘယ်သူကိုဖူးစာဘက်အဖြစ်ရွေးမလဲဆိုတာက ပိုပြီး
အရေးကြီးတယ်”

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်၏။

အကျဉ်းတန်ဖလေးစီးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၀၅

“တော်တော် အတ္တကြီးတဲ့လူတွေပဲ”

“ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားလဲ စကားမပြောရ
တာမောနေလောက်ရောပေါ့၊ အရက်သောက်လိုက်ပါဦး”

ထန်ကုကပြောရင်း အရက်ခွက်ကိုလှမ်းပေးလေ၏။

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်သောက်ဘူး”

ထန်ကု မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ... ဒီတစ်ယောက်ကလဲ မသောက်ဘူးဆိုပါလား၊

အရက်ဆိုတာ အဖော်နဲ့သောက်မှကောင်းတာ... ကျုပ်တစ်ဦးတည်း
သောက်ရမယ်ဆိုတော့ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

ဤတွင် ဟိုကျောင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားလာဟန်ဖြင့်....

“ကျုပ် သောက်မယ်ဗျာ”

ထန်ကုဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါဗျာ”

“သခင်မလေးရဲ့ဖူးစာရှင်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး သောက်လိုက်

ကြပါနို့”

“ဟား... ဟား... ဟား သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ရယ်မောရင်း နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူမော့သောက်လိုက်ကြ

လေသည်။

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ အတုမဲ့ဒေဝီသည် သမီးဖြစ်သူ တာရာသခင်မလေးအား အိမ်ထောင်ချပေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် သိုင်းလောကတွင်ကျော်ကြားနေသော လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တည်းမှ တစ်ယောက်ကိုဖူးစာဘက်အဖြစ်ရွေးချယ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

လူငယ်သိုင်းသမားများသည် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့်ကျော်ကြားနေကြရာ စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ရန် အလွန်ပင် လက်ဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခု မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ဆိုးပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဆုံရပ်ဖြစ်သော ကျားတောင်ကုန်းသို့ဦးတည်လာရောက်ကြသည့်လူငယ်သိုင်းသမားများသည် လမ်းခရီး၌အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့်သေဆုံးသွားကုန်ကြလေသည်။ ရှမ်းစုစုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ ပီပီရီရီလုပ်ကြံခံကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားတောင်ကုန်းသို့မသွားဘဲနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကိုပြင်ကာ ယခုကဲ့သို့လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်အနက် ယခု သူတို့လေးယောက်သာကျန်တော့သည်။ လုပ်ကြံခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူသည်တရားခံဖြစ်ပါသနည်း။

ကျားတောင်ကုန်းသို့မလာနိုင်အောင် လူငယ်သိုင်းသမားများအားလုပ်ကြံခြင်းသည် ဖူးစာဘက်အဖြစ် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်းမရှိစေရန်ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်အဖြစ် ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေသူတစ်ယောက်က ယခုကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာကြံစည်ခြင်းဟု ရှမ်းစုနားလည်ထားသည်။

ဆယ့်သုံးယောက်အနက်... ကိုးယောက်လုပ်ကြံခံရပြီးဖြစ်ရာ လေးယောက်သာကျန်တော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားခံသည် ထိုလေးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပေပြီ။

ထိုတစ်ယောက်သည် မိမိမဟုတ်ကြောင်း ရှမ်းစုသိသည်။

သို့ဆိုလျှင် သုံးယောက်ကျန်မည်။

ထန်ကု ဝမ်းလီနှင့်ဟိုကျောင်းတို့ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်အနက် တရားခံမည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ရှမ်းစုသည် တပျော်တပါးအရက်သောက်နေကြသည့် ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းကို သင်္ကာမကင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သစ်ကိုင်းပေါ်၌ထိုင်နေသည့်ဝမ်းလီကိုမူ ရှမ်းစု အမှုမထားချေ။ ဝမ်းလီတွင်ချစ်သူရှိသည်။ အတုမဲ့ဒေဝီက သူ့အားသမက်အဖြစ်ရွေးခဲ့လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။ ဖူးစာရှင်အဖြစ်အရွေးမခံလိုသောဝမ်းလီသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအလုပ်မျိုးကိုလုပ်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။

ရှမ်းစုထိုသို့တွေးနေစဉ်...

“ကဲ... နောက်တစ်ခွက်”

၁၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထန်ကုက အရက်နောက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်....

“ခြမ်း....”

လက်ထဲမှအရက်ခွက်လွှတ်ကျပြီး ကွဲကြေသွားလေသည်။

ထို့အတူ....

“အမယ်လေး... အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ”

လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစုကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထန်ကုသည် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲလာလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီ....

“ဝုန်း....”

မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေးတို့စာရှင် (ပ) ❖ ၁၀၉

ထန်ကု မြေပေါ်လဲကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဟိုကျောင်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ထန်ကု... ခင်ဗျားဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မေးရင်း ထန်ကုကိုဖေးမရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်းဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ....

“အဆိပ်....”

အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၏။ အလွန်ပြင်းထန်သောဝေဒနာခံစားလိုက်ရသည့်အလား မြေပေါ်မှတ်ခနဲလဲကျသွားလေသည်။

မြေပေါ်တွင်လူးလိမ့်ရင်း....

“အမယ်လေးပူလိုက်တာ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

ဟုအော်ဟစ်ညည်းညူနေလေသည်။ ကြာကြာတော့ မဟုတ်ပါ။ ခြေလက်များတွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသွားပြီး ပါးစပ် နှာခေါင်းနှင့် နားထဲမှသွေးများယိုစီးကျလာသည်။

ထို့နောက်... တစ်ကိုယ်လုံးပြာနှမ်းသွားကာ ထန်ကုနည်းတူ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အရက်သောက်မိလိုက်ကြသော ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့မှာ အဆိပ်မိကာသေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင်... သစ်ကိုင်းပေါ်ထိုင်နေသောဝမ်းလီ မြေပေါ်ခုန်ဆင်းလာလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့ မြေပေါ်လဲကျနေကြသည်။

ဝမ်းလီက သူတို့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သေကုန်ကြပြီ”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုမှာ မှင်ဘက်မိကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့သောဟိုကျောင်းတို့သည် သူ၏မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် သေဆုံးသွားကြပြီမဟုတ်ပါလား။

ယခုအခါ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ်သုံးယောက်အနက် သူနှင့်ဝမ်းလီတို့သာကျန်တော့သည်။ ရှမ်းစုငေးဝိုင်းနေစဉ် ဝမ်းလီ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်အကြံပိုင်တာပဲ”

ရုတ်တရက် ရှမ်းစု၏ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းသွားသည်။

ဝမ်းလီက သူ့အားတရားခံဟုစွပ်စွဲနေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ ဘာမှမသိရသောကိစ္စအတွက် ကြားမှအချောင်တရားခံဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်ဟာ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အခု ခင်ဗျားပဲကျန်တော့တယ်... ခင်ဗျားတော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ”

“ဘာ....”

“ခင်ဗျားနဲ့ပျိုင်းဘက်ဖြစ်နေတဲ့လူတွေကို အကောက်ကြံပြီးရှင်းပစ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုဒေါသွားသည်။

“မင်း... မင်း....”

“ကျုပ်ကဖူးစာရှင်ဖြစ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ မကြိုးစားစေချင်ဘူးဗျာ”

ရှမ်းစု မြေပေါ်ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကိုမတရားစွပ်စွဲနဲ့”

“မတရားစွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က ဟုတ်ရာမှန်ရာပြောနေတာ၊ ထန်ကုက အရက်တိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားက မသောက်ဘူး... သောက်လိုက်တဲ့ဟိုကျောင်း ကဆိုးသွားတယ်”

ရှမ်းစုအံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း....

“ခင်ဗျား ဆက်ပြီးမတရားစွပ်စွဲနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

အပြောမဟုတ် တကယ်လုပ်မည့်သဘောရှိ၏။ သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ခါးခွံချိတ်ထားသောဓားရိုးပေါ်ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်....

“ဝမ်းလီ... ကျုပ်အတွက်ထားပါ”

စကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှမ်းစုလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူရိပ်တစ်ခုပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

၁၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လူရိပ်တစ်ခုရောက်ရှိလာ၏။

အနီးသို့ရောက်လာသည့်အခါမှ အပြာရောင်ဝတ်ကာခါး၌ဓား
ကောက်တစ်လက်ချိတ်ဆွဲထားသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ရှမ်းစု မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက....”

“ကျုပ်ကတုထင်းပါ”

ဓားကောက်နှင့်လူက အေးတိအေးစက်ပြောလေသည်။

“ဪ....”

ထိုလူသည် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းလီကိုရှင်းရန် တာဝန်ယူမည်
ဟုပြောသည်ကို ရှမ်းစုသဘောပေါက်သွား၏။

ဓားကောက်တုထင်းသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌နာမည်
ရှိခဲ့သောဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဓားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရတနာဓားဝမ်းလီနှင့်မချေမငံ
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဓားရေးပြိုင်ရန်စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သားယှဉ်ပြိုင်ကြသောအခါ ဓားကောက်တုထင်း
အရေးနိမ့်သွားခဲ့သည်။

တုထင်းသည် မကျေနပ်သဖြင့် နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်စိန်ခေါ်ခဲ့
သည်။ ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံးထပ်ရှုံးပြန်သည်။ ဝမ်းလီအား သုံးကြိမ်သုံးခါ
တိုင်တိုင်ရှုံးသွားသဖြင့် တုထင်း၏အမည်မှာလည်း သိုင်းလောကမှ
မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တော့သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုတ်ရှင် (၁) ❖ ၁၁၃

ယခု တုထင်းရောက်လာပြီး ဝမ်းလီအားစိန်ခေါ်နေပြန်ပြီဖြစ်
လေသည်။

တုထင်းနှင့်ဝမ်းလီတို့ကိစ္စသည် မိမိနှင့်မဆိုင်ဟုရှမ်းစုသဘော
ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တုထင်းကိုဟန့်တားခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဆုတ်
နေလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီက တုထင်းနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်း....

“ခင်ဗျား သုံးကြိမ်သုံးခါ ရှုံးခဲ့တာတောင် မမှတ်သေးဘူးဆို
တော့ သေချင်ပြီထင်တယ်”

တုထင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ဓားကောက်ကိုခြွမ်းခနဲမြည်အောင်ဆွဲထုတ်
လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီက....

“တုထင်း... ဒီတစ်ကြိမ် ကျုပ်ကညာမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“သွားစမ်းပါ”

တုထင်းသည် ဓားကောက်ကိုဝှေ့ယမ်းရင်း ဝမ်းလီအား စတင်
တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။ တုထင်း၏ဓားကောက်သည် ချားရဟတ်
ပမာဝမ်းလီထံသို့တိုးဝင်သွားသည်။

တုထင်း၏ဓားပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်
ကြောင်း ရှမ်းစုအကဲခတ်မိလိုက်သည်။

၁၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တုထင်းကဲ့သို့ ရန်သူတစ်ယောက်ရှိနေသည်မှာ ကောင်းသော
လက္ခဏာမဟုတ်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

ဝမ်းလီကလည်း သူ၏ရတနာစားကိုထုတ်ကာပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၏စားကွက်များကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ရှမ်းစုမှာ
မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။ တုထင်းထက် ဝမ်းလီ၏စားပညာက
ပိုကောင်းနေသည်ကို ချက်ချင်းအကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“အင်း... ခုအတိုင်းသာဆက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်သွားမယ်ဆိုရင် သိုင်း
ကွက်ငါးဆယ်မပြည့်ခင် တုထင်းအရှေးနိမ့်သွားမှာပဲ”

သူ၏ခန့်မှန်းသုံးသပ်ချက် မမှားပါချေ။ တုထင်းမှာတဖြည်း
ဖြည်းနောက်ဆုတ်သွားရသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

တုထင်း၏စားပညာမှာ အဆင့်မြင့်သော်လည်း ဝမ်းလီကို မ
ယှဉ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းလီက ပြတ်ပြတ်သားသားအနိုင်ယူမည့်သဘောဖြင့် ဖိ၍
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တုထင်းသည် နောက်သို့တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ရင်း သစ်ပင်အနီးသို့
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... မည်သူမျှမျှော်လင့်မထားသောဖြစ်ရပ်တစ်
ခုပေါ်လာလေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးတိပူစာရှင် (ပ) ❖ ၁၁၅

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး
ခုန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် ဓားတစ်လက်ဖြင့်ဝမ်းလီအား
အလစ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီရင်ထိတ်သွားသည်။

ကယျာကယာနောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

“ယား....”

တုထင်းကရှေ့တိုးလာပြီးဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ရာ....

“အား....”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဝမ်းလီမြေပေါ်လဲကျသွား
လေတော့သည်။ တုထင်းနှင့်အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတို့သည်
ဝမ်းလီလဲကျသွားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် တောင်ကုန်းပေါ်မှပြေးဆင်း
သွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၁၆ ❖ ဂျော့အောင်

ကျားတောင်ကုန်း....

အတုမဲ့ဒေဝီသည် သမီးဖြစ်သူအတွက်ဖူးစာရှင်ရွေးရန်လူငယ်
သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့်သတင်းကို
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဖူးစာရှင်ရွေးရန် ကျားတောင်ကုန်း၌ လာရောက်စုဝေးကြရ
မည်ဆိုသည်ကိုလည်းသိထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သူဖူးစာရှင်ဖြစ်မည်ကိုသိလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်
လာကြပြီး ကျားတောင်ကုန်းသတင်းကိုနားစွင့်ကြသည်။

လူငယ်သိုင်းသမားများ လုပ်ကြံခံရသည်ဟူသောသတင်း
ထွက်ပေါ်လာသည်။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်
သွားပြီး တရားခံဖော်ထုတ်ရန်စိုင်းပြင်းလာကြတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၁၇

ကျားတောင်ကုန်းသို့ဦးတည်နေသော လမ်းလေးအတိုင်း လူ
နှစ်ယောက်ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေကြလေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
တစ်ယောက်က အပြာရောင်ဝတ်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်
က ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားလေသည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသောအဘိုးအိုမှာ သိုင်းလောကမဟာ
မိတ်အဖွဲ့တွင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ယူထားရသော ကျင်း
မြို့စားဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားနှင့်အတူလိုက်ပါလာသူမှာ....

သိုင်းသင်တန်းကျောင်းဖွင့်ထားပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အ
များအကျိုး ဆောင်ရွက်နေသည့်သိုင်းရာဇာကြီးဖုတောက်ဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားသည် လူငယ်သိုင်းသမားများ လုပ်ကြံခံရသည့်
ကိစ္စ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး၏တာဝန်
ပေးချက်အရ....

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကိုအဖော်ခေါ်ကာ ကျားတောင်ကုန်းသို့
ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းမြို့စားနှင့် သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ လျှောက်လှမ်းလာ
နေကြစဉ် အရှေ့ဘက်မလှမ်းမကမ်း၌ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား
နေသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ကျင်းမြို့စားက....

၁၁၈ ❖ လျှောက်အောင်

“ဟိုရှေ့ကသွားနေတာ ဆရာလုံမဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ... သူလဲ ကျားတောင်ကုန်းကို သွားမလို့ ထင်တယ်... ခေါ်လိုက်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ဆရာလုံမှာ... သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ဗျို... မိတ်ဆွေကြီး၊ ခဏနေပါဦးဗျ”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရာ ရှေ့မှသွားနေသည့်ဆရာလုံ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ကိုတွေ့မြင်မှတ်မိသွား၏။

“ဘယ်သူတွေများလဲမှတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးဖုတောက်နဲ့ ကျင်းမြို့စားတို့ကိုး”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ကျင်းမြို့စားတို့... ဆရာလုံအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဆရာလုံက....

“ခင်ဗျားတို့ကိုတွေ့ရတာ အတော်ပဲဗျ၊ ကျားတောင်ကုန်းကိစ္စ ကြားပြီးကြပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်က အဲဒီကိုသွားပြီး တရားခံကိုစုံစမ်းဖော်တုတ်လေ့ဗျ”

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ပ) ❖ ၁၁၉

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကလည်း....

“ကျုပ်တို့လဲ ဒီကိစ္စကိုစုံစမ်းဖို့လာကြတာပါပဲ၊ အတူတူသွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

သုံးယောက်သား လူငယ်သိုင်းသမားများ လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စကိုဆွေးနွေးပြောဆိုရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြရာ ကျားတောင်ကုန်းအနီးသို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။

ထိုစဉ်....

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

မျက်စိလျင်သောကျင်းမြို့စားက တစ်နေရာသို့ညွှန်ပြပြောဆိုလိုက်သဖြင့် သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ဆရာလုံတို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ပြေးဆင်းလာကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၀၀၀၀

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓားကောက်တုထင်းနှင့်အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတို့သည်
ဝမ်းလီအား တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှပြေးဆင်းသွား
ကြလေသည်။

လမ်းခုလတ်တွင်....

“ခဏနေဦး”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက လှမ်းပြောသဖြင့် ဓားကောက်
တုထင်းခြေလှမ်းရပ်ကာလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဤတွင်.... အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက လက်ထဲကိုင်ထား
သောဓားဖြင့် တုထင်း၏ရင်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ အလစ်တိုက်ခိုက်လာမည်မထင်မိသဖြင့် တုထင်း
မှာ ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ဓားက သူ့ရင်သို့ ထိုးဖောက်စိုက်
ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား....”

တုထင်း မြေပေါ်ဝုန်းခနဲပစ်လဲကျသွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် တုထင်းအားသုတ်သင်ရှင်း
လင်းပြီးသည်နှင့် ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်....

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုသုံးယောက်ပြေးလွှားရောက်
ရှိလာကြပေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးပါးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၂၁

ကျင်းမြို့စား၊ သိုင်းရာဇာပုတောက်နှင့်ဆရာလုံတို့ဖြစ်ကြလေ
သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ချက်ချင်းပင်.... ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသည့်ဆရာလုံအား ဆီးကြို
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆရာလုံဒေါ်ပွသွား၏။

“မင်း တော်တော်စော်ကားပါလား”

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကိုရှောင်တိမ်းပြီး....

လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

သူ၏တုံ့ပြန်မှုမှာ လျှပ်ပြက်လိုက်သလို အလွန်ပင် လျင်မြန်
လွန်းလှပေတော့သည်။

ထိုလူ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ကပျာကယာရှောင်တိမ်းရန်
ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော်....

အနည်းငယ်နှေးကွေးသွားသဖြင့် ဆရာလုံ၏လက်ဝါးက ထို
လူ၏ရင်သို့တည့်မတ်စွာ ရိုက်ချမိလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း....”

“အား....”

စူးရှသောအော်သံနှင့်အတူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ
မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“လက်မလွန်စေနဲ့”

၁၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းမြို့စားနှင့် သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့က အပြေးအလွှား
ရောက်ရှိလာပြီး အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ကြသည်။

သို့သော်... သူတို့နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ဝေါခနဲသွေးများအန်ထုတ်
လိုက်ပြီးငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ဆရာလုံ၏လက်ချက်ဖြင့်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“သူ့ကိုအရှင်ဖမ်းရမှာ... ဒါမှစစ်ဆေးမေးမြန်းလို့ရမှာပေါ့”

ဟုပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဆရာလုံက....

“သူက ကျုပ်ကိုစော်စော်ကားကား စပြီးတိုက်ခိုက်တာမတွေ့
ဘူးလား၊ ကျုပ်က ရန်သူကို ဘယ်တော့မှအလျှော့မပေးဘူးဗျ၊ ရန်သူ
ကိုအောင်သေးရင် ကိုယ်ခံရတတ်တယ်ဆိုတဲ့သိုင်းလောကဥပဒေကို
ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်တယ်”

ကျင်းမြို့စားနှင့် သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ဆက်ပြောနေ
လည်း အကြောင်းထူးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်ထား
ကြလေသည်။

ဆရာလုံကလည်း....

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၁၂၃

“ကျုပ်ကိုမကျေမနပ်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မေးချင်တာ
မေးလို့ရပါသေးတယ်၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လူတွေရှိနေပါသေးတယ်၊
ကဲ.... သွားကြပါစို့”

ပြောရင်း တောင်ကုန်းပေါ်ပြေးတက်သွားလေသည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ကျင်းမြို့စားတို့လည်း ကပျာကယာ
ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဆရာလုံပြောသည့်အတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူနှစ်ဦးရှိနေသေးသည်။

တစ်ယောက်မှာရှမ်းစုဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာဝမ်းလီဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဝမ်းလီမြေပေါ်လဲကျသွားသည့်အခါ ရှမ်းစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလီက ဓားကောက်တုထင်းအား အနိုင်ယူနိုင်တော့မည်ဟုတွေးထင်ထားစဉ် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပြီးတိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းလီ မြေပေါ်လဲကျသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလီကိုမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ဝမ်းလီသည် လူးလွန်လှုပ်ရှားလာပြီး ဝုန်းခနဲခုန်ထလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

“ဟာ....”

ဝမ်းလီသည် မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်သည်နှင့် ရှမ်းစုအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား”

ရှမ်းစုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ....”

ဝမ်းလီကလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း....

အကျဉ်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (၁) ❖ ၁၂၅

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အားလုံးကိုသတ်ပြီး အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ချင်နေတာမဟုတ်လား၊ မရဘူးရှမ်းစု.... ကျုပ်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူး... အသေခံပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်သွားမယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ”

ရှမ်းစုက....

“ဝမ်းလီ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းလီအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ပူးစာရှင်ရွေးပွဲဝင်မဲ့သိုင်းလောကသားတွေ သေဆုံးကုန်တာ ခင်ဗျားလက်ချက်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ ဒီမှာရှမ်းစု ဓားကောက်တုထင်းကို တိတ်တဆိတ်အဖော်ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကိုရှင်းပစ်ဖို့ကြံပေမဲ့ မရဘူးဆိုတာမှတ်ထားပါ”

“ဟေ့... မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့”

ရှမ်းစုဒေါသသွားပြီးအော်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

“မြန်မြန်လာ”

အော်ပြောသံနှင့်အတူ... ဆရာလုံ၊ သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့် ကျင်းမြို့စားတို့ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝမ်းလီ အားတက်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားရဲ့ယုတ်မာမှုတွေ အဆုံးသတ်သွားပါပြီဗျာ”

ရှမ်းစုမှာ မလှုပ်မယှက်တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည့်နံ့

ထောင်ချောက်.....

၁၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပိပိရီရီဆင်ထားသောထောင်ချောက်တစ်ခု အတွင်းသို့သက်
ဆင်းမိလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ဝဝဝဝ

ဆရာလုံ၊ သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ ရောက်ရှိ
လာကြပြီဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာရထားသည့်ဝမ်းလီ...

တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည့်ရှမ်းစု...

မြေပေါ်လဲကျနေသော ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကု....

ကျားတောင်ကုန်းပေါ်တွင် အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကျရောက်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းမြို့စားတို့ရိုပ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဆရာလုံကမေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလီက....

“ဦးတို့ရောက်လာတာအတော်ပဲ... သူက ကျွန်တော်တို့အား
လုံးကိုသတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်”

“ဘာပြောတယ်... ကျုပ်တို့ရှင်းပြပါဦး”

ဝမ်းလီက....

“ဖူးစာရှင်ရွေးဖွဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။
ကျွန်တော်က ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ ဖူးစာဘက်အရွေးခံရစရာအကြောင်း
မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက....”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၂၇

ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့အဆိပ်မိသေဆုံးသွားပုံ....

ဓားကောက်တူထင်းရောက်လာပြီး သူ့အားလုပ်ကြံပုံ စသည့်
အဖြစ်အပျက်များကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တွင် ဝမ်းလီနှင့်ရှမ်းစုတို့
နှစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။ ဝမ်းလီတွင် ချစ်သူရှိထားပြီးဖြစ်၍
ဖူးစာရှင်အရွေးခံရမည့်သူမဟုတ်ချေ။

ဖူးစာရှင်အဖြစ်အရွေးခံရရန် ရှမ်းစုတစ်ယောက်သာကျန်ရှိ
ပေတော့သည်။

ဝမ်းလီ၏ပြောပြချက်အရ....

ဤသို့သောအခြေအနေမျိုးသို့ရောက်ရှိလာရသည်မှာ တိုက်
ဆိုင်မှုမဟုတ်ကြောင်း....

ရှမ်းစုကိုယ်တိုင်လျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း....

ကျင်းမြို့စားတို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်သွားကြသည်။ ဆရာလုံက
ရှမ်းစုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး....

“တောင်ပိုင်းနဂါးလေး မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လူငယ်သိုင်းသမားများလုပ်ကြံ
ခံရသည့်ကိစ္စတွင် မိမိသာတရားခံဖြစ်သည်ဟု ဆရာလုံတို့အထင်လွှဲ
သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့်လည်း မည်သို့ရှင်းပြရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားသည်။
ထိုအချိန်မှာပင်....

၁၂၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့သည် ဆရာလုံနှင့်အတူ ရှမ်းစုအား တြိဂံပုံသဏ္ဌာန်ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့၏။

ရှမ်းစုသည် သိုင်းလောကလူငယ်လူရွယ်များတွင် ထင်ရှားသောသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏သိုင်းပညာမှာ တစ်မူထူးခြား၍အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည်။

သို့သော် ကျင်းမြို့စားကဲ့သို့ ဝါရင့်ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးများကိုယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူရန်ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပါ။

တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ရမည်ဆိုလျှင်ပင် အတော့်ကိုကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

ယခု သုံးယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဆရာလုံက....

“မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ထွေထွေထူးထူးပြောစရာဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့....”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ရှမ်းစုက သူ၏အပေါ်ဝတ်ရုံကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းချွတ်ရင်း...

“ဒီအပေါ်ဝတ်ရုံဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် စုတ်ပြီပျက်စီးမသွားစေချင်ဘူး၊ ခုလိုအေးချမ်းတဲ့ရာသီမှာ အနွေးထည်မဝယ်နိုင်တဲ့လူအတွက် အဖိုးတန်ပါလိမ့်မယ်၊ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပေးပါ”

အကျဉ်းတန်ဖလေးအိုးစာရှင် (၁) ❖ ၁၂၉

ဆရာလုံကလည်း....

“ကောင်းပြီ... မင်းကုသိုလ်ရအောင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါပေးလိုက်မယ်”

အပေါ်ဝတ်ရုံကိုလက်ခံယူလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်ရဲ့ဓားဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ဓားပါ။ မသူတော်တွေ လက်ထဲရောက်မသွားစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်... ထိုက်တန်တဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုပေးပေးပါ”

ပြောရင်း ကျင်းမြို့စားကိုပေးလိုက်၏။

“စိတ်ချ... ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

ရှမ်းစု၏ဓားကို ကျင်းမြို့စားကလှမ်းယူလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက အကျီအိတ်ထဲမှငွေလွှဲလက်မှတ်များထုတ်ယူလိုက်ပြီး....

“ငွေသုံးသောင်းလောက်ရှိပါတယ်”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ဘယ်သူ့ကိုပေးပေးရမလဲ ပြောပါ”

ရှမ်းစုကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အသိမိတ်ဆွေတွေဟာ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခုလုပ်ပေးရင် တော်ပါပြီ”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်”

ရှမ်းစု၏ငွေလွှဲလက်မှတ်များကို လက်ခံယူထားလိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းစု၏အပြုအမူသည် သေကာနီးလူတစ်ယောက်၏အပြုအမူမျိုးဖြစ်လေသည်။ အသက်မကုန်မီ မှာစရာရှိသည်များကို မှာကြားလျက်ရှိသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စား၊ သိုင်းရာဇာဗုတောက်နှင့် မိုးကြိုးဆရာလုံတို့ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ရှမ်းစုအား အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံရန်ဖျောင်းဖျလိုသည်။ သို့သော် တောင်ပိုင်းနဂါးရှမ်းစုမှာ အလွန်ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိထားကြလေသည်။

ရှမ်းစုသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အဖမ်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြသောအခါမှ လက်ရအရှင်ဖမ်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“နောက်ထပ် မင်းဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ရှမ်းစုက သူ၏မြင်းနက်ကြီးဘက်လှည့်ကာ....

“မြင်းတစ်ကောင်ပဲရှိတော့တယ်... ကဲ... သားကြီးရေ၊ မင်းလဲ သွားနိုင်ပြီ... သွားချင်ရာသွားပေတော့”

ဟုပြောကာ ရွှံ့ခနဲလေချွန်လိုက်လေသည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် သခင်စကားနားလည်သည့်အလား ရှည်လျားစွာတစ်ချက်ဟိပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ....

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၃၁

ရှမ်းစုက သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့ဘက်လှည့်ကာ....

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ့်နုလပိန်းတုံးတွေပါပဲဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ အပေါ်ခုန်တက်လိုက်၏။ လေထဲကျွမ်းပစ်ပြီး တောင်ကုန်းအောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရှိန်ဖြင့်ပြေးလွှားနေသည့်မြင်းနက်ကြီး၏ကျောပေါ်ရောက်ရှိသည်နှင့် မြင်းသည် ပို၍လျင်မြန်စွာပြေးလွှားသွားလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်.... ရှမ်းစုနှင့် မြင်းနက်ကြီးတို့သည် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားကာ မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုသည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ အတော်ကြာမှ သိုင်းရာဇာဖုတောက်
တို့သတိဝင်လာကြလေသည်။

“အင်း... ကျုပ်တို့က တကယ့်နလပိန်းတုံးတွေပဲ”

ဟုပြောကာ လက်ထဲမှငွေလွှဲလက်မှတ်များကိုလွှင့်ပစ်လိုက်
လေသည်။ ဆရာလုံက....

“အေးဗျာ... သူပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကိုင်ထားလိုက်တော့
ရုတ်တရက် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့
လက်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့မရအောင် သူပစ္စည်းတွေ
ပေးပြီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့တဲ့သဘောပဲဗျ”

ကျင်းမြို့စားက....

“အတော်ညာဏ်ကောင်းတဲ့ကောင်လေးပဲ... သူ့ကိုပေါ့ပေါ့
တန်တန်သဘောထားလို့မရပါလား”

ဆရာလုံကဝမ်းလိက်ကြည့်ကာ....

“မင်းအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ဝမ်းလိက်....

“စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ... အပေါ်ယံရှုပ်ထိသွားတာပါ”

“ဒါဆို ငါတို့အကူအညီမလိုဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မလိုပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ငါ ဟိုကောင့်နောက် လိုက်သွားဦးမယ်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၃၃

စကားဆုံးသည်နှင့် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွား
လေသည်။ ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ကလည်း....

“ငါတို့လဲသွားမယ်”

ဝမ်းလိက်ပြောကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

၀၀၀၀

ဆောင်းလေမှာ ပို၍အေးနေသည်ဟုထင်ရလေသည်။

နှင်းဖွဲများ အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး မပီပီးတဝါးဖြစ်နေသည်။ ရှမ်းစု၏မျက်နှာ ခက်ထန်
တင်းမာနေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည်။

ယနေ့အဖို့ သူကဆိုးခြင်းပင်။

လူငယ်သိုင်းသမားများအားလုပ်ကြံမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်
ခြင်းမရှိသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင်အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူသည် ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကုတို့အား အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံ
ခဲ့ခြင်းမရှိသလို အခြားသူများကိုလည်းလုပ်ကြံခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် သူ၏စကားကိုမည်သူယုံနိုင်ပါအံ့နည်း။

သူရှင်းပြ၍လည်း လက်မခံနိုင်လောက်သည့်အကြောင်းပြ

ချက်မရှိကြောင်းနားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၃၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

သူ့တ္တိနည်း၍တော့မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားပီပီ လုပ်ရဲလျှင် ခံရသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်ဖြစ်မှုအတွက် အသားလွတ်အပြစ်ပေးခံရမည်ကိုတော့လက်မခံနိုင်ပါ။

သူ့အား မတရားစွပ်စွဲလာသူများအား သူသေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်ဝန်မလေးသူလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုသို့ရင်ဆိုင်ခြင်းဖြင့် သူ့အပေါ် စွပ်စွဲချက်များပျက်ပြယ်သွားမည်မဟုတ်ပါ။

ကျင်းမြို့စားတို့သုံးယောက်နှင့်ဝမ်းလီတို့ကို အနိုင်ရရန်လည်း မလွယ်ပါ။ ထို့ကြောင့်... တမင်ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ရှင်သန်နေမှသာ သူ့အပေါ် ယိုးမှားသည့်စွပ်စွဲချက်များကို တစ်နေ့ဖြေရှင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

စနစ်တကျ အကွက်ချကြံစည်ခဲ့သောတရားခံကို ဖော်ထုတ်ရန် အတော်ပင်ခက်ခဲလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိထားသော်လည်း မရမနေဖော်ထုတ်သွားရန် ရှမ်းစုသန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အဖေရှင် (ပ) ♦ ၁၃၅

မြင်းနက်ကြီးသည် နှင်းတောထဲ၌ ဒုန်းစိုင်းပြေးလွှားနေလေသည်။ ရှမ်းစုသည် မြင်းနက်ကြီး၏ကျောပေါ်တွင် လိုက်ပါသွား၏။

မည်သည့်နေရာသွားရမည်နည်း။

ရှမ်းစု မစဉ်းစားတတ်ပါ။

သူသည် လူသတ်သမားမဟုတ်ပါ။

သို့သော်... ကျင်းမြို့စားတို့က သူ့အား လူသတ်တရားခံဟု သတင်းလွှင့်လိုက်လျှင် အားလုံးက ယုံကြည်လက်ခံကြမည်သာဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ပြေးစရာမြေမရှိသလိုဖြစ်သွားတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်နေရာသို့သွားမည်ဟုမစဉ်းစားတော့ဘဲ မြင်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့လိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

၀၀၀၀

အပြောမချီမနောချီ

နှစ်ရက်....

နှစ်ရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုသည် အနောက်စူးစူးသို့ဦးတည်ထွက်လာရင်း မြို့လေးတစ်မြို့သို့ရောက်ရှိ လာလေသည်။

လမ်းပေါ်နှင့်အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်၌ ဖြူဖွေးသောနှင်းများ ကိုမြင်တွေ့နေရသည်။ အေးစိမ့်မှုကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးထားဆဲပင်....

ရှမ်းစုသည် မင်းလမ်းမအကြီးအတိုင်းလျှောက်လာ၏။ သူ တွင်မြင်းမရှိတော့ပါ။ အကျည်းတန်မလေးက ရန်သူကိုမျှားခေါ်ရန် သူ၏မြင်းကြီးကိုယူဆောင်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည့်အခါ ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှမွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ဟင်းနဲ့ များသည် လမ်းပေါ်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်နေရာ....

ရှမ်းစုစိုက်ထဲ တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာလေသည်။

သွားရည်ကျလာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့်သိမ်းလိုက်ရလေ သည်။ အစာမစားခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီမဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်လုလင်များသည် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသည့် စားသောက် မည့်သူများအားကြိုဆိုနေကြသည်။ သို့သော်... ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်နေ သည့်ရှမ်းစုကိုမူ လုံးဝအရေးမစိုက်ကြပါချေ။

ယောင်၍ပင် မခေါ်ကြပါ။ ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်....

“အင်းလေ... ဒီလောက်အေးချမ်းတဲ့အချိန်မှာ အနွေးထည် အင်္ကျီတောင်မဝတ်နိုင်တဲ့ငါ့ကို ဘယ်သူကအရေးစိုက်ကြမှာတဲ့လဲ”

သူထံတွင် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိပါ။ စားသောက်ရနိုး မျှော်ကိုးနေ၍လည်း အပိုသာဖြစ်မည်။ ရှမ်းစု ဆိုင်ရှေ့မှထွက်သွား ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်....”

ရှမ်းစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ ထိုမြင်းဟိသံမှာ မဟာရာ ဗြင်းနက်ကြီး၏ဟိသံဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၍ဖြစ်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ....

၁၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စားသောက်ဆိုင်၏ဝဲဘက်ခြမ်းရှိမြင်းချည်တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားသော မဟူရာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မဟူရာက သူ့ကိုတွေ့သဖြင့် ခွာရှပ်ပြီးဟီသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မဟူရာ”

ရှမ်းစု ဝမ်းသာအားရရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ၏မဟူရာမြင်းကို အကျည်းတန်မိန်းကလေးကစီးနင်းကာ အရှေ့ဘက်သို့ခရီးနှင်သွားသည်။

ယခု မဟူရာအား အနောက်ဘက်အရပ်တွင် လာတွေ့နေရလေသည်။ အကျည်းတန်မိန်းကလေး ထွက်ပြေးသွားသည့်အရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် မဟူရာနှင့်ယခုလို ပြန်လည်ဆုံစည်းရသဖြင့် အံ့သြနေမိသည်။

“အကျည်းတန်မိန်းကလေးကော ဘယ်မှာလဲ”

ရှမ်းစုသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပတ်လည်ရှာဖွေကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အကျည်းတန်မိန်းကလေး၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။ ထိုစဉ်....

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စကားသံတစ်ချက် ခေါင်းပေါ်မှထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ စားသောက်ဆိုင်အပေါ်တပ်မှ ခေါင်းဘစ်လုံးဖြူထွက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“မင်းကိုး”

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၃၉

ရှမ်းစုလွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်၏။

သူရှာဖွေနေသည့်အကျည်းတန်မလေး၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

အကျည်းတန်မလေးက သူ့အားပြုံးပြရင်း....

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပေါ်ကိုတက်မလာသေးဘူးလား၊ ဘာလဲ... ကျွန်မကအောက်ဆင်းပြီး ရှင့်ကိုဆွဲခေါ်ရမှာလားရှင့်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရှမ်းစု အားပါးတရရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ကျုပ် လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်မနေတော့ပေ။ ရှမ်းစုက အကျိုးကိုချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြုပြင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဟန်အပြည့်ဖြင့်လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၄၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

အကျည်းတန်မလေးရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလှူပယ်ရှိနေသည်။ ဈေးကြီးသော အကောင်းစားဟင်းလျာများချည်းသာဖြစ်လေသည်။

“ထိုင်လေ”

အကျည်းတန်မလေးကပြောသဖြင့် ရှမ်းစု ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကဲ... စား”

ရှမ်းစု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ အားပါးတရ စားသောက်လိုက်၏။ အကျည်းတန်မလေးသည် ရှမ်းစု စားသောက်နေပုံကိုကြည့်ကာ သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းတယ်... စားစရာရှိရင်လဲ အားပါးတရစားမှ ကျွန်မကကြိုက်တာ၊ မစားရလို့ အငတ်ခံရမယ်ဆိုရင်လဲ ခံနိုင်စွမ်းရှိရမယ်”

ရှမ်းစုမှာ ရက်အတော်ကြာ ထမင်းငတ်ခဲ့သည်ကိုတွေးကာ ရယ်ချင်လာသည်။ သို့သော် ပြီးစီးသွားအောင် ဆက်၍စားသောက်နေလိုက်သည်။

မိုက်ပြည့်ပြီး ဆက်မစားနိုင်မှရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ရှင်ဝပြီလား”

“ဝပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ရှမ်းစုကနှုတ်ခမ်းကိုလက်ခုံဖြင့်သုတ်ရင်း...

အကျည်းတန်မလေး၏စုစာရှင် (ပ) ♦ ၁၄၁

“ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

အကျည်းတန်မလေး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

ရှမ်းစု....

“မင်းကဘုံကျောင်းပျက်ကနေ အရှေ့ဘက်စူးစူးကိုထွက်သွားတာလေ၊ မြင်းခွာရာတွေကြည့်ပြီးကျုပ်သိတယ်၊ မင်းနောက်ကိုကျင်းမြို့စားတို့လိုက်သွားကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က တမင်ဆန်ကျင်ဘက်အနောက်စူးစူးကိုထွက်လာတာ၊ တကယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ပြန်ဆုံဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး”

အကျည်းတန်မလေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ကျွန်မက ရှင်နောက်ကိုလိုက်လာတယ်များမှတ်နေသလား၊ ဒီမယ် ရှင်ကိုယ်ရှင် ရုပ်ချောတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ကျုပ်ပြောတာက....”

“နေပါဦး ဒီနေရာကို ရှင်အရင်ရောက်တာလား၊ ကျွန်မ အရင်ရောက်နေတာလား”

ရှမ်းစု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အကျည်းတန်မလေးက....

၁၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ရှင် ရောက်မလာမင်ကတည်းက ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာလဲ သတိထားစမ်းပါဦးရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ ဟိုကျောင်းရဲ့ ညီမလဲမဟုတ်ဘူး၊ ထန်ကုရဲ့ အမေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းလီရဲ့ ချစ်သူ ချင်းချင်းလဲမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဟင်....”

ရှမ်းစုရှင်ထိတ်သွားလေသည်။ အကျည်းတန်မလေးကို မျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကုတို့ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သလို ဝမ်းလီလည်းဒဏ်ရာရထားသည်။

အကယ်၍... သူ့နောက်သို့လိုက်ချင်းလိုက်လျှင် ဟိုကျောင်း၊ ထန်ကု၊ ဝမ်းလီတို့နှင့်ပတ်သက်နေကြသူများသာဖြစ်ပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုအံ့သြသွားရသည်မှာ....

အကျည်းတန်မလေးသည် ဟိုကျောင်းတို့၏အမည်ကို သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ကျင်းမြို့စားတို့နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်လော။

ကျင်းမြို့စားတို့က သူ့အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်ခြင်းကြောင့်လော။ ရှမ်းစုတွေ့တော့ နေစဉ်....

“ရှင်မှာ ကျွန်ကုမေးစရာတွေ အများကြီးရှိနေပြီထင်တယ်”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၁၄၃

အကျည်းတန်မလေးက....

“မေးမနေနဲ့ မေးနေလို့အပိုပဲရှင်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကပြောမှာမှမဟုတ်တာ”

“မင်း....”

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ အကျည်းတန်မလေးက....

“ဘာလဲ... ရှင် မကျေနပ်ဘူးလား၊ ကျွန်မကလဲ ရှင်ကိုမကျေနပ်ဘူး”

“ဟင်....”

ရှမ်းစု တအံ့တသြဖြစ်သွားရပြန်သည်။

အကျည်းတန်မလေးက အဘယ်ကြောင့် သူ့အားမကျေမနပ်ဖြစ်နေရပါသနည်း။

စဉ်းစား၍မရပါချေ။

အကျည်းတန်မလေးကိုနားမလည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း....

“ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့မကျေနပ်ရတာလဲ”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မပြောမယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့တာကြာပြီ၊

ခုထိ ကျွန်မနာမည်ကိုရှင်မေးသေးလို့လား ပြောပါဦး၊ ဒီပြင် မေးခွန်းတွေကိုပဲ မေးပြီးရင်းမေးနေတာမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်သားပဲ... ဒါကိုကျုပ်မေ့သွားတယ်၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါ ဦး... မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

အကျည်းတန်မလေးက....

“ချမ်းချမ်းလို့ခေါ်တယ်ရှင့်”

ချမ်းချမ်းဟူသောအဓိပ္ပာယ်မှာ ကြယ်တာရာဟူ၍ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကရှမ်းစုပါ”

ရှမ်းစုကကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိတ်ဆက်လိုက်သည်။

အကျည်းတန်မလေးချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မသိပြီးပါပြီ... ရှင်ဟာ လည်မလိုနဲ့အတော် အတယ် ဆိုတာလဲသိတယ်”

ရှမ်းစုပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“မင်းကြိုက်သလိုသာ ပြောပေတော့.... ကျုပ်စိတ်ဆိုးမှာမ ဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်ရှင့်”

“မင်းဟာ အပြောသိပ်ဆိုးတယ်၊ လူတစ်ဖက်သားနားမခံသာ အောင်ပြောတတ်ပေမဲ့ မင်းဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားလို့ပါ”

ချမ်းချမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ရှင့်ကိုကျွေးမွေးတာနဲ့ ကျွန်မကိုမြှောက်ပင့်ပြောဆိုနေတော့တာကိုး”

အကျည်းတန်မလေး၏စုစာရှင် (ပ) ❖ ၁၄၅

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူမ၏စကားကိုသဘောကျသွားပြီး ရှမ်းစုကရယ်မောလိုက်လေသည်။ ချမ်းချမ်းကလည်းရယ်လိုက်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ရယ်မောသံမှာ စိစိညံသွားလေသည်။

အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ....

“ခုဆိုရင် ရှင်ဟာလူသတ်တရားခံတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိသလား”

“သိပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ တရားခံမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိပီရီရီလုပ်ကြံလို့ ထောင်ချောက်ထဲရောက်ခဲ့တာပါ”

“ရှင် ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မယုံမယ်များထင်သလား”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ထင်ပါတယ်”

“ဘာရှင့်”

“မင်းဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ အရာရာကိုစဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး အမှားအမှန်ကိုခွဲခြားသိမြင်တတ်သူပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကယုံတာပါ”

ချမ်းချမ်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ယုံတာအရေးမကြီးဘူး... မယုံတဲ့လူတွေက ရှင့်ရဲ့ကြံရာပါလို့တောင် ကျွန်မကိုစွပ်စွဲကြမှာရှင့်”

၁၄၆ ♦ လျှောက်အောင်

ရှမ်းစုစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

မှန်သည်။

သူ့အတွက်ကြောင့်... ချမ်းချမ်းပါ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည့်

အနေအထားမဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်နဲ့လမ်းခွဲလိုက်တာက

အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ချမ်းချမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်နဲ့လမ်းခွဲမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောနေလို့လဲ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းလမ်းမခွဲရင် ကျုပ်ကလမ်းခွဲရမှာပဲ၊ ကျုပ်ကြောင့် မင်း

ကို ဒုက္ခရောက်မသွားစေချင်ဘူး”

“ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်စေချင်ဘူးဆိုရင် တရားခံအစစ်ကို

ဖော်ထုတ်လိုက်ပေါ့ရှင်”

ရှမ်းစု ဝိုင်သွားလေသည်။

ချမ်းချမ်းကဆက်ပြောသည်။

“ရှင် တရားခံအစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ တခြား

လူတွေလဲသိအောင်ကြိုးစားပေါ့၊ တရားခံအစစ်ကိုဖော်ထုတ်လိုက်ရင်

ကိစ္စပြတ်သွားမှာပဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုကူညီမယ်”

“မိန်းကလေး မင်း...”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏စာရင် (ပ) ♦ ၁၄၇

“ကျွန်မနာမည်ချမ်းချမ်းလို့ ရှင်ကိုပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒီမှာချမ်းချမ်း... ကျုပ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့တန်
တန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ဒါမျိုးမှ ကျွန်မကသဘောကျတာရှင်”

ရှမ်းစုစိတ်ပျက်ကာပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချမ်းချမ်းကဘာကိုမှကရမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ပြီးအောင်မြင်တဲ့အခါ ဘယ်လောက်ပျော်
စရာကောင်းသလဲ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကိုမဆိုရင်ဆိုင်ကျော်လွှား
နိုင်မှ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့”

ရှမ်းစုက ချမ်းချမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် အလွန်အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်သောမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူမ၏အသားအရေမှာဖြူဝင်းမွတ်နေပြီး လက်ချောင်းလေး
များကသွယ်လျလျရှိနေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကလည်း အပြစ်ပြောစရာလုံးဝမရှိသ
လောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏မျက်နှာသာ အကျဉ်းတန်မနေပါက....

သူမသည် မိုးနတ်သူဇာတမျှချောမောလှပသည့်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်မှာ မလွဲစကန်ဖြစ်ပေသည်။

၁၄၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင် ဘာငေးနေတာလဲ”

ထိုအခါမှ ရှမ်းစုသတိဝင်လာလေသည်။

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မက သိပ်ပြီးအရပ်ဆိုးအကျည်းတန်တာပဲလို့ တွေးနေတာမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာတွေးနေတာလဲ”

ရှမ်းစုက....

“ဝမ်းလီအကြောင်းတွေးနေတာပါ”

စကားလွဲကာပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ချမ်းချမ်းသဘောကျသွားသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့... ဒီအချိန်မှာ သူ့အကြောင်းကိုပဲ တွေးရမှာပေါ့၊ အတုမဲ့ဒေဝီက သမက်ရွေးဖို့ရည်စူးထားတဲ့ လူငယ်သိုင်း သမားဆယ့်သုံးယောက်ထဲမှာ အသက်ရှင်နေတာဆိုလို့ ရှင်နဲ့ဝမ်းလီ နှစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုက ချမ်းချမ်းကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် မိမိအကြောင်း ကောင်းစွာသိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

အကျည်းတန်ပလေးစုံစာရှင် (၁) ❖ ၁၄၉

“ဘာလဲ... ကျွန်မဒီအကြောင်းတွေးသိနေလို့ ရှင်အံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းစု အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ဒါဆိုရင် လူတိုင်းကို ရှင်အံ့သြရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတိုင်းသိနေလို့ပေါ့”

“ဟင်....”

ချမ်းချမ်းက....

“ဒီလောက်ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်နေမှတော့ ကျွန်မသိနေတာ မဆန်းတော့ပါဘူး”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ချမ်းချမ်းကဆက်ပြောသည်။

“ရှင် အကောက်ကြံတာမဟုတ်ရင် ဝမ်းလီကအကောက်ကြံတာပဲဖြစ်မယ်၊ ရှင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲရှင်”

“ဝမ်းလီဟာ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့ သမက်ဖြစ်ဖို့အရည်အချင်းမရှိဘူး”

၁၅၀ ❖ ဂဏ္ဍအောင်

“ဘာကြောင့်လဲ... ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဝမ်းလီမှာချစ်သူရှိနေလို့ပေါ့”

“ဪ...”

“ဝမ်းလီနဲ့ချင်းချင်းတို့ မေတ္တာမျှနေကြတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေတာပဲ”

ချမ်းချမ်းက....

“ချင်းချင်းကို ရှင်တွေ့ဖူးသလား... ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ကော ရှင်သိသလား”

“မသိပါဘူးဗျာ... တွေ့လဲမတွေ့ဖူးပါဘူး”

“အခုဝမ်းလီပျောက်နေတယ်ရှင်၊ ချင်းချင်းနဲ့တွေ့ရင်တော့ သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိကောင်းသိရနိုင်တယ်၊ ရှင် ဝမ်းလီနဲ့တွေ့ပြီး အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြပါလား၊ ဝမ်းလီ သဘောပေါက်လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျင်းမြို့စားတို့ ဘာမှတတ်နိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ရှမ်းစု မချီပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလီကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကိုအထင်လွဲနေတာဗျ၊ ရှင်းပြဖို့ ဆိုတာ....”

ချမ်းချမ်းကလက်ကပြလိုက်ပြီး....

“ဘာလဲ... မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ ရှင်ဟာလေ စစ်မရောက်ခင်မြားကုန်တဲ့လူစားမျိုးပဲ၊ ကြိုးစားကြည့်မယ်လို့ ဘယ် တော့မှမစဉ်းစားဘူး”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖုတ်ရှင် (၁) ❖ ၁၅၁

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှင်းပြချင်ပါတယ်... ကျုပ်....”

“ရှင် ကြိုးကိုကြိုးစားရမှာ၊ ဝမ်းလီနဲ့တွေ့ရဖို့ ချင်းချင်းကိုရှာ ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်လိုက်ရှာပါ့မယ်”

“နေဦး”

ချမ်းချမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာဟန်ဖြင့် ရှမ်းစုကိုဟန့် တားရင်း....

“ကျွန်မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်... အဲဒီလူဟာသိုင်းလော ကမှာ မိသိတာဘာမှမရှိဘူးလို့ကျော်ကြားတယ်၊ သူ့ဆီသွားပြီး အ ကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင် ချင်းချင်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာသိရ နိုင်တယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ရှမ်းစုအားတက်သွားသည်။

“မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောစမ်းပါဦး”

“သူ့ကို လူတွေကနတ်မျက်စိတ်လို့ခေါ်ကြတယ်ရှင်”

နတ်မျက်စိဟူသောအမည်ကြားလျှင် ရှမ်းစုပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

နတ်မျက်စိ....

ဘာမဆိုသိနိုင်စွမ်းရှိသူတစ်ယောက်အား နတ်မျက်စိဟု တင်စားခေါ်ဆိုကြသည်မှာ အဆန်းတကြယ်တော့မဟုတ်ပေ။

နတ်မျက်စိသည် အလွန်ထူးခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင်....

နတ်မျက်စိအကြောင်း မသိသူမရှိသလောက်ရှား၏။

သို့သော်... နတ်မျက်စိအား တွေ့မြင်ဖူးသူကား လွန်စွာမှပင် နည်းပါးလှပေသည်။

ယခု ချမ်းချမ်းသည် နတ်မျက်စိထံတွင် အကူအညီတောင်းမည်ဟုပြောနေသည်။

အစပိုင်းတွင် ရှမ်းစုတအုံသြဇာသွားသော်လည်း....

နောက်ပိုင်းတွင်ရယ်ချင်လာသည်။

ချမ်းချမ်းသည် မတန်မရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေသည်ဟုလည်းထင်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ချင်းချင်းကိုတွေ့ဖို့ နတ်မျက်စိကိုရှာရမယ်ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းနေပြီ”

ဟုပြောလိုက်မိသည်။

ချမ်းချမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“နတ်မျက်စိကိုရှာဖို့ကပိုခက်နေလို့ပေါ့”

“ဪ....”

ချမ်းချမ်းသဘောကျစွာပြုံးရင်း....

“သူ့ကိုလူတွေကနတ်မျက်စိလို့ခေါ်ကြပေမဲ့ တကယ်တော့ သူရဲ့နာမည်အရင်းဟာ ယုဂူလို့ခေါ်တယ်ရှင်”

ရှမ်းစုကရယ်စရာကောင်းသည်ဟုပြောခဲ့သော်လည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။ ချမ်းချမ်းက နတ်မျက်စိ၏အမည်ရင်းကိုပင်ပြောပြနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ချမ်းချမ်းက....

“ယုဂူဟာအချက်အပြုတ်သိပ်တော်တယ်... အရက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သူချက်ပြုတ်ထားတဲ့ဟင်းလျာတွေသာစားလိုက်ရရင် ဆွေမျိုးမေ့သွားမှာပဲ”

ရှမ်းစု ပို၍အံ့သြသွားရတော့သည်။ ယခုမှ ချမ်းချမ်းသည် အရက်သုံးလေးခွက်ငဲ့သောက်ပြီးဖြစ်သည်ကိုသတိပြုမိလိုက်၍ ဖြစ်လေသည်။

၁၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“မင်းက အရက်လဲသောက်တတ်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှင်တောင်သောက်နိုင်ရင် ကျွန်မကကော
ဘာကြောင့်မသောက်နိုင်ရမှာလဲ”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းကဆက်ပြော၏။

“ယုဂ္ဂက တကယ်တမ်း နတ်မျက်စိရထားတာမဟုတ်ပါဘူး။
သူ့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအများကြီးရှိတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေ
တွေဆီကသတင်းမျိုးစုံကိုကြားသိနိုင်တယ်လေ။ သူများထက်ပိုပြီး
သတင်းစုံအောင်သိနေလို့ နတ်မျက်စိလို့တင်စားပြီးခေါ်ကြတာ။ ယုဂ္ဂ
ရဲ့မိတ်ဆွေအများစုဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေလဲဆိုတာကော ရှင်
သိသလား”

“ကျုပ် ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“မသိရင်မှတ်ထား... ယုဂ္ဂရဲ့မိတ်ဆွေတွေဟာ ခြေသလုံး အိမ်
တိုင် လှည့်လည်တောင်းရမ်းစားသောက်နေကြတဲ့ပေဒါတွေပဲ”

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

အခြေအနေမဲ့ပေဒါများကို မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည်မ
ဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်စွာပြောဆိုကြမည်ဖြစ်ရာ သူတစ်
ပါးမသိနိုင်သောကိစ္စများကို ပေဒါများက သိနေကြားနေတတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

အကျဉ်းစာနိမိတ်လေးပါးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၅၅

“ယုဂ္ဂကိုသွားမေးရင် ချင်းချင်းဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိရ
လိမ့်မယ်။ ချင်းချင်းနေတဲ့နေရာကိုသိရင် ဝမ်းလိဘယ်ရောက်နေလဲ
ဆိုတာသိရမှာပဲ။ ကျွန်မပြောတာ ရှင်သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ရှမ်းစု ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ပေါက်ပါတယ်... ပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

ချမ်းချမ်းက ငွေတုံးလေးတစ်တုံးထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်ချထား
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှမ်းစုကိုခေါ်ကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှထွက်
လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ခြေရာကောက်

အနောက်ဘက်မြို့စွန်တွင် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခု ရှိလေသည်။ လမ်းများသည် ချိုင့်များ၊ ကျင်းများဖြင့်ပြည့်နှက်ပျက်စီးနေသလို လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှအိမ်များမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေပေသည်။

ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစုအား ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခနော်ခနဲနှိုင်းလှသောတံအိမ်လေးတစ်လုံး ရှေ့သို့ရောက်သည့်အခါ....

“ဒီအိမ်မှာ ယုဂူကိုတွေ့ရနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေသည်။ ရှမ်းစု မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ယုဂူသည် သိုင်းလောကတွင် အလွန်တရာနာမည်ကြီးလှသူမဟုတ်ပါလား။

ဤမျှဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာသောတံအိမ်၌ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်စရာမရှိချေ။

မည်သို့ဆိုစေ....

ချမ်းချမ်းသည် ထူးခြားလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ သူမ၏စကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထား၍မဖြစ်မှန်း ဆင်ခြင်မိသည်။

“ဒါဆိုလဲ ဝင်တွေ့ကြတာပေါ့”

“ကျွန်မနောက်လိုက်နဲ့”

ချမ်းချမ်းကပြောရင်း ရှေ့မှလှမ်းဝင်သွား၏။ ရှမ်းစုလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ အရာရာသည် ညစ်ပတ်ပေကျကာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

လက်နှီးစုပ်သာသာရှိသည့် အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားသောအတိုင်းအတိုတစ်ယောက်သည်....

ခြေတစ်ချောင်းကျိုးနေသော ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ငိုက်မျဉ်းနေ၏။ ရှမ်းစုတို့ဝင်လာသည့်အသံဗလံများကိုကြားသောအခါမှ ဝါးခနဲသမ်းဝေကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာလေသည်။

အလွန်ပျင်းရိပျင်းတွဲနိုင်လှဟန်ရှိသည်။

သို့သော် ချမ်းချမ်းကိုသေချာတွေ့မြင်သွားသည့်အခါ ပျင်းရိသည့်အသွင် တစ်မူဟုတ်ချင်းကွယ်ပျောက်ကာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဝုန်းခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး....

“ဒါ... ဒါ တကယ်ပဲလား၊ ကျုပ်တို့ဆီကိုရောက်လာတာပဲလား... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

၁၅၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေး
ထောက်ချပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစု မျက်လုံးပြူး
သွား၏။ အဘိုးအိုသည် အကျည်းတန်မလေးချမ်းချမ်းအား အလွန်
ရိုသေလေးစားသည့်အသွင်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဘိုးအိုက အရိုအသေပြုသည်ကို ချမ်းချမ်းသည် မည်သို့မျှ
သဘောထားပုံမရချေ။ ရှိုးတိုးရှန်တန်းငည်းမဖြစ်။ သူမအတွက်
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စတစ်ခုပမာရှိနေ၏။

ရှမ်းစုမှာ ချမ်းချမ်းအပေါ်မည်သို့နားလည်ရမှန်းမသိနိုင်တော့
ချေ။ သို့သော် ရှမ်းစုရိပ်မိလိုက်သည့်ကိစ္စအချို့တော့ရှိသည်။

ထိုအဘိုးအို၏လှုပ်ရှားပုံအရ... အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ချမ်းချမ်းသည် နှယ်နှယ်ရရမိန်းကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစုတွေးတောငေးမောနေစဉ် ချမ်းချမ်းထံမှစကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ရှင်မထင်မိဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်အဖို့တော့ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခု
လိုပါပဲ”

ချမ်းချမ်းက....

“ယုဂူကော”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အကျည်းတန်မလေးချမ်းစာရှင် (၁) ❖ ၁၅၉

အဘိုးအိုက....

“အထဲမှာရှိပါတယ်... ဝင်သွားပါ”

“ကောင်းပြီ”

ချမ်းချမ်းက ရှမ်းစုကိုခေါင်းညိတ်ပြကာ အခန်းနံရံသဖွယ် ကာ
ရံထားသည့်ခန်းဆီးကိုဖယ်ရှားပြီး အတွင်းဘက်လှမ်းဝင်သွားလေ
သည်။ ရှမ်းစုလည်း လိုက်သွားသည်။

အတွင်းဘက်သို့ရောက်သွားသောအခါ အပြင်ဘက်နှင့် မတူ
ဘဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာပြင်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အခန်းအလယ်တွင်စားပွဲတစ်လုံးချထားပြီး အခန်းထောင့်ရှိ
မီးဖိုတစ်လုံး၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ပဲပြားဟင်းချက်နေသည်။

ချမ်းချမ်းနှင့်ရှမ်းစုတို့ဝင်လာကြသောအခါ အဘိုးအိုကလှည့်
မကြည့်သေးဘဲ....

“ဘယ်သူလဲ... ကျုပ်ဟင်းချက်နေတယ်၊ ခဏစောင့်ဦး”

ချမ်းချမ်းကရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မလဲ ဆာလာတာနဲ့အတော်ပဲရှင့်”

ရယ်သံနှင့်စကားသံကိုကြားသည့်အခါ အဘိုးအိုကချက်ချင်း
လှည့်ကြည့်လာသည်။ ချမ်းချမ်းကိုမြင်သောအခါ အလွန်အံ့သြသွား
သလို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပုံလည်းရလေသည်။

“မင်း... မင်းကိုး...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မပါ”

၁၆၀ ❖ လတ္တအောင်

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာ...”

အဘိုးအိုသည်စကားဆုံးအောင်မပြောဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ချမ်းချမ်းနှင့်အတူလိုက်လာသည့်ရှမ်းစုအားအကဲခတ်ကြည့် လိုက်လေသည်။

သူ့အကြည့်သည် ထက်မြက်သောစားပါးလေးများပစ်လွှတ် လိုက်သည်နှင့်တူသည်။ ရှမ်းစုမှာအခဲရခက်သလို နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက ချမ်းချမ်းဘက်သို့ပြန်လှည့်သွားခြင်းကြောင့်သာ တော်တော့သည်။

အဘိုးအိုက....

“အတော်ပဲ... ကျုပ်ကအရက်နဲ့မြည်းဖို့ ပဲပြားဟင်းချက်နေ တာ၊ အရက်သောက်တာ အဖော်နဲ့မှကောင်းတာ... တို့နှစ်ယောက် သောက်ကြတာပေါ့”

ချမ်းချမ်းက....

“နှစ်ယောက်ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ရှမ်းစုကိုကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချမ်းချမ်းဘက်လှည့်ကာ....

“သူကသောက်နိုင်လို့လား”

ဟုမေးလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖုတ်ရှင် (၀) ❖ ၁၆၁

“အင်း... သောက်နိုင်တယ်လို့ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

“သူကပြောတာလေ”

“မင်း ယုံသလား”

“ယုံတာမယုံတာ ရှင်ပဲစမ်းကြည့်ပါတော့”

အဘိုးအိုသည်... အလွန်တရာသဘောကျသွားသည့်အလား ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

အဘိုးအိုမှာ နတ်မျက်စိဟုကျော်ကြားနေသည့်ယုရုဖြစ်ပါ သည်။ ရှမ်းစုသည် အရက်သုံးခွက် ပဲပြားကြော်သုံးခု စားသောက်ပြီး ပြီဖြစ်သည်။ ယုရုလည်း ထို့အတူပင်။

အရက်ဝင်လာသောအခါ ယုရု အာရွင်လာသည်။

ချမ်းချမ်းကိုတစ်လှည့် ရှမ်းစုကိုတစ်လှည့်အကဲခတ်ကြည့်၏။

ပြီးမှ....

“အင်း... မင်းမဆိုးဘူး၊ ကြည့်တတ်သားပဲ”

ဟုချီးကျူးလိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“သူကဘာကိုကြည့်တတ်တာလဲ”

ယုရုရယ်မောလိုက်သည်။

၁၆၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“သူသာ မကြည့်တတ်ဘူးဆိုရင် မင်းကို ဘာကြောင့်ကြိုက်မှာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ....”

ချမ်းချမ်းအော်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုလည်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ယုဂူကရှမ်းစုကိုကြည့်ကာ....

“မင်း ငါ့ဆီကိုလာခဲ့တာအကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့်....”

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

ယုဂူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုသွားတွေ့ပေါ့... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူ့ကိုကျွန်တော်မသိဘူး... ရှာလဲမရှာတတ်လို့ပါ”

“ကျုပ်ကရှာပေးရမယ်ပေါ့”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲကွ”

“ချင်းချင်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးပါ”

“ဟေ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ချင်တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အကျဉ်းစာနိဂ္ဂဟလေးတိုင်းစာရှင် (ပ) ♦ ၁၆၃

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယုဂူ ကောက်ကာငင်ကာရယ်ချလိုက်ရာ ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ယုဂူ အဘယ်ကြောင့်ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောသည်ကို မစဉ်းစားတတ်ပေ။ ချမ်းချမ်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပဲပြားတစ်ခုယူကာ စားနေလေသည်။

ယုဂူသည် အတန်ကြာရယ်မောလိုက်ပြီးမှ....

“မင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေပြီပဲ... ဘာကြောင့်နောက်တစ်ယောက်လိုချင်တာတုန်း”

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။

ယုဂူက....

“ငါပြောပြမယ်... ဟောဒီမိန်းကလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေထက် အများကြီးသာတယ်ကွ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ... ဘာကြောင့်မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါပြောတာ မင်းမယုံဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ဒီသဘောနဲ့မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်....”

ပြောရင်း စကားများလိပ်ပတ်မလည်ဖြစ်လာတော့သည်။

ချမ်းချမ်းမနေနိုင်တော့ဘဲကြားဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

၁၆၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ချင်းချင်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ရတနာ
ဓားဝမ်းလီရဲ့ချစ်သူမို့ပြောတာပါရှင်”

“ဪ... ဪ...”

ယုဂူ ယခုမှသဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ကဲ... ရှင်ရှာပေးမယ်မဟုတ်လား”

ယုဂူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... မင်းကိုယ်တိုင်ကရှာပေးပါလို့ပြောနေမှတော့ ကျုပ်
ကငြင်းလို့ဖြစ်ပါဦးမလား၊ ကျုပ်ရအောင်ရှာပေးရမှာပေါ့”

ယုဂူကကူညီမည်ဟုကြားရသောအခါ ရှမ်းစုမှာဝမ်းသာသွား
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အဖေ (ပ) ♦ ၁၆၅

ရှမ်းစုသည် ယုဂူ၏အိမ်လေး၌ပင် နှစ်ရက်နေထိုင်ခဲ့ရလေ
သည်။ ထိုရက်အတွင်း ရှမ်းစုသည် ချမ်းချမ်းကိုအဖော်ပြုကာ အရက်
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေခဲ့မိလေသည်။

အရက်ဟူသည် လူကိုမူးယစ်စေတတ်သောအရာဖြစ်သည်။
အရက်ကောင်းကောင်းညံ့ညံ့ မူးသည်သာဖြစ်သည်။

ယခု ရှမ်းစုအရက်မူးနေပြီဖြစ်သည်။

သူ၏ဘဝတစ်သက်တာဝယ် ယခုလောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။

ယခုကဲ့သို့ အရက်ကိုအလွန်အကျွံသောက်မိခြင်းသည် အလွန်
ပင် စိတ်ညစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူသည် လူသတ်သမားမဟုတ်ပါ။ သို့သော် အခြေအနေအရ
လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရချေပြီ။ နေရာရာ စားစရာ အစစ
အရာရာ သူတစ်ပါးအပေါ်မှီခိုနေရသည်ဘဝရောက်နေသည်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ရှမ်းစု မတွေးတတ်ပါ။ အခြေအနေအရလှုပ်ရှားသွားရမည်
ဟုသာနားလည်ထားသည်။ ယခု နှစ်ရက်အတွင်း လုပ်စရာအလုပ်
တစ်ခုမျှမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် အချိန်ရှိတိုင်း အရက်သောက်နေမိသည်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး အရက်ကိုဆက်တိုက်သောက်လိုက်သောအခါ
လူမှန်းမသိအောင် မူးယစ်လေတော့သည်။

၁၆၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အရက်မူးလာသောခါ မိမိပြောခဲ့လုပ်ခဲ့သည်များကို ပြန်လည်
မမှတ်မိတတ်ပါ။

သို့သော် ရှမ်းစုသည် အရက်မူးနေစဉ်ကပြောခဲ့သောစကား
အချို့ကိုပြန်လည်အမှတ်ရနေမိသည်။

သူက ချမ်းချမ်းအား....

“မင်း ငါ့ကိုလက်ထပ်နိုင်မလား”

ဟုမေးခဲ့သည်။

ချမ်းချမ်းကရယ်ရင်း....

“ရှင် ဘာကြောင့်ကျွန်မကိုလက်ထပ်ချင်တာလဲ”

“ငါ့ကိုယုံကြည်တဲ့လူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊
ငါ့ကိုကူညီမဲ့လူဆိုလို့လဲ မင်းပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါလက်ထပ်
ချင်တာပေါ့”

လူတစ်ယောက်သည် အရက်မူးနေသူတစ်ယောက်၏စကား
ကိုယုံကြည်လေ့မရှိပါ။ ချမ်းချမ်းသည်လည်း ရှမ်းစု၏စကားကိုယုံ
ကြည်ပုံမရပါ။

“ရှင် အခုအရက်မူးနေလို့ ဒီစကားပြောတာ၊ အမူးပြေတော့မှ
ဒီလိုပြောမိတာကို နောင်တရမိလိမ့်မယ်နော်”

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှနောင်တမရဘူး”

ရှမ်းစုကဇွတ်အတင်းပြောသောအခါ....

ချမ်းချမ်းက....

အကျဉ်းတန်ပလေးတီးစာရှင် (၁) ❖ ၁၆၇

“ကျွန်မလောက်ရပ်ဆိုင်းတဲ့လူ လောကမှာရှိတော့မှာမဟုတ်
ဘူးရှင်၊ ရှင်တစ်နေ့ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့တွေ့တော့မှ ငါ ဘာကြောင့်
ဒီစကားမျိုးပြောခဲ့တာလဲလို့တွေးပြီး ဒေါသထွက်နေမိလိမ့်မယ်”

ရှမ်းစုသည် ချမ်းချမ်းက သူ့အား လက်ထပ်ပါမည်ဟုပြန်ပြော
သေးသလားဟုစဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစား၍မရပါ။

ထိုအခါ.... ကိုယ်ပြောခဲ့သောစကားများကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်
လည်စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ မိမိအနေဖြင့် ချမ်းချမ်းအား အမှန်တကယ်
ပင် လက်ထပ်ယူနိုင်ပါမည်လော။

ထိုအတွေး တွေးမိသည်နှင့်ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးပင်ခံစားလိုက်ရ
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု အရက်မူးပြေသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့အိပ်ပျော်ရာမှန်းလာသောအခါ ကြီးမားပြီး ပျော့ပျောင်းသောခုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်နေကြောင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ယုဂူ၏တဲအိမ်လေးမဟုတ်တော့ဘဲ အခြားတစ်နေရာသို့ရောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။ ဟိုဟိုသည်သည်အကဲခတ်ကြည့်ရာ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး ချမ်းချမ်းကိုလည်းမတွေ့ရချေ။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပန်းရနံ့များမွှေးကြိုင်နေသည်။ အခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုရှိသည်။

အခန်းပြတင်းတွင် ဇာခန်းဆီးများတပ်ဆင်ထားသည်။

အဖိုးတန်ကော်ဇောကိုလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ခင်းထားသည်။ လှပဝေဆာစွာထိုးထားသောပန်းအိုးအများအပြားကိုလည်းတွေ့ရလေသည်။ ဤအခန်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အခန်းဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ရှမ်းစုရင်ထိတ်သွားပြီး ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ညင်သာပေါ့ပါးသောခြေသံများနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ပူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၆၉

အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသောမိန်းကလေးသည် အလွန်လှပပြီးချစ်စဖွယ်ကောင်းပေသည်။ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝါရောင်တောက်ပသောအဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားသည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာကားဖြူရောင်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ လှပနေသည့်တိုင် ဂိုဝေကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အသွင်ပေါ်လွင်နေသည်။

မိန်းကလေးသည် ရှမ်းစုကိုကြည့်ကာ....

“ရှင် နီးနေပြီကိုး”

ဟုပြောလာလေသည်။

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မိန်းကလေးက....

“ရှင်က တောင်ပိုင်းနဂါးရှမ်းစုမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူသည် ထိုမိန်းကလေးကိုမသိပေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှလည်း တွေ့ဖူးခြင်းမျိုးမရှိပါ။ မိန်းကလေးကသူ့အားသိနေ၏။

ထိုမိန်းကလေး မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုတွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးထံမှစကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ရှင်က ဖိတ်စာအတိုင်းသွားခဲ့တာမဟုတ်လားဟုမေး၏။

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီ....

“ဖိတ်စာ”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖိတ်စာလဲဗျ”

“အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်လောင်းရွေးပွဲကိုလာဖို့ဖိတ်စာလေ”

“ဪ....”

ရှမ်းစုသဘောပေါက်သွားသည်။ မိန်းကလေးက....

“ရှင်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သွားခဲ့ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီမှာ ရတနာဓားဝမ်းလီကိုတွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လားရှင်”

ရှမ်းစုအံ့သြသွားသည်။

မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဝမ်းလီကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးကမချီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“သိပါတယ်ရှင်... သူဟာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူပါ။ ကျွန်မနာမည်က

ချင်းချင်းပါ”

“ဗျာ....”

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

အကျဉ်းစာနိပလေးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၇၁

သူတွေ့ချင်နေသောချင်းချင်းအား မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်
နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ချင်းချင်းနှင့်တွေ့ရပုံကား ဆန်းကြယ်လှတော့သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ် ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာလဲဗျ”

ချင်းချင်းက....

“ယူရူဆိုတဲ့အတိုအတစ်ယောက်က လာဖို့သွားတာပါရှင်”

“ဪ....”

ချင်းချင်းကစကားဆက်လိုက်သည်။

“သူကပြောသွားသေးတယ်၊ ရှင်ဟာအစ်ကိုဝမ်းလီရဲ့မိတ်ဆွေ
တဲ့... အစ်ကိုဝမ်းလီရဲ့အခြေအနေကို ရှင်သိတယ်တဲ့”

ရှမ်းစု ငိုငိုသွားသည်။

သူမည်သို့အဖြေပေးရပါမည်နည်း။

အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြ၍ဖြစ်ပါမည်လော။

သူ၏စကားကို ချင်းချင်းကလက်ခံယုံကြည်ပါမည်လော။

အဖြေမပေးနိုင်သည့်အတူတူ စကားလွှဲလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းလေးကမဆိုးဘူး... ဒါ မင်းရဲ့အိမ်လား”

ချင်းချင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့အိမ် ဟုတ်
မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချင်းချင်းမျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အရိပ်အယောင် များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“သူမရှိရင် ကျွန်မဘဝ ဘယ်လိုမှပြည့်စုံတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ သူမရှိတဲ့နောက် ကျွန်မလဲဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်မှာမဟုတ် တော့ပါဘူး”

သူမ၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများက မိမိထံသို့ပင် ကူးစက်လာ သည်ဟု ရှမ်းစုခံစားလိုက်ရလေသည်။ ရင်ထဲနှင့်သွားသလို ဝမ်းလီ မှာ အလွန်ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟုလည်းယုံကြည်လာသည်။

ချင်းချင်းသည် ချစ်သူအပေါ်အလွန်သစ္စာရှိသောမိန်းကလေး မဟုတ်ပါလား။ ချစ်သူအတွက်စွန့်ခွာသောမိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီကံကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ချင်းချင်းကဲ့သို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား ချစ်သူအဖြစ် ရရှိထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေတော့ သည်။ ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းလီဟာ ကျားတောင်ကုန်းကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကို အတုမဲ့ဒေဝီကရွေးရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့အသင့်ပြင်ထားခဲ့ ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မကိုလဲ သူ့ဒီလိုပဲပြောသွားခဲ့ပါသေး တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ မသေဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

အကျဉ်းတန်းမလေး၏စာရှင် (၁) ❖ ၁၇၃

“ရှင်....”

ချင်းချင်း တအံ့တသြဖြစ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် အားတက်သွားဟန်ဖြင့်....

“သူ... သူမသေသေးဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်မှာလဲဆိုတာပြောပြပါလားရှင်”

ရှမ်းစု မပြောတတ်ပါ။

ဝမ်းလီ မည်သည့်နေရာရောက်ရှိနေကြောင်း သူမသိပါ။

အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ငိုငိုသွားသည့်တစ်ခဏအတွင်း ချင်းချင်း ၏အမူအရာပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား လေသည်။

“ကျွန်မနားလည်ပါပြီရှင်... ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာအောင် ရှင်ညာ ပြောနေတာမဟုတ်လား။ သူ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လောက်အ ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာသိရလို့ ကျွန်မသေပျော်ပါပြီရှင်”

ရှမ်းစု ကပျာကယာလက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူသေသွားပြီလို့ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်အထိ သူအသက်ရှင်နေတုန်းပဲ”

“ဒါဆို သူဘယ်မှာလဲ”

ချင်းချင်းက အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

၁၇၄ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကိုအချိန်နည်းနည်းပေးပါ။ သူ့ ဘယ်မှာလဲဆိုတာပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ပြောလိုက်မိမှန်း ရှမ်းစု စဉ်းစား၍မရတော့ချေ။ ချင်းချင်းအား အလွန်သနားကရဏာသက်သွားမိခြင်းကြောင့်သာလျှင်ဖြစ်ရပေမည်။

သူသည် ဝမ်းလီအကြောင်းစုံစမ်းရန် ချင်းချင်းကိုလာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ချင်းချင်းအတွက် ဝမ်းလီ၏သတင်းကို ပြန်လည်စုံစမ်းပေးရမလိုဖြစ်နေလေပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ ချင်းချင်းအားနှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျေမိသည့်အတွက် နောင်တရမည်မဟုတ်ချေ။

ချင်းချင်းက....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... ဒါထက် ရှင်ကော အရက်မူးပြေသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ပြေသွားပါပြီ”

ထိုအခါ ချင်းချင်းက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်....

“ဒါဆို ပြန်ပါတော့ရှင်၊ ဒီမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ သူစမ်းလေ့ရှိတယ်။ ငါ့ယောက်ကို ကြာကြာလက်ခံထားလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ မသင့်လျော်ပါဘူးရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အမည် (ပ) ♦ ၁၇၅

ရှမ်းစုသည် အဝတ်အစားများ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိပြီး ခင်ဆန်လိုက်သည်။ ထို့နောက်....

“ကဲ... ကျုပ်သွားမယ်၊ ဝမ်းလီအကြောင်းသိရင် ချင်းချင်းလာပြောပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်... ကျွန်မစောင့်နေပါမယ်”

ရှမ်းစုသည် ချင်းချင်းအားနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ညနေစောင်းပြီဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုသည် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ချင်းချင်းအား သူတွေ့ချင်ခဲ့သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ဝမ်းလီသည် မည်သို့သောလူစားဖြစ်သည်ကို ဆန်းစစ်ရန်ဖြစ်
သည်။ ချင်းချင်းနှင့်တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝမ်းလီအကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှပင် မေးမြန်း
စုံစမ်းခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ အကြောင်းမှာ... ဝမ်းလီအပေါ် ဆန်းစစ်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့ဟု ထင်မြင်မိ၍ဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းလီနှင့်ချင်းချင်း
တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပေးချစ်ကြသူများဖြစ်
သည်။ ဝမ်းလီသည် သစ္စာရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားပေါ်
လွင်နေသည်။

အတုမဲ့ဒေဝီ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုအကြောင်းပြုကာ... လူငယ်
သိုင်းသမားများလုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ တရားခံသည် အတုမဲ့ဒေဝီ၏
သမက် အလွန်ဖြစ်ချင်နေသူဖြစ်မည်မလွဲပေ။

ဝမ်းလီကား သူ့အားသမက်အဖြစ်ရွေးချယ်ပါက ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဝမ်းလီသည်
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တရားခံတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တွင် သူနှင့်ဝမ်းလီသာ
အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

အကျဉ်းတန်းပလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၁၇၇

သူကောဝမ်းလီပါ တရားခံများမဟုတ်ကြသဖြင့် တရားခံ
သည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ရှမ်းစုသည် တွေးတောစဉ်းစားရင်းရှေ့သို့ဆက်လက်လျှောက်
လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ချင်းချင်းကို ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဝမ်းလီ၏
သတင်းကိုစုံစမ်းပေးရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီတစ်ယောက် မည်သည့်နေရာရောက်ရှိနေပါသနည်း။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့်တိုင် ချောမောလှပနေသည့်ချင်းချင်း၏
မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

“ဝမ်းလီ အတော်ကံကောင်းတာပဲ”

ဝမ်းလီနှင့်ချင်းချင်းတို့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြသောချစ်သူများ
ဖြစ်ကြ၍ ဘဝဆက်တိုင်းပေါင်းရပါစေဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်မိလေ
သည်။ တွေးရင်း တွေးရင်း ချင်းချင်း၏နေချင်စဖွယ်ကောင်းလှသော
အိမ်လေးကိုပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ရုတ်တရက် ရှမ်းစုခြေလှမ်းတုန်ခန်ရပ်သွားလေသည်။

“တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ”

သို့သော် မည်သို့သောမှားယွင်းမှုမျိုးဖြစ်သည်ကိုစဉ်းစား၍
မရပါ။ ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်
လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ လမ်းကြားအတွင်းမှဖြတ်ရင်း ရွှေ့
လေးတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်မှန်းမသိရောက်လာသည်။

၁၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဈေးသည်များ၏ဝယ်ပါယူပါအသံစာစာများ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင်....

“အစ်ကိုလေး ပန်းဝယ်ပါဦးလား”

ပန်းသည်မလေးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရှမ်းစု၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။

“ဟုတ်ပြီ”

မှားယွင်းနေသောကိစ္စကို သူသိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (၁) ❖ ၁၇၉

“အစ်ကိုလေး ပန်းဝယ်ပါဦးလား”

ပန်းသည်မလေး၏အသံက ရှမ်းစုအတွက် အဖြေထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းချင်း၏အိမ်ထဲ၌ မအပ်စပ်သောအရာများကို သူသိလိုက်သည်။ အလွန်မှားယွင်းနေသောကိစ္စဖြစ်သည်။

ပန်းရောင်စုံများ ချင်းချင်း၏အိမ်ထဲ၌ပန်းအိုးငယ်အများအပြားရှိနေသည်။ ပန်းအိုးတိုင်းတွင် ရောင်စုံပန်းများကိုလှပစွာထိုးစိုက်ထားသည်။ ချင်းချင်း၏ပန်းအလှထိုးသည်ပညာမှာ ချီးကျူးစရာကောင်းလှသည်။ သို့သော် သူမသည် ဝမ်းလီအတွက် ပူပန်သောကရောက်နေသူဖြစ်သည်။ စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးနေသူတစ်ယောက်သည် အလှပြင်ရန်စိတ်ကူးမည်မဟုတ်ပါ။

ချင်းချင်းသည် စိတ်သောကရောက်သည့်အဖြစ်ထက် ပိုသူဖြစ်သည်။ အချိန်တန်၍ ဝမ်းလီပြန်ရောက်မလာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။

ယခု သူမသည် အလှအပကိုစိတ်ဝင်စားနေဆဲ....

ပန်းအိုးများတွင် ပန်းအလှထိုးနေဆဲ....

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ သံသယစိတ်များ ဖျံ့ပြဲတိုးဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ချင်းချင်း၏အိမ်လေးဆီသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားနေခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

၀၀၀၀

ကျန်ရစ်သူဖူးစာဘက်

ရှမ်းစုသည် ချင်းချင်း၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ နေဝင်တော့မည်ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာလေပြီ။

ရှမ်းစုသည် အိမ်ရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

တံခါးခေါက်ရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မခေါက်ဘဲနေလိုက်၏။

သူပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကိုသိလျှင် ချင်းချင်း မည်သို့ရှိမည်နည်းဟုတွေးကာ သူ၏စိတ်ထဲသင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။

တံခါးမခေါက်တော့ဘဲ အိမ်ဘေးမှကွေ့ပတ်ကာ နောက်ဘက်သို့လျှောက်သွားလေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှု အလွန်ညင်သာပြီး အသံဗလံလုံးဝထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပေ။

နောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်လျှောက်လာစဉ် မီးလင်းနေသော အခန်းတစ်ခန်းကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ခုန်တက်၍ ခြေနစ်ချောင်းချိတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပြန်လှန်ချပြီး လင်းနီတစ်ကောင်ပမာ မီးလင်းနေသောအခန်းကိုချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရချေ။ ရှမ်းစုသက်ပြင်းချပြီး ချက်ချင်းပင် အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှမ်းစု၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။ ချင်းချင်း၏အိမ်ထဲမှ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုရယ်မောသံများသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက်တို့၏အသံများဖြစ်လေသည်။ ချင်းချင်း၏အိမ်ထဲ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ရန် စီစဉ်ထားသူဖြစ်သည်။ စိတ်နှလုံးညှိုးချိုးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခု သူမ၏ရယ်သံလွင်လွင်လေးကိုကြားနေရသည်။

အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှချေသည်တကား။

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

ဝမ်းလိန့်ချင်းချင်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပေးချစ်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ချင်းချင်းတို့၏မေတ္တာတရားကို အားကျမိခဲ့သည်။

ချင်းချင်းနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ရယ်မောသံကြားလိုက်ရသောအခါ ရှမ်းစုသည် ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားပြီးတံခါးခေါက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံများကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ထဲမှရယ်သံ၊ စကားပြောသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တအောင့်မျှကြာသွားမှ....

“ဘယ်သူလဲ”

ချင်းချင်း၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တံခါးဖွင့်ပါ... ကျုပ်ရှမ်းစုပါ”

ဟု ရှမ်းစုကအော်ပြောလိုက်သည်။

“လာပြီ... လာပြီ”

မကြာပါချေ။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ချင်းချင်းကိုတွေ့ရသည့် ရှမ်းစု၏မျက်နှာခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။ ချင်းချင်းမျက်နှာတွင် ရယ်မောခဲ့သည့်အသွင်မရှိတော့ပါ။ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ ပူဆွေးသောကရောက်နေပုံသာ လွှမ်းခြုံနေသည်။

ချင်းချင်းက....

“ရှင် ပြန်လာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပြောစရာကျန်သေးလို့လဲရှင်”

ချင်းချင်းသည် အိမ်တံခါးပေါက်ကိုပိတ်ကာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု အိမ်ထဲဝင်မည်ကိုမလိုလားသည့်သဘောဖြစ်၏။

ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်ကိုအိမ်ထဲဝင်ဖို့တောင် မခေါ်တော့ဘူးလားဗျ”

ချင်းချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဝင်ခွင့်မပေးလျှင် ပို၍အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်သည်ကိုတွက်ဆမိပုံဖြင့်....

“ဝင်ပါရှင်... ဝင်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ရှမ်းစုက ခပ်သွက်သွက်လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူ့အားချင်းချင်းကအချိန်ဆွဲထားစဉ် အိမ်ထဲ၌ရှိနေသူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ရယ်မောသံကြားခဲ့ရသဖြင့် ချင်းချင်းအပြင် နောက်တစ်ယောက်ရှိရမည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူ၏အထင်နှင့်အမြင် လွဲမှားနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အိမ်ထဲ၌ မည်သူမျှမရှိဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ရှမ်းစုက မီးလင်းနေသောအခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလိုက်ပြန်သည်။

၁၈၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချင်းချင်းက နောက်ကလိုက်လာသည်။

မီးလင်းနေသောအခန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများတွေ့

မြင်နေရပေသည်။

အခန်းတွင်း၌ ခုံတစ်လုံးချထားသည်။

ရှမ်းစုက....

“ဒီခုံက ဘယ်သူထိုင်ဖို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ချင်းချင်းက....

“ကျွန်မထိုင်ဖို့ပါ။ ရှင်ထိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ထိုင်နိုင်ပါတယ်”

ရှမ်းစု မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံကိုသေချာကြားလိုက်ရပါလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့်ခံပြင်းနေမိသည်။

အခန်းတွင်ဝယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေသည်။ အခန်းထောင့်၌ ခုတင်တစ်လုံး၊ ခုတင်ဘေး၌အဝတ်အစားလဲသည့်နေရာ လိုက်ကာ တစ်ခု စသည်စသည်တို့သာတွေ့ရသည်။

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ချင်းချင်းက....

“ကဲ... ရှင်ဘာပြောစရာရှိသလဲ၊ ပြောပါ”

ရှမ်းစုက...

“ကျုပ်ပြောချင်တာက....”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၈၅

သူ၏လက်တစ်ဖက်ကိုငွေယမ်းလိုက်သည်။

“ထောက်....”

အဝတ်အစားလဲသည့်နေရာအား ကာရံထားသည့်ခန်းဆီး လိုက်ကာကြိုးပြတ်တောက်သွားပြီး ခန်းဆီးမှာကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက် သား ကျသွားလေသည်။ ဤတွင် ခန်းဆီးလိုက်ကာနောက်ကွယ်၌ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှမ်းစုသည် အခန်းထဲ၌မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရသဖြင့် ဒေါပွနေသည်။ သို့သော်.... သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခန်းစီး လိုက်ကာနှင့်ကြမ်းပြင်ကြား လစ်ဟာသောနေရာတွင် ခြေထောက် တစ်စုံကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ယခု ရယ်သံရှင်ယောက်ျားကိုတွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ရှမ်းစုတစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားလေသည်။ မျက်နှာကြီးလည်း နီမြန်းသွားသည်။ သူတွေ့လိုက်ရသူမှာ ချင်းချင်း ၏ချစ်သူရတနာဓားဝမ်းလီဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုက အခန်းထဲဆက်မနေဝံ့တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ရှမ်းစုထွက်ပြေးသွားသည်ကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းလီသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ချင်းချင်းက....

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျွန်မပြောသားပဲ... သူဟာဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်၊ လိမ်
လို့ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့”

ဝမ်းလီသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မတတ်နိုင်ဘူး အတုမဲ့ဒေဝီကသမက်ရွေးစရာဆိုလို့ အစ်ကို
ကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ရှမ်းစုက လူသတ်သမားဖြစ်နေလို့
ရွေးစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး... ဒါကြောင့် အစ်ကိုပဲကျန်တယ်
မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကို ဘယ်သူမှတွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ချင်းချင်းက....

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပါပြီ၊ အစ်ကိုကျွန်မကိုချစ်သလို ကျွန်မ
ကလဲ အစ်ကိုပြန်ရောက်မလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင်ဖို့ စီစဉ်ပြီး
သားပါ”

“ညီမရယ်”

ဝမ်းလီက ချင်းချင်းအားရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ ထွေးဖက်ထား
လိုက်လေသည်။ သူတို့၏ရယ်မောသံများသည် အဝေးသို့တိုင် လွင့်ပျံ
သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ပ) ❖ ၁၈၇

ရှမ်းစုသည် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ချင်းချင်း၏အိမ်
ထဲ၌ ဝမ်းလီအားတွေ့ရမည်မထင်မိပါ။ ယခု ဝမ်းလီသည် အသက်
အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ချင်းချင်းထံသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းလီရှိနေမှန်းမသိဘဲ အချိန်မတော် ချင်းချင်း၏
အိပ်ခန်းထဲသို့တိုင်ဝင်ခဲ့သည်ကို အရှက်ကြီးရှက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်းချင်း၏အိမ်လေးထဲမှ ဒရောသောပါးပြေးထွက်လာရင်း
လမ်းကြားတစ်ခုသို့ရောက်သည့်အခါ သူ၏ရှေ့တွင် လမ်းပိတ်ရပ်နေ
သူတစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

လမ်းပိတ်ရပ်နေသူမှာ ချမ်းချမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်းစုသည်
ချမ်းချမ်းကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ချမ်းချမ်းကပြုံးလိုက်ရင်....

“ရှင် ချင်းချင်းကိုတွေ့ခဲ့သလား”

ဟုမေးလေသည်။ ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တွေ့... တွေ့ခဲ့တယ်”

ချင်းချင်းက မချိုမချင်ပြုံးရင်....

“ဘယ့်နှယ်လဲရှင်”

ရှမ်းစု မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

“ဪ... သူက သိပ်ချောသိပ်လှသလားလို့မေးတာပါ”

“သိပ်ကိုလှတာပေါ့ဗျာ”

၁၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ချမ်းချမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“လှတယ်ဆိုပြီး ဘာကြောင့် သူ့အိမ်ကထွက်ပြေးလာရတာလဲ

ရှင်”

“ဟို... ဟို”

“ရှင်ကိုကိုက်စားမှာကြောက်လို့လား”

“ဟာ....”

“ဒါပဲနော်... ရှင်က ကျွန်မကိုလက်ထပ်မယ်လို့ပြောပြီးသား၊

တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှစိတ်မကူးရဘူး သိလား”

ရှမ်းစု ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ခက်တော့ နေပြန်ပါပြီ၊ ဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါဦး... ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘာကိုတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ချင်းချင်းရဲ့ချစ်သူဝမ်းလိကိုတွေ့ခဲ့တာဗျ”

“ဪ...”

ရှမ်းစုအထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည့်တိုင် ချမ်းချမ်းကား အံ့သြ

ဟန်မပြချေ။

“က... ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ... ပြောပါဦး”

ရှမ်းစုက အဖြစ်အပျက်ကိုရှင်းပြလိုက်သည်။ ချမ်းချမ်းသည်

ရှမ်းစု၏ပြောစကားများကို သေချာနားထောင်ပြီးနောက်....

အကျဉ်းတန်ဖလေးစဉ်းစာရှင် (၁) ❖ ၁၈၉

“လက်စသတ်တော့.... ဝမ်းလိပြန်ရောက်နေတာကိုတွေ့လို့ ရှင်က ရှက်ရှက်နဲ့ထွက်ပြေးလာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ရဲ့ချစ်သူဆီကို ကျုပ်ကသွားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဗျာ”

ချမ်းချမ်းနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာပဲ၊ ရှင်က ချင်းချင်း ဆီကိုသွားတာ အကျိုးအကြောင်းစုံစမ်းဖို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းလိ မရှိတုန်း ချင်းချင်းကိုပိုးပန်းဖို့လား”

“ဟာ... ကျုပ်ကိုဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ”

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်ပြီးတာပဲ... ဝမ်းလိမသေသေးဘူး ဆိုတော့ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ နီးစပ်လာပြီပေါ့”

“ဟင်....”

ရှမ်းစု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဝမ်းလိကတရားခံလို့ မင်းပြောချင်တာလား”

“အတုမဲ့ဒေဝီက သမက်အဖြစ်ရွေးမဲ့ သိုင်းသမားဆယ့်သုံး ယောက်မှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ အ သတ်ခံရတာသမက်လောင်းရွေးပွဲမဝင်နိုင်အောင်ပဲပေါ့၊ ဒီတော့ရှင် တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာတရားခံပေါ့”

၁၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုလက်မခံနိုင်ပါ။

“ကျုပ်ကတရားခံမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းလီကလဲ တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာကျုပ်သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတရားခံလို့ ရှင်ထင်နေသလဲ... ကျွန်မလား”
ချမ်းချမ်းကအရဲ့ တိုက်ကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟာ... ဘာဆိုလို့လဲ... တရားခံဖြစ်နိုင်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်စဉ်းစားမိထားပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာပြောပါဦး”

“အခုတလော သိုင်းလောကမှာလျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေတယ်၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေအချင်းချင်း အထင်လွဲပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ကြအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြံစည်ကြိုးစားနေကြတယ်၊ ခုကိစ္စဟာလဲ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်က မြေအလွယ်အဖွဲ့ကိုပြောတာလား”

ရှမ်းစု အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်... ဒါတွေလဲ မင်းသိနေတာပါလား”

ချမ်းချမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ နတ်မျက်စိယူဝူနဲ့ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ရှင်မေ့ထားတာကိုး”

အကျဉ်းတန်ဖလေးစုံစာရှင် (၁) ❖ ၁၉၁

ရှမ်းစု မည်သို့ပြောရမှန်းမသိတော့ချေ။

ချမ်းချမ်းက....

“ကဲ... ရှင်ပြောချင်တာပြောလို့ပြီးပြီ၊ ကျွန်မသိချင်တာလဲ ပြောဦး”

“မင်း ဘာတွေသိချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲ သိပ်မရှင်းဘူးရှင်”

“ဘာကိုမရှင်းတာလဲ”

“သူက ဘာကြောင့် ရှင်ကိုဒီလောက်တောင်မုန်းတီးနေရတာလဲ”

ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူကလဲ”

“ဘယ်သူရှိမှာလဲ... ဝမ်းလီပေါ့”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူက ကျုပ်ကိုမုန်းစရာဘာအကြောင်းရှိမှာမို့လို့လဲ”

“ထားပါတော့လေ... ဝမ်းလီကရှင်ကိုဘာပြောသေးသလဲ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ရှင်ကို လူသတ်သမားလို့မစွပ်စွဲဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ရှင်ကိုဖမ်းဖို့ကော မကြိုးစားဘူးလား”

၁၉၂ ❖ ဂဏ္ဍအောင်

“ဟင့်အင်း”

“အတော့်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

ချမ်းချမ်းကညည်းလိုက်သည်။ ရှမ်းစု ဘာမှမပြောချေ။

ချမ်းချမ်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

“ကျားတောင်ကုန်းမှာတုန်းက သူက ရှင့်ကိုလူသတ်သမားလို့

စွပ်စွဲခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင့်ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့လဲကြိုးစားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ... ရှင် စဉ်းစား၊ ကျားတောင်ကုန်းမှာတွေ့ခဲ့တာနဲ့ အခု

တွေ့ခဲ့တာဘယ်လိုကွာနေသလဲ”

ရှမ်းစုငိုငိုသွားသည်။

“တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးပဲ”

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဝမ်းလီဟာ တရားခံဖြစ်လိမ့်

မယ်၊ ကျွန်မပြောတာသေသေချာချာမှတ်ထားပါ”

ရှမ်းစုလက်မခံပါ။

“ဒါတော့လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝမ်းလီနဲ့ချင်းချင်းတို့ဟာ တကယ့်

မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေပဲ၊ ဝမ်းလီက ကျုပ်ကိုရန်မပြုတာ

အကျည်းတန်မလေးအိုးစာရှင် (၁) ❖ ၁၉၃

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အခုကျုပ်စဉ်းစားမိပြီ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“အတုမဲ့ဒေဝီဟာ လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို သမက်အဖြစ်ရွေးမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါတာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ခုဆို ကျုပ်နဲ့ဝမ်းလီနှစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ကျုပ်ကလူသတ်တရားခံလို့စွပ်စွဲခံနေရတော့ ဝမ်းလီကိုပဲရွေးစရာရှိတော့တာပေါ့”

ချမ်းချမ်းနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သူ့မှာချစ်သူရှိပြီးသားပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရွေးမှာလဲ၊ ရှင်မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား”

“ချစ်သူရှိတာဟာ လူသတ်တရားခံအဖြစ်စွပ်စွဲခံရသူထက် စာရင် အများကြီးသာပါတယ်”

“ဪ... အတုမဲ့ဒေဝီက ဝမ်းလီကိုသမက်အဖြစ်ရွေးချယ်ရမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့တာမဟုတ်လား”

“အဲဒါနဲ့ ဝမ်းလီ ရှင့်ကိုဆက်ဆံပုံပြောင်းသွားတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင့်”

ရှမ်းစုလက်ကာပြလိုက်သည်။

၁၉၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ဆိုင်တယ် ဝမ်းလီဟာသမက်အရွေးခံရမှာကို သေမလောက်
ကြောက်နေတယ်၊ ကျုပ်ကိုရွေးလိုက်မှ သူနဲ့ချင်းချင်းဘဝအေးချမ်း
သာယာသွားမယ်၊ ကျုပ်ကိုသဘောမကျရင်တောင် လူသတ်သမား
လို့ ထပ်ပြီးစွပ်စွဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ထားပါတော့လေ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် ဝမ်းလီ
ကိုသွားမေးကြည့်ရဦးမယ်”

“မင်းသဘောပဲ”

“ကျွန်မသဘောမဟုတ်ဘူး... ရှင်ကအရေးကြီးတယ်”

“ဗျာ... ကျုပ်...”

“ဟုတ်တယ်... ရှင်သွားမေးရမှာ၊ ရှင်မှန်းဆထားတဲ့အတိုင်း
မှန်ရဲ့လားဆိုတာ ဝမ်းလီနဲ့တွေ့ရင် ပြောင်သာဖွင့်မေးပေတော့”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်မေးပြမယ်၊ မင်းပါလိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ...

“နေပါဦးရှင်”

ချမ်းချမ်းကဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရှင် တကယ်သွားမှာလား”

ရှမ်းစု ဒေါ်ဖွသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မသွားရဲမှာလဲ... ကျုပ်တကယ်သွားမှာ”

“အင်... ရှင်သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ကခွင့်ပြုကြမ

လား”

အကျဉ်းတန်းပေးသောရှင် (ပ) ♦ ၁၉၅

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သူတို့ ရှင်ကိုသွားခွင့်မပြုကြတော့ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

သူမ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်... ခြေသံများထွက်
ပေါ်လာပြီး လူတစ်စုရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူစုသည် ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၉၆ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

လူတစ်စု....

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာတွင် ဇာပဝါဖုံးထားသူတစ်စုသည် လမ်းပိတ်ရပ်ထားကြသည်။ ထိုလူစုကိုမြင်လျှင်

“သူတို့က သွားခွင့်ပြုတော့မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

ချမ်းချမ်းကပြောလေသည်။ ရှမ်းစုက....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... သူတို့က ကျုပ်အတွက် လာကြတာဖြစ်မယ်၊ မင်းကိုလွှတ်ပေးဖို့ပြောပေးပါမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ချမ်းချမ်း တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကိုလွှတ်ပေးဖို့ပြောပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့ကလွှတ်ပေးပါမလား”

“မင်းနဲ့မှမပတ်သက်ဘဲ၊ သူတို့ကဘာကြောင့်မလွှတ်ရမှာလဲ”

“သူတို့ကရှင်ကိုစောင့်နေတယ်လို့ ရှင်ထင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရှင်မှားပြီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ... ရှင်ကိုဒုက္ခပေးချင်တယ်ဆိုရင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် သူတို့က ကျုပ်ကိုလာရှာတာမဟုတ်ရင် မင်းကိုလာရှာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ချမ်းချမ်းက....

“မပူပါနဲ့လေ... ရှင်ကိုလွှတ်ပေးဖို့ ကျွန်မပြောပေးပါမယ်”

“တော်စမ်းပါ”

“ဘာလဲ... ရှင်မယုံဘူးလား”

ရှမ်းစုက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“မင်းပြောပေးတော့ကော ကျုပ်က ထွက်သွားမယ်ထင်နေသလား”

“ရှင် ထွက်မသွားဘူးဟုတ်လား”

“မသွားဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်က ဘာကြောင့်မသွားချင်တာလဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ကျွန်မအတွက် ကြားအချောင် အသေမခံချင်စမ်းပါနဲ့”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် ရှမ်းစုကဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ချမ်းချမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ”

၁၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘာရှင့်”

“မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ မပတ်သက်လို့မရတော့ဘူး၊ ကဲ ဘာမှစကားမရှည်နဲ့... မင်းထွက်သွားပေတော့”

ချမ်းချမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာလေသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်သိလို့လား၊ ကျွန်မဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ရှင့်”

“ကိစ္စမရှိဘူး... မင်းလူဆိုးဆိုတာကျုပ်မယုံဘူး”

“ဘာရှင့်”

“လူဆိုးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကျုပ်သိတယ်”

“ရှင် တော်တော်ခက်ပါလား”

“မင်းထွက်သွားပါ”

ရှမ်းစုကတိုတိုတုတ်တုတ်ပြောလိုက်၏။

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ဉာဏ်ကောင်းမလို့နဲ့အတော်ကို နဲ့အတူ”

လူပဲ”

“ဘာဗျ”

ချမ်းချမ်းသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများကိုလှမ်းကြည့်

လိုက်ပြီး....

“ရှင်တို့ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေကြတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ပ) ❖ ၁၉၉

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအနက် လုံတံကိုင်ဆောင်ထားသူက ခက်ထန်တင်းမာစွာဖြင့်....

“မင်းကိုစောင့်တယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ... သူ့ကိုစောင့်တယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်တို့ သူ့ကိုလာရှာတာဆိုရင်... ကျွန်မနဲ့ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး”

သူမသည် ရှမ်းစုကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

“ကျွန်မက လူစွမ်းကောင်းလဲမဟုတ်ဘူး... နာမည်ကျော်လဲမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ရဲ့ပြဿနာထဲ ကျွန်မဝင်ပါမှာမဟုတ်ဘူး... ကျွန်မသွားတော့မယ်”

လုံတံကိုင်ထားသူက....

“မင်းပုံကိုကြည့်ရတာနဲ့သိပါတယ်... တကယ်လို့ မင်းကိုစောင့်နေတာဆိုရင်ကော”

“ဒါဆိုရင် ရှင်တို့အတွက်နည်းနည်းခက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကျွန်မကိုထိမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ကိုချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ကို သူကအသေသတ်မှာပဲ”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ဒါဆို ကျုပ်တို့ကမင်းကဲ့ရန်မူမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုအရင်သတ်ရမယ်ဆိုပါတော့”

၂၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချမ်းချမ်းကရှမ်းစုဘက်သို့လှည့်ကာ....

“သူပြောတာဟုတ်သလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစုကမဆိုင်းမတွပင်...

“ဒါ အမှန်ပဲ”

ချမ်းချမ်းသည် သူ့အားထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားမည့်သူဖြစ်သည်။ သူကမူ ချမ်းချမ်းအတွက်အသေခံပြီးကာကွယ်မည့်သူဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ တရားမျှတပါ၏။

ရှမ်းစုတွင် ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စများစွာရှိနေသည်။

သို့သော် သူကပြောလိုက်ပြီဖြစ်၍ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ချမ်းချမ်းက....

“ကဲ... သူပြောတာ ရှင်တို့ကြားသလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

လုံတံကိုင်ထားသူက....

“ကြားပါတယ်ဗျာ... သူဟာ လေးစားလောက်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

ထိုလူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... အဲဒီလူမျိုးဟာ သက်ဆိုးမရှည်တတ်ကြပါဘူး”

အကျဉ်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (ပ) ❖ ၂၀၁

“ကျွန်မလဲ သူ့ကို ဒီအကြောင်းပြောပြခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ခေါင်းမာတဲ့နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်နေတာ ခက်တယ်ရှင်”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် လူတစ်ယောက် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာလေသည်။ ထိုလူသည် အကျိုးရင်ဘတ်ကြားမှသံမဏိကွင်းနှစ်ခုကိုဆွဲထုတ်ကာ အချင်းချင်းထိခတ်လိုက်၏။

“ခြွမ်း....”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးပွင့်လေးများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှမ်းစုရင်ထိတ်သွား၏။

သိုင်းလောကတွင် သံမဏိကွင်းလက်နက်ကိုအသုံးပြုသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ဖူးပါ၏။ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးအားကိုင်လှုပ်နိုင်သည်အထိ နာမည်ကျော်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုမှာ ထိုလူ၏အမည်ကိုစဉ်းစားမရပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍မရကြောင်း

နားလည်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းစု သတိကြီးစွာထားနေလိုက်၏။

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်ကြောက်နေပြီလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

၂၀၂ ♦ ထွဋ်အောင်

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ”

ချမ်းချမ်းက ရှမ်းစုအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏မျက်လုံး
အစုံမှာ အလွန်လှပနေသည်ဟုထင်မှတ်မိလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ရှမ်းစုတားမြစ်ခြင်းမပြုချေ။ ချမ်းချမ်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်
ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်လမ်းဘေးရှိ အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့
ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုအုတ်တံတိုင်းကပ်ဘက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်နှင့် မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏စာရှင် (ပ) ♦ ၂၀၃

ချမ်းချမ်းထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု ရင်ထဲဟာသွားသည်
ဟုခံစားလိုက်ရလေသည်။ သို့သော်....

“သူထွက်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထိုစဉ် သံမဏိဝှင်းကိုင်ထားသူကရှေ့တိုးလာသည်။

“မင်းထွက်ပြေးလို့မရဘူး”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မပြေးပါဘူး”

“ကောင်းတယ်... ကျုပ်ရဲ့သံမဏိကွင်းကိုမြည်းစမ်းပါဦး”

“စိတ်ချ”

ထိုလူကစတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုကပြန်လည်တိုက်
ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကြောက်နေပြီလား”

ထိုလူကမေးသည်။ ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်ကိုကြောက်တယ်မမေးနဲ့... ခင်ဗျားတို့ကော မသွားကြ
သေးဘူးလား”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“သူထွက်သွားပြီလေ၊ သူ့နောက်ကိုလိုက်မသွားကြဘူးလား”

“မလိုဘူး... သူထွက်သွားတာကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၂၀၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... သူသွားတော့ ကျုပ်တို့က မင်းကိုသတ်ရတာပိုလွယ်သွားတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ရှမ်းစု ရင်ထိတ်သွားသည်။ ထိုလူများသည် ချမ်းချမ်းအားစောင့်နေသူများမဟုတ်ပါ။ မိမိကိုစောင့်နေကြသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ မိမိသည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရသူဖြစ်သည်။ မိမိအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်သူသည် ဆုငွေပင်ရနိုင်ပေသေးသည်။

ယခု ထိုလူများသည် မျက်နှာများကိုဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ ရှမ်းစု ခေါင်းထဲအလင်းရောင်တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားလေသည်။ ထိုလူစုအားအနိုင်ယူနိုင်မည်ဆိုလျှင် အဖြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်ရန် သဲလွန်စရမည်ဟုယုံကြည်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ကိုအနိုင်ရအောင်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”
ဟုပြောကာစတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (၁) ♦ ၂၀၅

သံမဏိကွင်းနှင့်လူက သူ၏သံမဏိကွင်းကိုတစ်ချက်ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှမ်းစုထံသို့ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရန်သူများသည် ကိုယ်စီလက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ရှမ်းစုတွင် လက်နက်မရှိပါ။

သူ၏ဓားကို ကျားတောင်ကုန်းတွင်ထားပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူများကို လျှပ်တစ်ပြက်ပွဲသိမ်းနိုင်မဖြစ်မည်။

မည်သို့မည်ပုံတိုက်ခိုက်ရမည်ကို စဉ်းစားပြီးသည်နှင့်....

“ယား....”

ငြာသံပေးကာ လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သံမဏိကွင်းကိုင်ဆောင်ထားသူထံသို့ပြေးဝင်ပြီး မျက်နှာကို

လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူကလည်း သံမဏိကွင်းဖြင့်ဆီး၍ရိုက်ချလိုက်၏။

သို့သော် ရှမ်းစု၏လက်သီးကပို၍မြန်နေသည်ဖြစ်ရာ....

“ခွပ်....”

“အား....”

ထိုလူမှာ ပက်လက်လန်လဲကျသွားပြီးတုပ်တုပ်မျှမလှုပ်တော့

ချေ။ သံမဏိကွင်းကိုင်ဆောင်ထားသူ ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်သည့်အခါ

သူ၏လူများရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

သို့သော်....

၂၀၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟာ...”

ငြာသံပေးကာ ရှမ်းစုထံပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။
သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်
လှပေသည်။

ရှမ်းစုက အံကြိတ်ပြီးပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ....

“ဝုန်း...”

“အာ...”

“အမယ်လေး...”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူများသည် လူအင်အားများသည့်တိုင် ရှမ်းစုကိုအနိုင်မယူ
နိုင်ကြချေ။

ရှမ်းစုသည် ပွတ်ကာသီကာရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်နေ၏။

သို့သော် တိုက်ပွဲချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အန္တရာယ်ရှိ
လာလေသည်။

တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တွင် ရန်သူ၏လက်ချက်မိကာ ဒုက္ခ
ရောက်သွားနိုင်သည်ကို ရှမ်းစုကောင်းစွာနားလည်ထားသည်။

သို့သော် သူတို့တွင် နောက်ဆုတ်စရာလမ်းမရှိတော့ပါ။

ရန်သူကို ဖြတ်ဖြတ်သားသားအနိုင်ယူနိုင်မှသာ ဖြစ်ပေတော့
မည်။

အကျဉ်းတန်ပလေးတိုင်းစာရှင် (၁) ❖ ၂၀၇

ရှမ်းစုအံကြိတ်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ....

“ဝုန်း...”

“အာ...”

“အမယ်လေး...”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ရန်သူများ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက်လဲကျကုန်လေသည်။

ယခု ရန်သူလေးယောက်သာကျန်တော့သည်။

ရှမ်းစု အားတက်လာသည်။

သို့သော် ထိုလူလေး ယောက်က နောက်ဆုတ်သွားခြင်းမရှိဘဲ
ပို၍ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လာကြရာ ရှမ်းစုမှာ အခက်ကြုံသွားရလေ
သည်။ ထိုစဉ်....

“ဟူး... ဟူး... ဟူး”

လေတိုးသံများတဟူးဟူးထွက်ပေါ်လာပြီး....

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ခုန်ဝင်လာသည်။

ထိုလူရိပ်ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဝင်းလက်တောက်ပသောဓား
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“အာ...”

“အွန်း...”

“အမယ်လေး...”

၂၀၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သေပါပြီဗျ”

ရန်သူလေးယောက် စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ အတုံးအရုံးလဲကျ
သွားကြလေတော့သည်။

ရှမ်းစုရင်ထိတ်သွား၏။

ကြားဝင်တိုက်ခိုက်လာသူကို တအံ့တသြကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်... ခင်... ခင်ဗျာ...”

ထိုလူ၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ရှမ်းစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားရတော့သည်။

အကြောင်းမှာ.... ထိုလူသည် ရတနာဓားဝမ်းလိဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ပင်တည်း။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
.com